

GROOVE

Nummer 10 • 2005 Sveriges största musiktidning

Tioårsjubileum!
1995–2005

In Flames

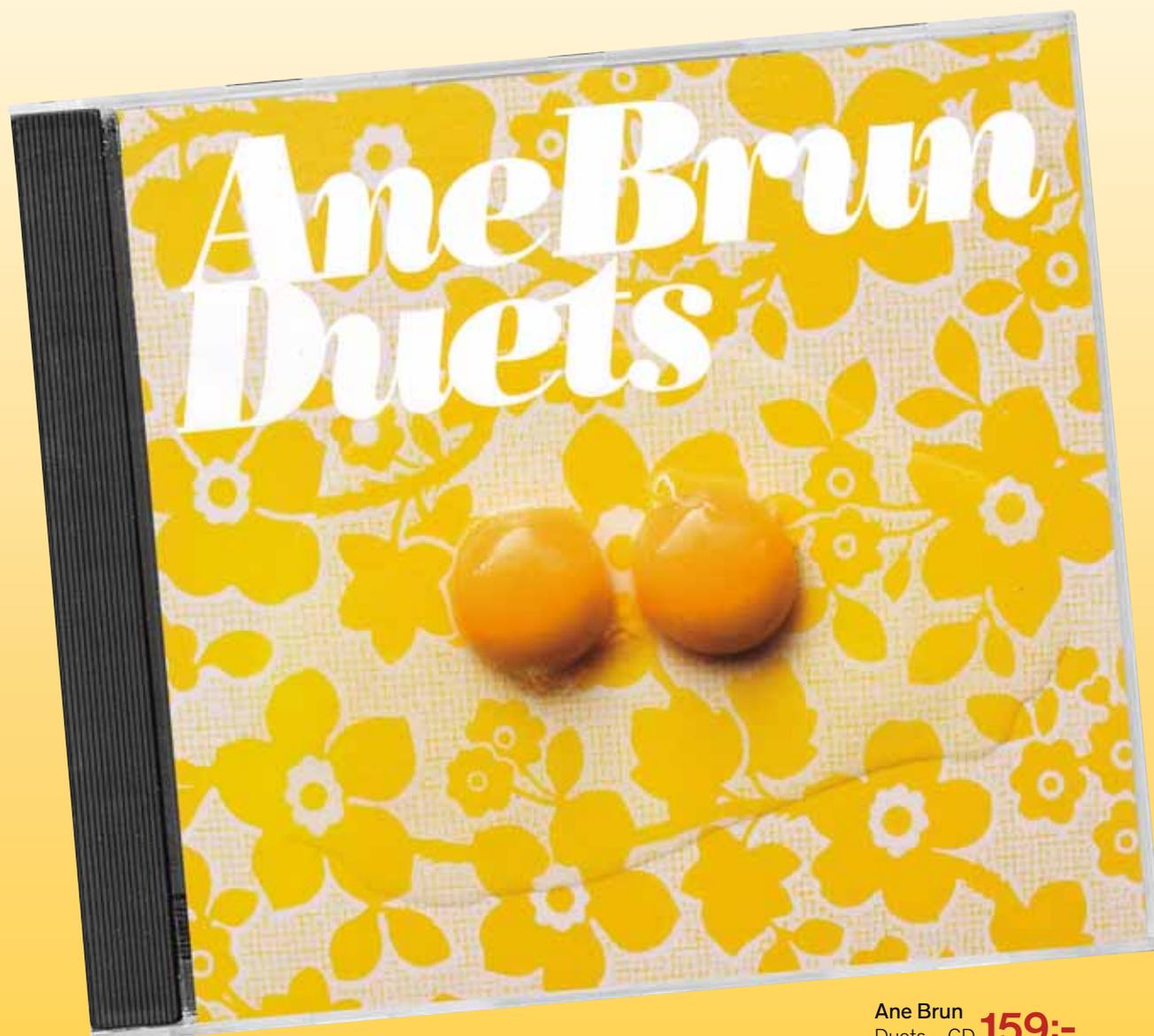
The Soundtrack of Our Lives
Prenumeranter får
Unik CD
Malmårie • Stråse • Ireal Skurk • Musiciansmusic

Kinas rockscen

Deathstars Surferosa Junior Senior

Hell Is for Heroes • Cause Co-motion • Mazarin • Guru
The Change • I Love You Baby! • Loveninjas • Mirva • West End Girls

Ane Brun
Duets. CD **159:-**

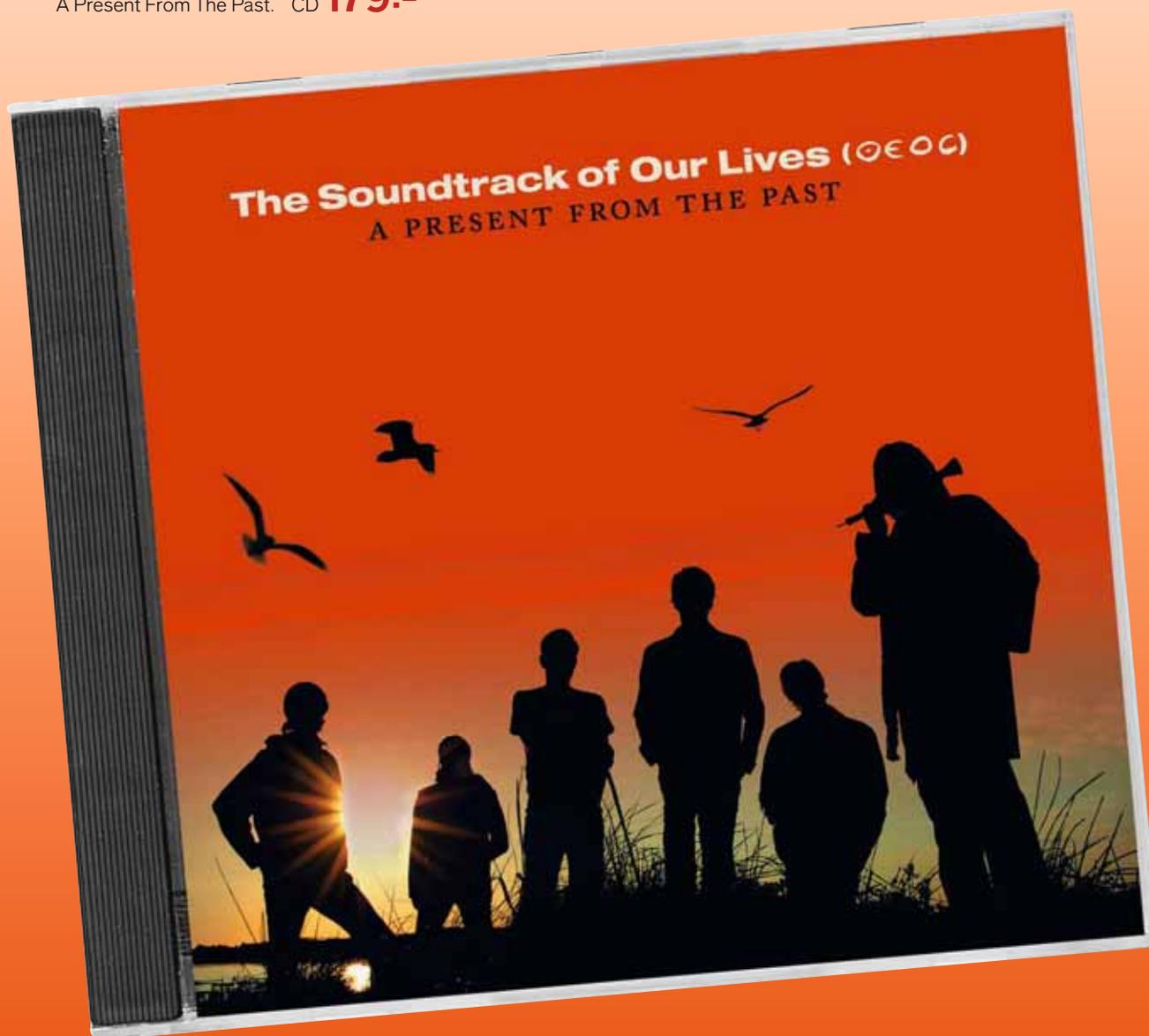
**Just nu på Åhléns!
Välkommen in.**

Priset gäller t o m 28/12 så länge lagret räcker.

ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

Soundtrack Of Our lives
A Present From The Past. CD **179:-**

**Just nu på Åhléns!
Välkommen in.**

Priset gäller t o m 28/12 så länge lagret räcker.

ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

Surferosa	sidan 7
Tre frågor till Guru	sidan 7
Det här är min dag	sidan 7
Hell Is for Heroes	sidan 8
Punk = attityd	sidan 8
Cause Co-motion	sidan 9
Favvoplattan	sidan 9
Mazarin	sidan 10
Junior Senior	sidan 10
The Change	sidan 12
I Love You Baby!	sidan 12
Loveninjas	sidan 12
Mirva	sidan 13
West End Girls	sidan 13
Deathstars	sidan 15
In Flames	sidan 16
Kinas rockscen	sidan 20
Albumrecensioner	sidan 23
Egenproducerat	sidan 26
DVD-recensioner	sidan 28
Groove CD 10 • 2005	sidan 31

Vad hände egentligen 2005?

Precis när jag sitter och försöker sammanfatta året som gått musikaliskt så blir jag tvungen att blicka framåt. Anledningen är göteborgska Whyte Seeds (retro-)låt *I Deliver to You*.

Dessa pigga riffrockare är på väg med ny platta tidigt nästa år. Och i *I Deliver to You* har de byggt ihop sköna ba-ba-ba-ba-ba-bada-körer med tuffa Stones-riff Keith Richards aldrig varit i närheten av sedan Sverige bara hade två tv-kanaler. Ett knaggligt gitarrsolo och rejåla refränger och känslan är totalt svartvit och medryckande som ett påkopplat och brunstigt X2000-lok. Så fantastiskt fräsch som man får för sig att rocken var i sin linda. Konstigt att detta inte verkar vara plattans förstasingel.

Mer svartvit slyngelrock står Fagersta-dinosaurierna i The Hives för i eleganta DVD:n *Tussles in Brussels*. De tar DVD-tänket lite längre med en underhållande och riktigt festlig mockumentär om sig själva

förmedlad av en fantasifigur kallad DW Johnson. Och ett band som lyckas skapa stormande publikhav över hela världen med konceptet punkfrenesi utsmyskat med damasker är självklart värda all beundran. Så här kul ska rock'n'roll givetvis vara. Dessutom ska en rockdänga aldrig flyta iväg till mer än tre minuter i längd. Snyggt!

För att se hur Grooves skribenter rankar 2005 års musik (och vilka förhoppningar som finns inför 2006) går du lämpligen in på www.groove.se

Gary Andersson
gary@groove.se

Var tomten sur mot dig? Misströsta inte!

På www.groove.se kan du vinna bland annat:

- boken **Sex, droger & Tinnitus**

• Freak – Boken om Freddie Wadling

- signerade album av **Brolle Jr**

Prenumerera på Groove

CD med ny spännande musik med varje nummer!

Sätt in 299,- kronor (studenter 249,-) på plusgiro 18 49 12-4
Glöm inte ange både post- och mailadress.

Groove topp 2005

enligt Niklas Simonsson, info@groove.se

Årets album 2005:

1. Tiger Lou – *The Loyal*
2. Mew – *And the Glass Handed Kites*
3. Amusement Parks on Fire – *Amusement Parks on Fire*
4. Wolf Parade – *Apologies to the Queen Mary*
5. Ghinzu – *Blow*

Årets låt 2005:

1. Robyn – *Be Mine*
2. Stars – *Ageless Beauty*
3. Tiger Lou – *The Loyal*
4. M83 – *Don't Save Us from the Flames*
5. Kent – *Mannen i den vita hatten (16 år senare)*

Årets konsert 2005:

Nine Inch Nails på Hulfsfred i somras – tatt följd av Alarma Man på Pustervik i Göteborg i maj och Mews Stockholmsspelning på Mondo i oktober.

Största förhoppning inför 2006:

Bra nya plattor från Deftones, Richard Ashcroft, The Streets, Muse och José González hade onekligen smakat fågel.

Omslagsfoto
Johannes
Giotas

Groove är en oberoende musiktidning, och ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
<http://www.groove.se>
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0706-44 13 79

Groove-CD
Per Lundberg G.B., per@groove.se

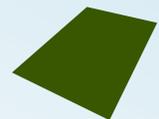
Praktikant
Verena Trojer

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck STC
ISSN 1401-7091

Groovearbetare
Therese Ahlberg, Mats Almegård,
Dan Andersson, Gary Andersson,
Daniel Axelsson, Mikael Barani,
Roger Bengtsson, Jonas Elgemark,
Fredrik Eriksson, Moa Eriksson,
Gabriella Fäldt, Johannes Giotas,
Torbjörn Hallgren, Annica Henriksson,
Erik Hjortek, Robert Lagerström,
Henrik Lantz, Per Lundberg G.B.,
Thomas Nilson, Isac Nordgren,
Niklas Simonsson, Magnus Sjöberg,
Mathias Skeppstedt, Henrik Strömberg,
Christian Thunarf, Patrik Wirén

Groove görs i samarbete med:

GROUND CONTROL

CMM GROUP

WOPSA.SE
WEBBHOTELL

Will. "ÖNSKELISTA" JULTOMTEN NORDPOLEN

BORDER
MUSIC

BILLY THE VISION & THE D.
"The world according to Pablo"

5/6 "...inget kommer att nånsin bli det samma"
Gefle Bladet

PELLUMAIR
"Summer Storm"

En magisk pop, en makalös hybrid!
Duon Jaime Caplen och Tom Stanton's debutplatta ger epitetet drömsk pop en ny dimension!
Sångstämmor, akustiska gitarrer, elektriskt drone-My Bloody Valentine-dito, melodier extraordinaire...
Dessa elva spår förändrar synen på bra popmusik.

BLANDADE ARTISTER
"Strictly the best #33"

Elephant man, Buju Banton, Sizzla och mycket mera. Detta är den bästa och största dancehall samlingen. Innehåller även en grym megamix signerad Soltex.

SCI-FI SKANE
"Känslan av att jorden krymper..."

Vi känner igen den skånska rösten och de briljanta texterna, men musiken har en annan klang.

Urustade med synthar och trummaskiner har de två korta skåningarna, även kända från bob hund, gjort en skiva på lediga stunder. Den kryper sakta under skinnet hemma i hörurarna. Men live är de kompletterade med sin länge musikaliske vän bakom skivspelarna och då är det dansa eller vad som helst kan hända, som gäller.

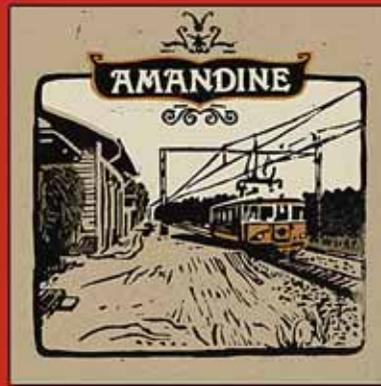
BLANDADE ARTISTER
"Strictly the best #34"

Jah Cure, Wayne, Richie Spice, Turbulence och Mr. Vegas. Vi snackar kvalitet.

NOUVEAU RICHE
"Oh Lord"

Dominika Peczynski, tidigare sångerska i Army of Lovers och Ulrich Bermsjö, legendarisk nattklubbskung bildar Nouveau Riche. Bandet är en naturlig fortsättning på Army Of Lovers. Kommer inte att lämna någon besviken. Vinterns hitsingel no.1

AMANDINE
"This is where our hearts..."

Amandine har fått äran att släppa sitt debutalbum på engelska bolaget Fat Cat (som bland annat släppt album med Sigúr Ros, Múm, Animal Collective, Vashti Bunyan och Mice Parade). Bandet har sina rötter i Umeå och Sandviken men bor numera i Malmö. Musiken är vemodig och vacker, lite i stil med Kristofer Åström & Hidden Truck, Damien Jurado och Iron & Wine. Perfekt för mörka vinterdagar.

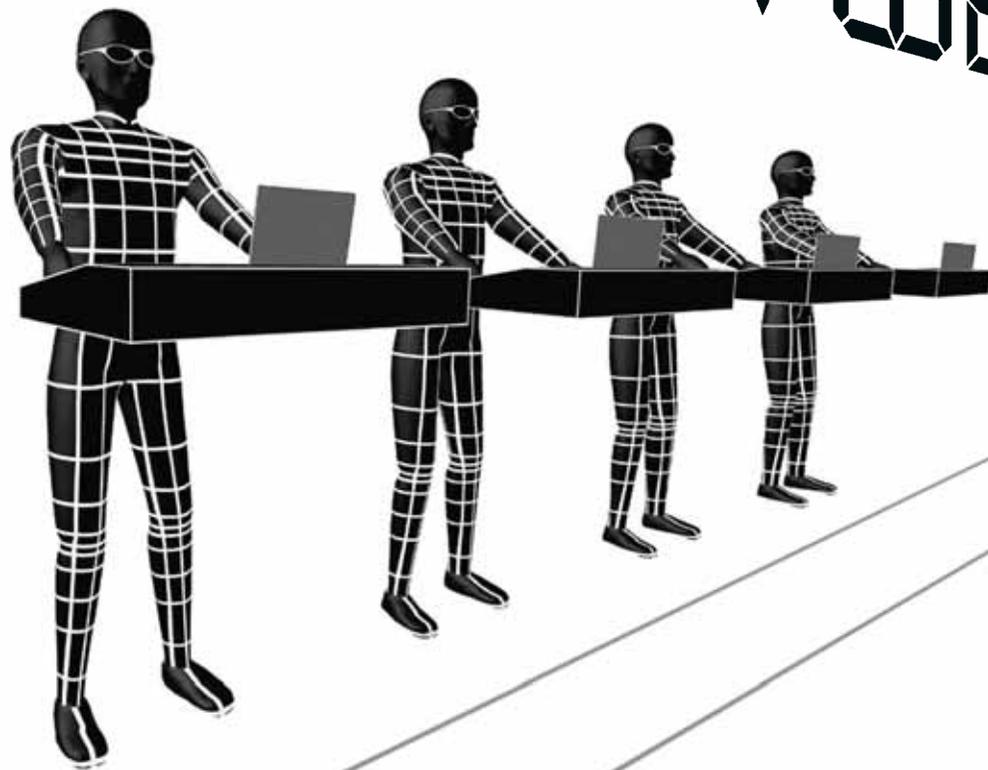
SVENSKA AKADEMIEN
"Upphovsmännen till den..." 2CD

Det stora flaggskeppet i den stora reggaevägen.
Alla de första legendariska låtarna men även B-spår, demos samt hittills osläppta låtar som skulle varit med på "Tändstickor för Mörkrädda" albumet.
Andra skivan på samlingen bjuder bandet på en nymstrad version av debutalbumet "Med Anledning Av"

KARAFYWERK

2 DVD SET

MINIMUM - MAXIMUM

I BUTIK: 7 DECEMBER. FINNS ÄVEN SOM LTD NOTEBOK.
INNEHÅLLER MINIMUM-MAXIMUM 5.1 DUBBEL DVD + DUBBEL CD & 88 SIDIG BOK

Surferosa

Surferosa är bandet som sjuder över av referenser men som skapat en egen-sinnig och annorlunda stil som fått Ola Salo att häpna. Idag är de ett själv-säkert band som turnerat jorden runt. Men allting började på en misslyckad kulturvetenskapskurs i Bö.

Kameleonter från Norge

– Det var en väldigt tråkig kurs men där fanns en av Norges bästa rockscener, säger Surferosas sångerska Mariann.

Inspirerade av alla häftiga livekonserter bestämde sig Mariann Thomasen, Kjetil Wewling, Jan Roger Sletta, Andreas Orheim och Sigurd "Ziggy" Løvik att starta ett eget band.

– Så vi slutade plugga och flyttade till Oslo. Det var enklare att få spelningar där och så ville vi komma in i studio. Vi bestämde oss för att satsa för fullt och det gick bra. Vi vann en turné i en tävling och fick turnera runt i Norge en månad för att sedan avsluta i Köln och London.

Delar av publiken förälskade sig direkt, andra skakade på huvudet och svor både en och två gånger.

– Vi hade en extrem stil på den tiden och en del sa bara, "herregud vad fan håller de på med", skrattar Mariann.

I de imponerades skara, The Arks sångare Ola Salo (också han känd för udda klädkreationer) som efter att ha sett och hört det norska syntinfluerade popbandet på tv fixade in dem på Popstad i Växjö. Där, på en efterfest för två år sedan fick Surferosa skivkontrakt.

– Första skivan gav vi ut själva, men det var en helt annan sak att komma ut på bolag, menar Mariann.

Det är inte bara produktionsformen som skiljer Surferosas debutalbum *Shanghai My Heart* från kommande *The Force*.

– I början var vi mycket mer skrik och skräll, det var party liksom. Denna skiva har vi jobbat mycket mer med i studio. Men, det är fortfarande rock.

Så var det referenserna. Bandnamnet kommer från en Pixies-skiva, men enligt Mariann är det den totala obetydligheten som är det viktiga.

– Vi har alltid älskat Pixies, men det betyder ingenting. Vi ville ha ett namn som inte sa något men som såg coolt ut på skivomslagen.

Hon tystnar, skrattar till. Och så, i försvar:

– Dessutom heter mammas syster Rosa.

Musiken har lika många färgnyanser som bandets brokiga musiksmak.

– Jag lyssnar mest på gammal country, säger Mariann. Och Led Zeppelin och Motörhead. Och The Ark förstås.

Där någonstans, i skiljelinjen mellan Lemmy och Ola Salo hittar man Surferosa. Kameleontbandet som aldrig mer kommer att plugga kultur, men som gärna drabbas av kulturmöten genom sitt turnerande. Fans finns redan i England, Skottland, USA och Japan.

– Och trogna fans i Sverige. Vi ser fram emot att turnera där i vår.

Gabriella Fäldt

3 frågor till...

...Guru, som för tillfället är ute på Europaturné och under 2006 även ska släppa *Jazzmatazz 4*.

Hur ligger det till med turnén?

– Det går riktigt bra! Vi har hunnit spela på väldigt många ställen. Spanien, Schweiz, England och Prag bland annat – och överallt har det hittills varit slutsålt så det känns bra. Vi åker snart tillbaka till USA och kör några spelningar där och sen vidare till Brasilien i december.

Jag snubblade över en uppslagsbok på nätet där din grupp Gang Starr definieras som en måttstock för riktig hiphop, och som så äkta hiphop kan bli. Stämmer verkligen detta?

– Hehe. Ja, det kan jag absolut hålla med om, men bara ifall man ser till den tidsperiod som Gang Starrs musik representerar. Tittar man däremot på oss idag så måste man också se till vem alla ord och texter kom ifrån och det var från mig! Det är viktigt att man fortsätter lyssna och ser till det arbete jag gör idag, för det kommer att bli ännu mer äkta.

Hur ser du på musiken framöver?

– Det jag presterade på *7.0 Street Scriptures* är förmodligen bland det bästa och ärligaste jag någonsin gjort. Med det nya bolaget *7 Grand* kommer vi nu vara mer av en rörelse, och då också kunna bli betydligt mer konkurrenskraftiga. Idag räcker det tyvärr inte med bara ett bra beat och rap för att ha en chans mot alla andra i branschen och det fungerar inte heller med ett sound från det förflutna. Vi har varit tvungna att ta nya vägar och också åter-skapa för att kunna göra nytt material. Det är då vi får fram vår new shit.

Erik Hjortek

krönika

Det här är min dag

Ett gäng twentysomethings sitter på ett golv i en lägenhet på Möllan och skrålar till *Heut'ist Mein Tag*. Okej, kanske inte den bästa partylåten som någonsin gjorts men definitivt en av mina topp tio-favorisar (speciellt efter ett par vodka). Plötsligt säger min kompis Anna: "Har ni hört att Blümchen är död?"

Hela festen tystnar och spärrar upp ögonen. Om en deppig singer/songwriter begår självmord är det sorgligt och ingen blir direkt superförvånad – men Blümchen? Att Blümchen skulle vara död är liksom en helt absurd tanke, som om Bambi på julafton skulle halka på isen och dö. Eller något ditåt. "Hur dog hon?", undrar alla. Begick hon självmord? Var det en flyglycka? Anna the drama queen rycker på axlarna och erkänner att hon inte har den blekaste aning

men när hon i egenskap av bandbokare på Mejeriet försökte boka Blümchen fick hon ett mail från hennes manager där det stod: "Blümchen does not exist anymore." "Men" säger jag lättat "det behöver ju faktiskt inte betyda att hon är död."

Vi grunnar på detta medan Blümchen sjunger "Heut'ist mein tag" i bakgrunden och trots att vi inte vet säkert hur det ligger till är stämningen tryckt och smått surrealistisk. Stackars Blümchen. Och stackars, stackars Per Hagman.

Anna och jag inser att festen omöjligtvis kan fortsätta innan vi listat ut om ryktet verkligen stämmer så vi sätter på datorn och googlar ett tag och till allas lättnad hittar vi inte någonting som styrker Annas teori. Däremot hittar vi en sida med Jasmin Wagner och mysteriet får genast sin

förklaring. Sidan är på tyska så vi fattar visserligen ingenting men det verkar som om Blümchen har fått en tjugofemårskris och bestämt sig för att hädanefter bli mer seriös och därmed inte förknippas med sitt fåniga tonårsjag utan numera framtråda med sitt riktiga namn, Jasmin Wagner.

Det är så klart tur att hon lever men samtidigt känns det ändå lite tråkigt att Blümchen som fenomen inte längre existerar. Utan att bli alltför högtidlig är det lite som om en epok går i graven. Inte för att Blümchen egentligen är särskilt bra men hon är ändå en av få människor som sjunger på tyska och ändå lyckas låta sexig. Och *Heut'ist Mein Tag* har ryckt upp mig flera gånger när jag har känt mig låg. Inget som en perfekt eurodiscohit kan få en att bita ihop och tänka "Nej, jag ska inte ligga

på sängen och gråta en enda minut till. Fuck him." Det är med andra ord en idealisk låt att ta tag i sitt liv till – i samma stil som Gloria Gaynors *Will Survive*.

Som jag påpekade tidigare kan jag inte tyska så förutom refrängen förstår jag inte vad texten betyder. Men det gör ingenting för jag vet redan att låten handlar om mig.

Moa Eriksson
ces-petits-riens.blogspot.com

Högljudda Sverigevänner

David Biene

Refused öppnade deras öron. Studion Tonteknik spelade in deras musik. Och nu släpper Burning Heart deras album. Engelska Hell Is for Heroes är snart svenskare än Bingolotto.

När Justin Schlosberg och de andra i emorockande Hell Is for Heroes hörde Refuseds *The Shape of Punk to Come* golvades de av framåtandan och ljudbilden. De gillade skivan så mycket att de nu spelat in båda sina egna album i Tonteknik, den studio där Refused själva satte sin milstolpe på band. Och på kuppen har förstås Hell Is for Heroes lärt känna "björkarnas stad".

– Det verkar vara en hälsosam musikkultur i Umeå, säger sångaren Justin. Vi hängde mycket på stan, och framför allt på de få barer som var öppna under veckan. Vi blev väl kända som "the annoying English kids on the block". Helt enkelt för att vi aldrig gick hem.

Hell Is for Heroes har en betydande Sverigekoppling till. Deras nya album *Transmit Disrupt* släpps på Örebro-skivbolaget Burning Heart.

– Vi har alltid varit stora fans av banden på det bolaget, säger han. Och vi kan identifiera oss med dom på ett helt annat sätt än vad vi kan med Robbie och Kylie.

Det var nämligen stora EMI som gav ut bandets albumdebut. Samarbetet föll dock samman ganska snabbt.

– Dom ville bli kreativt involverade i vårt andra album. Dom försökte få oss att jobba med folk vi inte gillade, men det allra svåraste var att dom hela tiden sa åt oss att skriva fler låtar. Låtarna som vi själva gillade fattade dom inte alls.

Trots den erfarenheten ångrar inte Justin att bandet gav sig in i storbolagsvärlden.

– De spenderade ändå rätt mycket pengar på oss, och köpte oss förmodligen en del fans, flinar han.

Och fler fans kan det bli. Hell Is for Heroes lite högtravande möte mellan emocore i stil med At the Drive-In och indierock är precis sådan musik som alltid verkar hitta lyssnare. Musik med hård kärna och mjuka kanter.

Under soundcheck på Göteborgsklubben Sticky Fingers har dock bandet problem. Staden har beslutat om en ljudgräns på max 100 decibel, och det är en gräns som Hell Is for Heroes har mycket svårt att hålla.

– Det är lite trist, säger Justin senare. Men jag är säker på att när kvällen kommer så tänjer vi på reglerna så mycket det bara går.

Först rökförbud. Och nu detta. Alltså. Ingen lungcancer av passiv rökning. Inga rökstinkande kläder. Inte ens tinnitus. Vart är rockklubbarna på väg, kan man undra?

– Rökförbudet gillar jag verkligen, säger sångaren. Det är coolt. Jag skulle nog säga att ingen rökning och hög musik är den perfekta kombinationen.

Och när Hell Is for Heroes ett par timmar sparkar igång sin spelning låter det ändå ganska högt.

Daniel Axelsson

Good times! Bad times!

krönika

Ibland så sitter allt precis som det ska, du får precis det du vill och allt är perfekt. Jag hade nyligen ett sådant ögonblick och det var på Stockholm Filmfestival. Jag gick för att se en dokumentär av Don Letts som hette *Punk:Attitude*. Och i detta tidevarv av kommersialism, MTV och VH1 hade jag helt och hållet glömt att man kan förhålla sig till ämnet dokumentär och musik på ett helt och hållet kärleksfullt plan. Att man kan göra något av en drivkraft och djupa känslor för ämnet, eller helt enkelt därför att man minner för det.

Don Letts var en reggae- och dub-DJ i London på sjuttio-talet och mannen som fick The Clash att upptäcka Karibien som musikalisk källa. Det var också han som tog Johnny Rotten till Jamaica och därför indirekt är anledning till att P.I.L. kom till.

Han är också samma man som för ett par år sedan gjorde den eminenta dokumentären om The Clash, *Westway to the World*.

Punk:Attitude börjar med Jerry Lee Lewis och slutar med Limp Bizkit och i kronologisk ordning täcker allt däremellan. Det är mycket CBGB's, lite LA-punk, mycket London, plus lite New York Dolls, Stooges och Velvet Underground. Jag kunde efter filmen inte komma på något som var förbisett och det kändes så grymt bra. Det är nog en av de första musikedokumentärer jag sett som var så heltäckande och så historiskt korrekt. Dessutom var det också härligt att se intervjuinslag med nästan alla som var där, och speciellt intressant var det att se hur medan de flesta satt och kämpade med orden, tappade tråden och ibland försvann i filosofiska invecklingar så lyckades alltid

Henry Rollins sammanfatta vad de alla ville säga i en enda sarkastisk replik. Och man fick en än gång bevis för att punkens inofficiella "professor" i ämnet är Sonic Youths Thurston Moore, han borde ge sig ut på en föreläsningsturné på universitet.

Men jag förstår att folk är skeptiska till ännu en punkdokumentär, det är ju definitivt en genre som det skrivits och gjorts alltför mycket om, och där det mesta tyvärr är ren dynga, men det är just därför som denna var så bra och känns så betydelsefull. Den försökte samtidigt som den berättade historien att ta reda på vad som är punk och var det kom ifrån. Mycket intressant.

Sedan gör ju det ju inte saken sämre att så fort jag sett filmen gick jag hem och tömde hela min iPod och laddade ner en helt ny bibba skivor som det var alltför

länge sedan jag lyssnade på. Dock inte Limp Bizkit – min personliga punkresa tar en annan väg på nittiotalet. Den går över Chicago istället och Touch & Go-bolaget med dess stinna guldgruva av totalt respektlösa band.

Mathias Skeppstedt
mas@groove.se

Konsten att inte spela långsamt

För ett tag sedan berättade en upprörd Kevin Pedersen, som gav ut Cause Co-motions EP på sitt bolag What's Your Rupture?, för mig att hans favoritband höll på att bli dåliga. – Alla deras nya låtar är ballader! gastade han. Dom har blivit det sämsta bandet i stan! Men när jag ser dem live några månader senare, på en knökfull bar i Brooklyn, går var- enda låt i vansinnestempo, och Kevin bara ler.

Hampus Pettersson

För ett och ett halvt år sedan fick jag en singel av min vän Markus. Omslaget var rörigt, men fint. Jag fick intrycket att gruppen hette Arno Kleni, att de var från Brooklyn, det stod det på två ställen, och att en Josh spelade trummor. Innehållet var nästan lika förvirrande. – Anledningen till att den första singeln lät som den lät var att jag spelade in allt själv först, säger Dave, alias Arno Kleni. Allt var redan färdigt när jag frågade om Josh ville spela trummor. – Jag spelade till Daves musik med hör-lurar, berättar Josh. Det var väldigt, väldigt svårt att höra vad han spelade och vad jag spelade också för den delen. Resultatet är än idag en ekoindränkt energisk popmusik som är lika delar fullständigt kaos som det är vacker popmu-

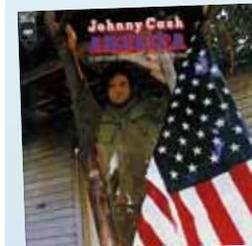
sik. Fast numera betydligt mer uppstyrd och komplett med basisten Liam och den senaste tillskottet gitarristen Alex. – Jag såg nog Cause Co-motion en tre, fyra gånger innan jag kom med, säger Alex. Jag tyckte att det var det bästa bandet i New York. Deras spelningar var alltid korta, fyllda med allt det som jag gillade. En massa reverb, snabba låtar och Josh trumset såg coolt ut, eftersom han bara har två trummor och cymbal. Fast å andra sidan hade jag precis flyttat hit när jag såg dom första gången så jag hade väl inte så mycket att jämföra med. En obskyr singel, Voice of the Pup-pets *All I Wanted and a Car*, var det som fick Dave att spela in de där första låtarna. Och estetiken därifrån håller de

fortfarande fast vid. Ingenting ska vara helt rätt, det ska vara massor med eko och låtarna ska vara korta och gärna gå lite för fort. Den senaste fyrspar-EP:n EP må vara en betydligt vettigare produktion men fortfarande svåvar den där nerviga osäkerheten om de tillsammans ska nå slutackordet eller om alla egentligen inte har en aning om vad som sker. – Ibland när vi spelar live gör jag medvetet saker mycket svårare för mig för att vi vill behålla den där känslan av att allt kan falla isär, säger Josh. – Det i kombination med att alla våra förstärkare och instrument också håller på att gå sönder tror jag hjälper oss att inte bli tråkiga, fyller Dave i. Det och att vi inte kan spela långsamt. Fredrik Eriksson

Några artister och deras favvo-plattor

Brolle Jr:

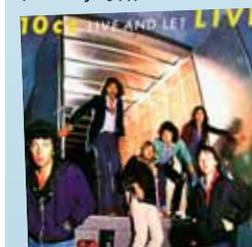
Johnny Cash
America: A 200-Year Salute
(Columbia, 1972)

”Jag gillar den här skivan för att den innehåller så tidlösa gitarrbaserade låtar, framförda av en otrolig sångare. Känslan går inte riktigt att beskriva, men varje låt är som en egen liten historia.”

Emrik:

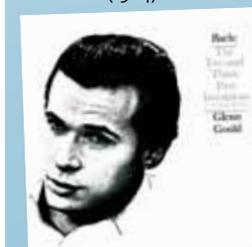
10CC
Live and Let Live
(Mercury, 1977)

”Jag fick den i julklapp av pappa 1976 eller 1977 tror jag. Min far hade förmodligen ingen aning om vad han gav mig, utan hade nog bara valt på måfå ur skivhögen. Hur som helst så gick jag helt upp i detta dubbelalbum. Jag kände inte till 10CC, och visste inget om deras historia. Men jag älskade i alla fall alla låtar, sjöng med och diggade. Det var någonting med harmonierna, den lite skruvade framtoningen, udda låttitlar och sången som berörde mig djupt in i själen. *I'm Not in Love* är fortfarande en av mina absoluta favoritlåtar. Skivan finns fortfarande nästan i skivsamlingen, men jag har inte lyssnat på den på många år. Kanske är det snart dags att återuppliva lite sköna musikminnen?”

Mikael Wiehe:

Glenn Gould
Bach: The Two and Three Part Inventions (1964)

”Den skänker mitt hjärta frid.”

Junior Senior

Mazarin

Mazarin klingar inte särskilt positivt i mina öron. Det har vi en folkkär svensk att tacka för. – No shit? Per Gessle? Wasn't he in Roxette?

Quentin Stotzlfus skrattar och briljerar med sina populärkulturella kunskaper. Han briljerar än mer med egen musik under namnet Mazarin. Den tredje given heter *We're Already There* och är ett skimrande spektrum av mångfacetterad pop. Bredden, lekfullheten och den impressionistiska kompositionsmetoden gör den till ett av de mest hoppingivande släppen inför musikåret 2006.

I Philadelphia, eller "Psychedelphia" som det ibland kallas, sitter Quentin och pillar med sina tongeneratorer. Tidigare har han varit involverad i noise-scenen och hållit sig långt borta från traditionella former av popmusik. Men fåta bort eventuella tankar om avantgarde-wannabeism. Den stora orsaken var att han helt enkelt inte visste hur man gjorde. Det är svårt att tro. Med Mazarin har han sedan debuten 1999 verkligen lärt sig hur man gör popmusik.

– På första plattan hade jag ingen aning om vad jag sysslade med. Jag visste inte hur man skriver låtar eller hur det går till i en studio. Jag visste bara *hur* jag ville att det skulle låta.

Nu har Quentin sin egen studio där han kan skapa i fred. Att tvingas skriva musik och sedan gå in i en studio utan insikt i processen påverkar resultatet negativt.

– Det är som att säga till en målare: "Fundera ut elva olika motiv. När du kommer till studion ger vi dig färg och penslar som du kan måla med. Du har en vecka på dig." Jag brukar säga att jag egentligen borde ha blivit målare.

Jeremy Goldberg

Dansk pop-dynamitexplosion

Lille Jesper "Junior" Mortensen och store Jeppe "Senior" Breum Laursen tog med sin discofunkiga hit *Move Your Feet* världen med storm för ett par år sedan. 2006 fortsätter den kaotiska resan med ett nytt album, men först träffade Groove dem i Reykjavik.

Hans bakgrund i noisemusik gör sig påmind i Mazarin. Trots att låtarna stöps i popform bygger de fortfarande på lager och improvisation. Gamla tongeneratorer från femtio- och sextiotalet, juno 60, hammond... Många instrument används i bakgrunden, som en del av "tavlan".

– Det händer mycket med ljudbilden i dagens musik. Som nu till exempel hör jag surrandet i telefonen och min flickvän som stökar på undervåningen. Sådana ljud med bakgrundsfunktion börjar användas i musik mer och mer.

Till och med texterna använd som en sorts integrerad del av det klingande resultatet.

– Jag använder mig mycket av ordens fonetisk snarare än deras innebörd. Men det är klart att det även finns en mening med mina texter. *The New American Apathy* är min mest politiska text. Det beror på tidsandan.

Christian Thunarf

Junior släntrar in i den minimala hotelllobbyn först, hälsar och tänder en cigarett som han sedan blir omedd att släcka. Efter några korta hälsningsfraser bestämmer vi oss för att prata engelska.

De har just kollat ljudet inför midnattsspelningen på Iceland Airwaves-festivalen och vill softa lite, men Junior är ändå koncentrerad och intresserad. Senior ansluter och verkar även han på topp.

– Island känns verkligen speciellt, även om vi rest och är trötta får man en skön stämning här.

Bandets musik kan te sig hysterisk och lätt schizofren men just energin och det mångfacetterade inspirationsspektret har blivit deras adelsmärke.

– Min mamma var kär i Bryan Ferry när jag var liten, förklarar Junior. Så *Avalon* är magisk för mig men jag lyssnade även

på Svenne och Lottas *Speedy Gonzalez*. Som barn älskar man olika sound, det jag kommer ihåg från den tiden ger mig en skön känsla.

– Sen upptäckte vi independentrock, fortsätter Senior, och sen blev det mer pop. En blandning av Blur, Pulp, Daft Punk och Wilco. Bäst melodier vinner.

Live är Junior Senior ett miasm av smittande popharmonier, funkig disco, punkattack, soulutlevelse, rockgitariff, läktarskrål och hiphopbeats. Klubben Nasa är fylld till bristningsgränsen av folk som dricker 80 kronors-öl i plastmugg, ändå är kön utanför åtminstone 100 meter lång. Och bandet levererar en härlig show. Även nya låtar som *Itch U Can't Scratch* och *Hip Hop a Lula* är korta och med inbyggd studsverkan, bandets glädje till musiken räddar

dem från att hamna i ett tryggt Brand New Heavies-träsk.

– Ibland påminner detta om ett jobb men det är vad vi är förutbestämda att göra, sammanfattar Junior nyktert.

Och de har hållit på länge. Redan i mitten av nittioalet var de med i melodiska syntbandet Ludo X som släppte en platta i Danmark, Sverige och Japan. Och just Japan har gjort avtryck på dem båda.

– Det är svårt att få kontakt med folk i Japan tyvärr, jag försökte lära mig lite av språket för att kunna kommunicera, men man blir lite lost in translation faktiskt, menar Junior. Men vi älskar japanernas sätt att vara dedikerade. Dom kan otroligt mycket om musik och har mycket större respekt för musiker än vad som är fallet här i väst.

Gary Andersson

1035 Maraton dansen

KANONFÄRSK MUSIKAL

GÄSTARTISTER Regina Lund, Peshi, Jaque, Ralf Gyllenhammar från Mustasch, Mats Nilsson från Mamma Mia, Cecilia Nordlund från Monkeystrikes, Navid Modiri, Hanna Elwe mfl

REGI Alexander Öberg I ROLLERNA Mats Blomgren/Johan Friberg, Ylva Gallon, Anna Harling, Maria Hedborg, Åsa-Lena Hjelm, Rolf Holmgren, Gunilla Johansson, Jens Ohlin, Emma Peters, Laurence Plumridge, Kjell Wilhelmsen, Tove Wiréen MUSIKER Stefan Abellsson, Anders Blad, Daniel Ekberg, Thommy Larsson, Matti Ollikainen

BACKA

GÖTEBORGS
STADSTEATER

Biljetter 031 708 71 00

www.stadsteatern.goteborg.se/backateater

Julens skivor

Blandade artister
Jul i folkton

Brolle Jr
En stund på jorden

ROSKILDE
FESTIVAL '06
29 JUNI - 2 JULI

WARM-UP
FRÅN DEN 25 JUNI

BILJETT- FÖRSÄLJNINGEN HAR STARTAT

NYHETER VARJE ONSDAG PÅ WWW.ROSKILDE-FESTIVAL.DK

Katie Melua
Piece By Piece

Magnus Lindgren
Music For The Neighbours (dualdisc)

blågult guld

The Change

Att vara straight edge 2005 är en ganska ensam tillvaro. Annat var det för tio år sedan då varenda revolterande tonåring målade kryss över händerna till tonerna av Refuseds innovativa hardcore.

En som inte ändrat livsföring är Peter Bader, gitarrist i The Change från Trollhättan. För honom är det fortfarande självklart att säga nej till droger av alla slag.

– Från början ansågs det coolt och alla ville vara en del av det där nya och fräcka. Nu visar det sig att det var ganska få som tyckte att det var viktigt på riktigt, men vill man förändra världen måste man ha huvudet med sig.

Peter må vara konsekvent vad gäller livsfilosofin men musikaliskt är The Change ett band i ständig förändring som gör skäl för namnet. Även om grunden är välcementerad.

– Våra rötter är band som Bad Brains, Minor Threat och Black Flag, men samtidigt har vi alltid velat göra något nytt. Därför kanske man inte hör så mycket av dom influenserna i vår musik idag, men det är våra grundpelare.

Om man ska dra paralleller till nyare akter ligger The Bronx nära till hands, även om svenskarna på senaste släppet *Ep'* bjussar på en mer melodiös anrättning. Mycket tack vare nya sångaren Andreas Edlund som efter förra årets självbetitlade fullängsdebut ersatt Anton Klint vid mikrofonen.

Ni har gett ut nya skivan på egen hand, var det ett medvetet val eller ett nödvändigt ont?

– Både och. Det är skönt att ha full koll men samtidigt vill man ju spela musik och inte jobba med att sälja in sin platta. Vi har fått erbjudanden från bolag förr men det måste vara någon som brinner för det.

Som ni själva gör?

– Absolut! Vi har spelat tillsammans i nästan tio år och nu vill vi få folk att fatta hur bra vi verkligen är.

Patrik Wirén

Fredrik Karlsson

I Love You Baby!

Stockholmsbaserade I Love You Baby! har förmodligen Sveriges klatschigaste bandnamn men musiken på nya albumet *Mondegreen* består av suggestiv och överraskande mörk electropop med destruktiva titlar som *Another Day Suicide* och *Let Me Get High*. Sångerskan Jeanette Sundqvist Axlander nämner *Suicide* och *Jesus and Mary Chain* som några av förebilderna.

– Jag lyssnar ganska sällan på ny musik. Men alla i bandet har olika musikaliska bakgrunder. Allt från The Cure till sjuttitaldsdisco och heavy metal.

I Love You Baby! har funnits sedan 1998 men släppte sitt första album *Grand Pop 1977* år 2004. Den nya mörkare skivan *Mondegreen* är resultatet av ett samarbete med producenten och discofilen Aitor Aypes. Från början var det tänkt att bli en sammanställning av äldre utgivna låtar men det slutade med att bandet skrev nya låtar istället.

– Ett par av spåren är gamla inspelningar men de flesta är helt nyskrivna. Dom föddes

ur många fyllor och många sena nätter, skrattar Jeanette.

Om du kunde resa tillbaka i tiden, vilken musikalisk tid och plats skulle du vilja uppleva?

– Velvet Underground i New York. Det kanske är ett tråkigt svar men jag tror att det hade varit roligt att få vara där då och uppleva allt det där.

Om ert nya album hade varit soundtracket till en film – vilken skulle det vara?

– *Natural Born Killers* kanske. En film om en stark tjej som spöar skiten ur killar.

Sveriges mest överskattade respektive underskattade artist?

– Ulf Lundell är den mest överskattade artisten med all sin långsinthet. Sveriges mest underskattade band var svårare att komma på. Men jag säger Asta Kask!

Är er nya skiva förfest, fest eller efterfest?
– Den är alltihop på en gång. Det perfekta tillfället att lyssna på vår musik är när man har fest!

Moa Eriksson

Loveninjas

Ett nytt fenomen har uppstått på den svenska popkartan. Ett något okonventionellt band som blandar skamlösa Motown-melodier med texter om hämndlystna japanska kvinnor genom ett sprakande indiepopfilter. Hjärnan bakom Loveninjas, Tor Helmstein, avslöjar sanningar om plogig scenutstyrsel och avbrutna penisar.

Den sistnämnda obsceniteten återfinns i spår två, *She Broke His Penis in Two* från Loveninjas färskaste debut-EP *You Can Keep Your Love*. "And he raped and he murdered without thinking twice, and she made him pay for his deeds!.../She broke his penis in two and he'll never forget what she said; don't force me again to give head." Fortsättningen är av undertecknad censurerad. Tor Helmstein dementerar eventuell ryktesspridning om nekrofil.

– Jag är ingen sjuk fetischist, jag bara gillar tanken av sex och död. Som om man skulle sitta på ett flygplan som är på väg att störta och ha sex en sista gång eftersom man ändå ska dö.

Loveninjas kan te sig svåra att ta på allvar, särskilt då de framträder iklädda stora hjärtan, ninjadräkter och matchande converse-skor. Men det är inte heller meningen. Loveninjas är inget seriöst band. Konceptet handlar snarare om musik, glädje och en fascination för Japan. Tor bryr sig inte om hur Loveninjas framstår. Folk får gärna skratta, menar han. Han tycker bara att det är kul att spela och de humoristiska texterna är en del av konceptet.

– Jag gillar inte band som tar sig själva på för stort allvar. Slappna av lite! Musik handlar om så mycket mer än bara budskap. Man kan skriva om World Trade Center och katastrofer om man vill, men jag tror inte att det förändrar så mycket.

Och live är Loveninjas allt annat än politisk predikan.

– Man kanske inte kan förvänta sig att vi är som Paradise Hotel-Natasha och visar brösten, men vi gör vårt bästa för att sprida Loveninjas evangelium. Hjärtat följer med. Den som lever får se.

Christian Thunarf

Mirva

Korsningar mellan musikaliska stilar är idag inte ovanligt. Korsningar mellan rock- och/eller popmusik och jazz inte minst. En som bestämt sig för att lyckas i genren är Mirva.

Mirva, eller Madeleine Wallin, från den svenska västkusten, har haft musiken med sig sedan barnsben, och är också musikaliskt skolad.

– Jag hade en sånglärare som varit jazzsångerska, och det var mycket tack vare henne som jag kom att utbilda mig inom jazzen.

Madeleine började uppträda, men sedan omkring millennieskiftet har hon också börjat göra mer och mer eget material, ofta låtar som innehåller element från både pop och jazz.

– Jag känner mig mer fri med jazzen, men det har varit ganska självklart att blanda musikstilar, det känns mer som mig, som att det är den jag är. Det känns också som att det är mer tillåtet att blanda idag än tidigare, det är inte alltid sån jättestor skillnad mellan pop och jazz.

West End Girls

Det är inte alla band som får skjuts av mamma till intervjun. Men så är inte West End Girls ditt vanliga rebellband heller. Isabelle Erkendal och Rosanna Jirebeck är två tjejer på sexton år som torskade helt på Pet Shop Boys. Så mycket att de tog sitt namn efter 20 år gamla låten *West End Girls* och bestämde sig för att bara spela in PSB-covers för den kommande skivan *Goes Petsshopping*. Singeln *Domino Dancing* har snurrat flitigt i radio. – Just nu spelar vi in för fullt på kvällarna, berättar Isabelle Erkendal.

Isabelle är duons sångerska medan Rosanna sköter maskinparken. Fast i studion hjälps de båda åt med att hitta tuffa ljud och bestämma arrangemangen. Även om de säger att de avgudar PSB tycker de att det finns saker att förbättra på originalen. De har till och med sagt att de själva är världens bästa band – inte PSB alltså.

– Vi vill ha egen stil, säger Rosanna.

– Med fräschare ljud, för låtarna är ju gjorda på åttiotalet så det finns en del att utveckla, lägger Isabelle till.

I videon till *Domino Dancing* glider tjejerna runt i ett par läckra silverhjälm. En självklar passning till PSB-videon med samma namn. Men deras röda skjortor och svarta slipsar för närmast tankarna till Kraftwerks *Die Mensch Maschine*.

– Nej, det är faktiskt Milan Fräs i Laibach som är vår inspiration där. Kraftwerk är ju bra, men det känns så fånigt att ha dem till idoler för de är kompisar med pappa, förklarar Isabelle.

Pappa är Hans Erkendal, sångare i Mobile Homes och Sapporo 72, han har samarbetat med före detta Kraftwerkmedlemmarna Wolfgang Flür och Karl Bartos.

Vad skulle ni säga om PSB ringde och ville samarbeta med er?

– Ingenting, jag hade bara blivit chockad, svarar Isabelle.

– Vad ska man säga? Det skulle vara sjukt att någon man avgudar ringer, menar Rosanna.

Mats Almegård

Idag är Mirva bosatt i Australien, där hon ofta uppträtt med lokala musiker, men musiken har lett henne tillbaka till Sverige, eftersom det var svårt att fånga det där speciella som kan finnas i svensk jazz. Hon säger själv att det var i Australien hon insåg hur svensk hon var. Nu jobbar hon tillsammans med svenska musiker som hon ofta lovordar under vårt samtal, och det verkar också som att hon genom samarbetet fått ny inspiration.

Mirva har också via kontakter en brittisk manager i London, och under 2006 finns planer på att göra en full-längdsskiva. Planerna är att Mirva ska göra den från början till slut, utan inblandning av andra skivbolag.

– Det känns som det rätta. Jag har många omkring mig som kan ge backup och visa vägen, men det känns viktigt att göra det själv. Jag vill att skivan ska vara enligt mitt koncept, även om jag kan behöva hjälp på vägen.

Magnus Sjöberg

BILLIGAST I SVERIGE!

Pris 139,-
Fri frakt!

CD WOW!
CD/DVD/EP

www.cd-wow.se

Musicbrigade.se och Bredbandsbolaget presenterar den totala musikupplevelsen!

Se och ladda ner musikvideos av högsta kvalitet från Svenska och internationella artister som Green Day, Rammstein, Interpol, Tiger Lou, Bloc Party, Christian Kjellvander, Franz Ferdinand och många fler!

Logga in på www.musicbrigade.se och få tillgång till över 10,000 musikvideos + mycket annat.

Se det positiva i det negativa

Helt utslagna och utan livsgnista, Deathstars har bara haft musiken att luta sig mot. Men vet de egentligen vad de menar med den?

Utanför persiennerna har solen börjat sjunka ner över den tyska staden Donzdorf. Emil "Nightmare Industries" Nödtevidt, gitarrist och musikaliska hjärnan bakom svenska Deathstars sitter i en kontorsstol i ett svagt upplyst rum. Hans mörka hår ramar in ansiktet och han verkar avslappnad trots att bandet genomlevt en tuff tid sedan förra skivan *Synthetic Generation*.

– Det här är resultatet av en livskris, säger han och syftar på den nya skivan *Termination Bliss*. Jag har varit helt utslagen, inte orkat leva längre.

Han menar att det skulle ta en timme att förklara allt som hänt, men att musiken varit det enda som har funnits att haka fast sig vid. Numer är bandet decimerade till en kvartett sedan Erik "Beast X Electric" Halvorsen lämnat. Jakten på en ersättare är dock inget de prioriterar just nu.

– Vi väntar med det eftersom vi just nu lägger all fokus på skivan, säger Emil.

Det har annars varit tyst om gruppen väldigt länge, i alla fall i Sverige. Mina egna förkunskaper rörande Deathstars sträcker sig till incidenten i Voxpop. Det var 2002 som det blev liv i rutan när videon till singeln *Synthetic Generation* fick föräldrar att bli upprörda och ringa till SVT och klaga. Hårdrocksvideor på barnvänlig tv-tid var inte något som uppskattades av familjer. Nästa vecka var videon inte med i programmet. Men Emil säger att det ändå har gått bra i Sverige.

– Vi är starka i Tyskland, Österrike, Schweiz och i Sverige. I början låg vi på Universal. Eftersom dom är så stora fick vi en bra start här hemma.

Den nya skivan har tagit nio månader att spela in. Tid som har späts ut av att bandet är perfektionister och för att bandet har samsats om studion tillsammans med Dissection, där Emils bror Jon spelar. Vad handlar då *Termination Bliss* om?

– Konceptet är ett ifrågasättande av livet i sig självt. Och ju mer man frågar, ju fler frågetecken dyker upp, säger Emil.

Frågandet leder vidare på en väg där allt är svart och mörkt.

– Man hittar oftast en destruktiv sida... hur ska jag säga detta utan att det låter konstigt, säger han, funderar och fortsätter:

– Den enda kicken man hittar i livet är farliga saker som andra tycker är självdestruktiva.

Vad är det som är fascinerande med det som är dåligt för en?

– Alla människor har mörka sidor som dom försöker gömma, folk borde bejaka dessa sidor hos sig själva.

Men går det inte att hitta någon sorts styrka i det positiva i livet?

– Vi gör inte det, vi bejakar våra mörka sidor.

Diskussionen kring livets två sidor börjar gå i cirklar, tills Emil frustrerat utbrister:

– Alltså, det är en riktig kalkon som du sitter på där.

Va? Jag tycker att vi har en intressant diskussion, men jag förstår inte riktigt vad du försöker säga.

– Det handlar om att se det positiva i det negativa.

Vad är det?

– Det är väldigt djupt. Det handlar om meningen med livet. Säg att du går ut och super, det är skitkul. Men många tycker inte att det är särskilt bra för en.

Men kan dom inte ha rätt?

– Mmm... alltså, vad är det du tänker skriva om det här?, säger Emil och låter oroad.

Jag säger att det har jag ingen aning om än, men att jag inte är ute efter någon snaskig historia utan vill vet vad musiken handlar om.

– Det vet jag inte, säger Emil.

Du vet inte?

– Nej jag vet inte.

Mikael Barani

I höstas lät In Flames journalister och annat löst folk tjuvlyssna på nya albumet. Groove knuffade fram sin reporter Torbjörn Hallgren för att ställa frågor om kulturministrar, Slipknot-effekten och det där tjetet om gamla och nya In Flames.

Vidunder

LÖRDAG 16:57. STORANS SCEN i Göteborg. Sångaren Anders Fridén har precis hållit ett kort introduktionstal inför en hop journalister och inbjudna. Det är dags för allra första lyssningen på In Flames nya album *Come Clarity*. Han går ner från scenen och ljuset släcks. På en storbildskärm dyker bandet upp med gitarrer, mikrofoner och trummor i sin replokal. Filmen, som lär komma med på cd-utgåvan, är svartvit med medvetet risig vitbalans som överdimensionerar ljusintaget. Det ser nästan ut som om Anders Fridén står barfota och sjunger.

Första låten *Take This Life* är rent och skär fantastisk. Fyrtio minuter senare konstaterar jag att det här är In Flames bästa platta hittills. Trots att jag vanligtvis brukar kräva att jag lyssnar på ett album fyra-fem gånger innan jag uttalar mig. Vad jag framför allt gillar är att de kokosnöt-percussions som större ljudbilden på *Soundtrack to Your Escape* har fått enkel resa tillbaka till djungeln. *Come Clarity* är mer metal än förra plattan. Samtidigt har gruppen utvecklat sin förmåga att skriva trallvänliga refränger utan att tumma på kraften en rätt inställd distbox kan slå till med. De tre första spåren är alla låtar som P3 kommer att väga spela.

Efter lyssningen kan jag inte låta bli att fråga Anders Fridén om han verkligen var barfota.

– Nej, för helvete, vi är inte så bohemiska, svarar han på klockren göteborgska.

SÖNDAG 15:02. JAG TRÄFFAR Anders Fridén på ett café i närheten av Liseberg. Han är där med sin flickvän och sin ett år gamla dotter. De har precis fikat klart. Vid en flygel sitter en pianist och spelar Cecilia Vennerstens *Det vackraste*. Kvällen innan har de båda gitarristerna Jesper Strömblads och Björn Gelottes andra band All Ends, som de skriver musiken till, spelat på Sticky Fingers. Anders Fridén ser ändå piggt ut.

– Jag gick hem ganska tidigt. Det är annorlunda nu när jag är pappa.

Vi flyttar oss bort från pianotonerna för att kunna prata i fred om tiden efter den beryktade Slipknotturnén, hårdrockens status i Sverige och Ullevispelningen i somras. Vilket göteborgsband har inte drömt om att spela inför ett utsålt Ullevi?

– Det var en utdragen process att få klar-tecken för spelningen. Vi hörde att vi *kanske* skulle få spela förband och när dom väl berättade det för oss var det mer "okej, vad skönt" än "tjoho". Jag kan tänka mig att listan på förband som ville spela var extremt lång.

– Det är coolt när jag tänker på spelningen i efterhand. Grymt kul. Men när det väl hände så var det ändå bara en vanlig spelning, även om det kanske låter blasé. Men publikreaktionen var över all för-

väntan. Efteråt undrade vi "wow, vad var det som hände egentligen".

Efter Ullevi bar det av till Ozzfest i USA och spelningar på huvudscenen. Anders Fridén kallar turnén för en enda stor promotionapparat. Så fort sista ackordet är slaget skyfflar roddarna bort trummor och utrustning för att bereda plats för nästa band. In Flames hade tjugo minuter på sig att övertyga amerikanerna om att de är så bra som vi europeer tycker. Hur sjutton väljer man låtar till en så kort spelning? Karriären är ju ändå över decenniet långt...

– Slår en tärning, säger han och ser ut att mena allvar.

– Vi valde att spela låtar från dom tre senaste plattorna. Det gäller ju att promota oss så gott det går på dom där tjugo minuterna.

När det väl var bestämt skulle bandet komma fram till exakt vilka låtar det skulle bli. Efter argument fram och tillbaka och kompromisser åt alla håll fick till slut Ozzfest-besökarna headbanga till *Quiet Place*, *Touch of Red*, *Pinball Map*, *Cloud Connected* och *My Sweet Shadow*.

– Personligen, om jag får höra senaste plattan från ett nytt band jag gillar, och får reda på att dom gjort ytterligare sex plattor innan det, då blir jag bara glad.

– Jag hoppas andra upplever det på samma sätt. Vi gjorde spelningar vid

sidan av Ozzfest och då spelade vi låtar från hela karriären.

Ett av headlinebanden på Ozzfest var Iron Maiden, precis som på Ullevi.

– Det är kul att få spela med banden vi har växt upp med, som Judas Priest och Mötley Crüe. Jag tror inte att vi övertygar deras publik att köpa våra plattor, men för mig känns det bra att ha gjort dom spelningarna.

– Metallica har vi spelat med två gånger. Första gången tog vi kort och hälsade. Andra gången var på en spelning i Tyskland. Det var liksom en stor korridor med omklädningsrum som det är i fotbollsarenor. Plötsligt hörde vi säkerhetsvakterna ropa "clear the hall", berättar Anders Fridén.

Trots det stora säkerhetsarrangemanget gick Lars Ulrich och killarna in i In Flames loge och hälsade. Inga divalater.

Vilka av de större banden föredrar du att spela med?

– Slayer har vi bäst personlig kontakt med. Kerry King kommer alltid och hälsar. Men Slipknot har vi också bra kontakt med.

JUST SLIPKNOT SPELAR EN historisk roll i In Flames liv. Det var efter att göteborgarna blivit klara som förband till Slipknot som en liten klick människor började kalla In Flames för sellouts.

Johannes Giotas

i skuggan av popundret

– Det var på vår gästbok och på vårt forum det där dök upp. Det är några få röster, men dom som skriker hörs, förklarar Anders Fridén.

– När vi släppte *Clayman* år 2000 var allt frid och fröjd. Sen turnerade vi med ett band, Slipknot, som har haft en kommersiell framgång. Och det får man ju inte göra.

– Då hade vi sålt oss och då var vi inte "äka", vad det nu betyder. Enligt dom ska man spela med band som spelar exakt samma musik som en själv och bara med band som inte säljer för mycket. Men jag skiter i det.

DET ÄR INTE BARA PÅ gästböcker och forum han stött på hårdrockens rättshaverister. I Tyskland kom det fram ett bittert fan som inte kunde släppa det faktum att In Flames utvecklades.

– Han kom fram och skrek i örat på mig, på tyska, hur vi borde skriva låtar. Det är otroligt vilka känslor musik kan frambringa. Folk blir riktigt arga.

Jag kan inte låta bli att skratta när jag ser bilden framför mig. En svettig lädertysk skriker: "Spielen der Metal zum der deutsche Banden mit Svärden und Skölden oder ich bin verbannen".

– Jag håller med dig. Det är komiskt. Jag tar inte så illa vid mig. Men så fort ett band når en viss framgång då kommer det där.

Tidigare har jag googlat runt på sökorden In Flames. Det slår mig att en del av träffarna pratar om "gamla In Flames". Översatt till engelska, tyska, italienska och andra heavy metal-språk blir det ganska många träffar. Vad är "gamla In Flames" för Anders Fridén, som har spelat i bandet sedan mitten på nittiotalet, när Johan Larsson och Glenn Ljungström fortfarande spelade i In Flames?

– Jag vet inte. Det har blivit ett begrepp. Folk pratar om gamla In Flames som om det finns en tydlig linje mellan gamla och nya. Men alla band utvecklas. Dom som var tjugo år när vi släppte första plattorna kanske håller dom mest kära. Och sen har dom växt vidare.

Anders Fridén stannar upp och tänker lite. Och suckar.

– Men jag vet inte vad "gamla In Flames" betyder, faktiskt. Det kanske är när vi bytte medlemmar – basist och gitarrist. Och Björn gick från trummor till gitarr. Det kanske är det som är gamla In Flames.

– Jag ser det inte negativt. Vi har varit med så länge och sett trender komma och gå. Vi har inte gjort vår sista skiva och vi blir bättre som låtskrivare för varje ny skiva. Så tycker i alla fall vi. Vad andra tycker är upp till dom.

I BAKGRUNDEN SLUTAR PIANISTEN plinga på sitt piano. Han tar paus och dricker vatten. Jag plockar fram en bild på Arne Erlandsen för att ta reda på Anders Fri-

déns kunskaper om Allsvenskan och Blåvitt. När In Flames spelade på Ullevi i somras hängde en lång blåvit halsduk tvärs över cymbalstativen.

Han tittar på den något taskiga kopian av bilden.

– Om jag ser vem bilden föreställer? Nja... Jaså är det Blåvitts tränare? Jag vet vem han är men jag kände inte igen honom. Det är vår trummis Daniel Svensson som är ett sånt jävla Blåvittfan. Jag gillar dom också, men Daniel åker runt på matcher så gott det går och lyssnar jämt på webbradion när vi är ute och spelar.

Det har med andra ord blivit en hel del nagelbitande framför datorn den här sommaren för Daniel Svensson. Från den sjunde juni till den fjärde september gjorde In Flames 49 spelningar. När det var som mest intensivt hade de fem spelningar i veckan. Och hela november har de turnerat med Motörhead i England.

SJÄLV FÖREDRAR ANDERS FRIDÉN att spela poker under turnéerna. Texas hold 'em.

– Jag spelade en pokerturnering i Las Vegas när vi var där. Det gick så där, säger han blygsamt.

Insatsen var hundra dollar och Anders Fridén kom på 36:e plats av 90 spelare. Under Ozzfest spelade de poker varje dag, Björn Gelotte och Daniel Svensson är också stora pokerälskare, ihop med många av de andra banden.

Jag fortsätter med mina bilder. Nästa föreställer ett av Sveriges statsråd.

– Leif Pagrotsky!, utbrister Anders Fridén och skrattar.

– Med ett Dark Funeral-svettband.

– Honom har jag träffat flera gånger. Han är helt cool faktiskt. Han har en skön stil, han hänger på alla galorna, kan snacka musik och han fattar läget. Sen att han är öisare är lite negativt.

– Vi har försökt förmå honom att tala om för andra att inte bara snacka om det svenska popundret utan även om metal. Svenska hårdrocksband har stor respekt ute i världen, och har influerat många unga band. Plus att vi gör bra ifrån oss. Metalbanden turnerar runt hela världen och spelar för tusentals, men det är inte många som vet om det.

– Jag kan låta lite bitter nu, men svenska hårdrocksband, eller journalisterna som skriver om hårdrock, får inte lika stor uppmärksamhet som popbanden och dom så kallade stora skribenterna.

Förvånar det dig?

– Ja, det kan förvåna mig. Att hårdrockare ses som ointelligenta sluskar som bara slår på gitarren och så kommer det ut ljud. Jag minns för två somrar sen. In Flames gör en spelning, får en femma i betyg och en smal spalt i tidningen. Marit Bergman får också en femma men det blir ett helt uppslag. Det är typiskt så det ser ut.

Torbjörn Hallgren

elvine®

ONE MAN ARMY AND THE UNDEAD QUARTET

21st Century Killing Machine

The voice of "The Crown" - Johan Lindstrand - is back!
High class Melodic-Death-Thrash-Groove-Rock songs!

LTD. EDITION + 2 BONUS TRACKS
+ 1 VIDEO CLIP IN BEAUTIFUL O-CARD!

IN STORES: 19.01.2006

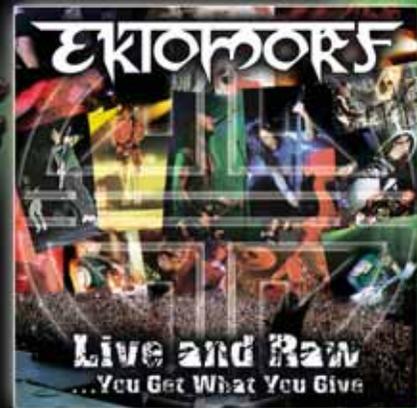
EKTOMORF

Live And Raw ...You Get What You Give

LIMITED DVD + CD FOR THE PRICE OF ONE CD!

DVD: live @ summer breeze 2005 + all video clips of the band
CD: 15 rare tracks, remastered by Tue Madsen

IN STORES: 19.01.2006

EDGUY

Rocket Ride

After the great "Superheroes" EP, get ready for
the sensational new studio record "Rocket Ride"!

LIMITED DIGIBOOK + BONUS TRACK AVAILABLE!

IN STORES: 26.01.2006

EKTOMORF & ONE MAN ARMY!
LIVE IN EUROPE WITH
CHILDREN OF BOBOM
03.02.06 GÖTEBORG Trädgård
05.02.06 STOCKHOLM Arenan
07.02.06 UMEÅ Sky Cam Arenan

DEATHSTARS

Termination Bliss

LTD. FIRST EDITION IN O-CARD + 2 BONUS TRACKS

IN STORES: 02.02.2006

IN FLAMES

Come Clarity

13 Songs of timeless METAL!
"Come Clarity" will establish IN FLAMES as one
of the most important metal acts of all times!

LTD. FIRST EDITION + DVD!

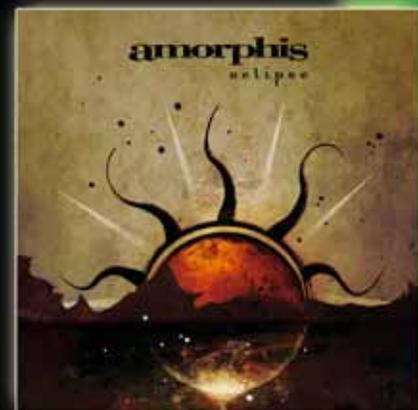
IN STORES: 09.02.2006

AMORPHIS

Eclipse

"Tales From The Thousand Lakes" meets "Elegy" meets "Far From The Sun".
Ten songs full of melancholy and morbid beauty which will please all fans,
old and new!

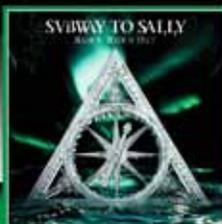
IN STORES: 23.02.2006

*DUALDISC:
CD & DVD on
one disc!

NIGHTWISH
Once
*Dualdisc
IN STORES:
16.02.2006

SUBWAY TO SALLY
Nord Nord Ost
*Dualdisc
IN STORES:
16.02.2006

KATAKLYSM
In The Arms Of Devastation
IN STORES:
02.03.2006

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 2000 CDs, Vinyl, T-Shirts, Longsleeves, Poster, DVDs... Or order free at:
Nuclear Blast - Oeschstrasse 40 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel: 07163-9788216 - Fax: 07163-24554 - email: mailorder@nuclearblast.de oder:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

NUCLEAR BLAST

PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

THE NO.1 IN METAL DOWNLOADS.:
WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE

No. 1 in extreme
downloads!
Check the new
NUCLEAR BLAST
download shop!

Fuck! Fuck! Fuck!

Rapport från Kinas gryende rockscen

De är en femtedel av världens befolkning. Men inte många kan nämna ett band från Kina. En enpartistat som enligt Amnesty och västmedierna förföljer oliktankande. Men där dödsmetall och punk dominerar huvudstadens musikscen sedan slutet av 1990-talet.

Dan Andersson dammade av sin Fender, mönstrade på ett svenskt popband på väg till en rockfestival och tillbringade tre oktoberveckor i en av världens yngsta rocknationer.

UTSIKTEN ÄR ÖVERVÄLDIGANDE. De sex medlemmarna i Jönköpingsbandet Amores Perros tittar på varandra. Sedan vänder de blickarna ut över folkhavet igen. Ingen kan riktigt tro sina ögon.

– Jag ville att ni skulle se det här, säger Charlie Comenos.

Som amerikan har Charlie uppdraget att ta hand om utländska band som spelar på Midi Modern Music Festival 2005 – Kinas största utomhusrockfestival – i Haidianparken i centrala Peking. I ett tappert försök att lugna allas nerver har han motat bandet upp för trappan som bakvägen leder upp på stora festivalscenen. Ännu återstår två och en halv timme tills det är dags att kliva på scen. Men redan nu, vid sextiden på kvällen, talar arrangörerna om 30 000 betalande. Mer än Hultsfredsfestivalens totala publiksiffra tillika 300 gånger mer än Amores Perros

någonsin spelat för. Det är svårt att säga exakt hur många som faktiskt står framför scenen. Men å andra sidan så har Midi bara en scen. Står de någonsans så står de framför den.

Så, vad gör ett litet indiepopband från Småland, som på två år inte gjort mer än några demoskivor och fem spelningar, på rockfestival i Peking? Inför en publik stor som hela Karlskoga?

Ett svar är kontakter. Att vara vän med Pekings enda riot grrrl-grupp, Hang on the Box, har sina fördelar. Bandets trummis Shenggy har inga svårigheter att boka svenskarna på Pekings rockklubbar. Hon spelar själv ofta på dem och känner ägarna. Festivalen kräver inte mer än en demoskiva till arrangören Midi School of Music. Amores Perros är ett av 46 band – fem andra utländska och 40 kinesiska – rektor Zhang Fan bokar till årets evenemang den 1:e till 4:e oktober.

Men det är, som sagt, bara ett svar. Ett annat är att landets nya kapitalism innebär att Kina är på väg att hinna ikapp väst. Eller i alla fall att du kan köpa kaffe på Starbucks i Den förbjudna staden och att de bygger om hela Peking till OS 2008. 30 år rockhistoria är däremot ingenting man tar igen i en handvändning. I synnerhet som skivbolagsjättarna inte verkar vilja etablera sig i landet. Men kineserna vill ivrigt lära sig mer. Att bjuda in band från väst är ett sätt.

Charlies plan går i lås. Längst bak på den stora scenen – bakom förstärkare, trummor och ett gäng hårdrockande kineser – utbyter Amores Perros en blick som säger: ”Det här blir toppen”.

– **KINESISK PUNK ÄR VÄLDIGT** intensiv. Allting i Kina är väldigt intensivt. När dom väl gör något så gör dom det ordentligt. Ska dom vara punkare så ska dom vara dom tuffaste punkare du någonsin sett.

Shenggy i gräset utanför Midifestivalen

Grace Kurland sitter mitt på ett bord på 13 Club. Runt henne trillar kängpunkare, skinheads och mohikanfrisyrer över varandra på väg till scenen, den offentliga toaletten utanför, eller till baren. Precis som på en svensk spelning förutom att när någon däckar så låter de honom ligga.

Grace dök bara upp och började gratisjobba i baren för några veckor sedan. Hon talar kinesiska och blev snabbt vän med anställda och stammisar. Är ihop med bartendern. Vad ingen vet är att amerikanskan är där för att studera dem till en universitetsuppsats om kinesisk dödsmetall.

– Hemma är det på låtsas. Här har dom sådan passion. Det är så... Åh, jag hittar inget bra ord för det på engelska. Det är det här... härifrån, säger Grace och lägger handen över bröstet.

– På kinesiska finns det ett ord för både hjärta och hjärna. Och det bara strålar ut härifrån. Hemma så kan man inte längre sjunga vad man menar men det spelar ingen roll så länge man tjänar pengar på det. Här betyder det fortfarande någonting. De tror att det kan förändra något.

– **FÖRSTA GÅNGEN JAG SÅG** ett band på scenen berörde det mig. Dom var så galna och passionerade. Kineser är tysta och artiga och dom gillar inte att uttrycka sig. Det här var så annorlunda. Så fort jag såg det visste jag att jag ville förändra mig. Och trummisen var den coolaste i bandet, så...

Trots att hon bara är 23 år är Shen "Shenggy" Jing redan en veteran på rockscenen i Peking.

Sedan hon som 16-åring började trumma med Hang On The Box har de som enda kinesiska band prytt omslaget på Newsweek, släppt åtskilliga album, turnerat i USA och Japan, och är sannolikt det band som är mest uppmärksammade utanför hemlandet.

Hon sitter i gräset utanför festivalområdet. Igår lirade hon på Midi. Idag har hon inte råd att betala inträde. Som många andra har hon brett ut en filt och säljer piratkopierade skivor. Plus nya Hang On The Box, som hon tar 50 yuan för trots att man får den för 20 inne på festivalen.

Trots alla framgångar tjänar Shenggy inte mycket. Mest håller hon sig hemma och lyssnar på och spelar musik. Ända tills hon nyligen började utbilda sig levde hon uteslutande på sina föräldrar. Liksom de flesta av dagens unga rockmusiker i Peking gör i stället för att ta ett jobb.

– Många är beroende av sina föräldrar. Dom kanske inte förstår sig på musiken men dom stöder oss för att dom älskar oss. Alla kommer inte från rika familjer utan lever väldigt fattigt. Varför? Därför att det är en livsstil, en attityd och en själ. Rockmusiken kan hjälpa oss hitta oss själva.

– **PÅ MIDI FINNS FOLK SOM** spelar arslot av dig. Dom vet bara inte vad dom ska spela, säger Charlie.

I resten av världen kom rocken på 1950-talet. Men i Kina tar rockhistorien sin början i mitten av 1980-talet. Det var först då landet öppnades för omvärlden. Och omvärlden för dem. Men det innebar inte att allting plötsligt fanns tillgängligt. Inte minst rockmusik var alltså svårt att få tag i över disk. Och det är Charlie som ska hjälpa dem öppna dem. Förutom att han agerar värd åt utländska gäster på festivalen är han rockhistorielärare på Midi School of Music. Mycket till utbildning har han inte. För att göra det han gör – att sammanfatta de senaste 100 åren i västerländsk musik med fokus på blues, jazz, och inte minst rock'n'roll – är det tillräckligt merit att han är amerikan.

– Det är mycket dödsmetall och punk här. Och det är logiskt. Det börjar med en urladdning. Tyvärr är det mesta dåligt och genrestereotyp. Banden bara kopierar. Dom gör inget nytt.

– Glöm 1960-talet. Glöm bra inspelningsteknik. Rytmsiskt är det nästan som på 1800-talet, innan synkoperingen. Dom har små öar av kunskap om rockmusik. Men det finns ingen linje eller naturlig utveckling. Dom kopplar inte ihop det. Information färdas fortare idag med hjälp av internet men i Kina kan språket vara en barriär. Så vitt jag förstår är nästan alla skivor man får tag i här piratkopierade. Vilket innebär att man är helt utelämnade till piratkopierarnas smak.

– **MÅNGA GILLAR INTE KINAS** nonchalanta attityd till copyright. Men det är tack vare den som vi överhuvudtaget har en rockscen idag. I väst kan ni bränna av musiken eller så köper ni den. Ni har det valet. Men det har inte vi eftersom skivbolagen inte vill etablera sig här, säger Lv Bo.

I Kina är rockmusiken inte bara i sin linda. Den har heller aldrig slagit igenom. Rock – på kinesiska heter det yaogun, vilket omfattar hiphop, garage-rock, dödsmetall, punk, ja, nära nog allt som inte framförs av knappt köns mogna tjejer och pojkbänd – spelas aldrig i radio eller tv.

I Peking bor 14 miljoner människor. Trots det finns inte mer än två skivbolag som ger ut rockmusik och bokstavligen inte mer än en handfull klubbar där nya band kan spela sin egen musik. Förutom 13 Club är det ställen som Nameless Highland och Get Lucky Bar som gäller.

Det är en liten scen. Men Lv Bo är en stor del av den. Han driver ett av de två skivbolagen, Scream Records, och grundade 1998 huvudstadens första undergroundrockklubb, Scream Club. Idag är den sedan länge stängd. Byggnaden har till och med rivits. Men arvet lever kvar. Många av dagens ledande

Pekingband tog sina första stapplande steg där.

För Lv Bo vaknade musikintresset med en Bon Jovi-kassett. På 1980-talet var det ännu svårt att få tag i skivor. En bokhandel hade några kassetband och för en femma kopierade de dem åt kunderna. En annan källa var kasserade skivor från USA. Sålde en skiva dåligt slog bolagen helt enkelt håll i fodralet så de inte kan returneras. Sedan skeppades de över Stilla havet som skräp. Antingen fick man in dem i landet och sålde dem vidare under disk eller så tog tullen skivorna. Och sålde dem vidare. På kinesiska heter hålen i CD-omslagen dakou. Så avgörande var de att alla som upptäckte rocken mellan 1985 och 1995 idag kallas för dakougenerationen.

Trots att han idag själv har skivbolag och ger ut ett dussin album per år – och trots att han ofta hittar dem piratkopierade – stöder Lv Bo fortfarande den verksamhet som sålde rocken i Kina.

– I andra länder spelar bolagen in skivor för att tjäna pengar. Här har vi mindre fokus på det. Jag ser mig inte som en skivbolagschef. Jag ser mig mer som en historiker som dokumenterar vad som händer. Marknaden är så liten här. Vi har egentligen ingen musikindustri. Vi har bara en musikkultur. Det handlar om att förmedla information och att presentera nya saker för folk.

Visste ni att...

... svenska rockhjältarna **The (International) Noise Conspiracy** åkte på Kina-turné redan 1999 och då spelade på bland annat Scream Club i Peking?

... The (International) Noise Conspiracy-sångaren Dennis Lyxzéns lillebror studerar i Peking?

... sångaren i tyska **Ein-stürzende Neubauten**, Blixa Bargeld, numer bor i Peking?

... svenska Labrador-duon **Club 8** nyligen spelade på Get Lucky Bar i Peking?

... **Hang on the Box**-gitarristen Xiao Gan – som lämnade bandet efter årets Midifestival för att satsa på sitt andra band **Tookoo** – är ett stort fan av svensk musik och drömmer om att en dag besöka Borlänge?

Lv Bo

Nameless Highland

FÖR TVÅ ÅR SEDAN FANNS ingenting runt sjön Ho Hai i Peking. Nu löper de färgglada ljusen från restaurangerna hela vägen runt. Som utbölning går det knappt ens att komma i närheten utan att bli antastad av massörer och riksha-förare. Det är hit Midiskolans rektor Zhang Fan har bjudit festivalens utländska band på middag. Som ett sista tack till alla som rest så långt för att spela nästan gratis.

Alkoholen flödar. Som den gärna gör i Kina. Förutom den ljunna ölen går värden själv runt bordet med en flaska 56-procentig sprit – spädd med lite eter för att slå ut den hemska smaken – och måttar upp i dricksglasen. Alla skålar glatt och högljutt: "Gan-bei!". Det vill säga botten upp. Bland annat skålar man årets mycket lyckade festival. Men helt problemfritt har den inte avlöp. Den tredje dagen drog programmet över en timme varpå myndigheterna satte ner foten och tvingade festivalledningen att kapa bandens speltid från 30 till 25 minuter den sista dagen.

– Det är inte ens säkert att vi är kvar i Haidianparken nästa festival, säger Charlie.

– Parken där dom arrangerade festivalen förra året har tydligen börjat uppvakta skolan för att få tillbaka Midi igen. Och det är kanske lika bra. Dom har bättre kontakter inom myndigheterna.

– **EN KINES ÅKTE TILL USA** för att studera. Varje vecka bjöd han sin lärare på middag. Efteråt var läraren alltid väldigt nöjd. Mot slutet av terminen skrev studenten en dålig uppsats. Så läraren underkände honom. Och studenten kunde inte förstå varför. Han fattade inte att i väst skiljer ni på affärer och privatliv. Så är det inte i Kina. I Kina handlar allt om kontakter, säger Lv Bo.

För att understryka sin poäng tar han blocket och skriver: "Guanxi". Kinesiska för kontakter. I Kina angriper man inte problem med ideologiska lösningar, utan med praktiska.

– Känner man bara rätt personer kan man komma undan med sådant som kanske inte är helt okej. Men rockscenen i Peking är så liten så vi har inte mycket problem med myndigheterna. Förstår dom det inte så bryr dom sig inte. Men vi måste ändå kolla bandnamn och texter. Mörker, våld, ångest – statstjänstemän har ganska vild fantasi. Om du sjunger dom orden tror dom ibland att du sjunger om regeringen. Och svordomar gillas inte heller. Det sjunger man i och för sig ändå men då förvrider du det på inspelningen så att det inte hörs, gömmer det bakom en extra hög gitarr eller ett extra hårt trumslag. Det har faktiskt blivit lite av en lek här, berättar Lv Bo.

Nu-metalgruppen Yaksas monsterhit *Fa! Fa! Fa!* är det mest uppen-

bara exemplet. Låten är döpt efter en mahjongbricka. Men vad de egentligen sjunger är givetvis: "Fuck! Fuck! Fuck!".

– Kräver myndigheterna att vi tar bort något byter man bara ut det ordet mot en synonym. Dom lyssnar ändå inte på låten. Dom läser bara texten så dom förstår inte att sammanhanget ändå är detsamma och att meningen egentligen inte förändras. Eller också så använder man sig av sina kontakter. Är det någon som har synpunkter, så går man bara till någon man känner lite bättre.

DET ÄR INTE BARA kinesiska band som får sina texter granskade. Även Amores Perros uppmanas innan Midifestivalen att skicka sin repertoar. Kulturministeriet vill läsa igenom och godkänna den. Midi är en statlig skola och festivalen i förlängningen ett statligt evenemang. Det innebär att minsta detalj, och minsta ändring, kräver klartecken uppifrån. Till och med hur många som står på scenen. När bandets tidigare trummis Erik Broströmer – numer doktorand vid Pekings universitet – vill vara med på tamburin, så tar det några dagar innan han till sist får klartecken.

Textkontrollen orsakar en del huvudbry. Inte för att det finns något att anmärka på i Amores Perros texter. Men sångaren/gitarristen Mats Schyllander har en benägenhet att glömma dem.

– Vad händer om du sjunger fel då? Tänk om kinesiska Gestapo står där med utskrifter och följer med i texterna, säger trummisen Martin Johansson på generalrepetitionen innan avresan.

– Dom dödar oss nog inte i alla fall. Vi blir säkert bara utslängda ur landet, säger Mats.

– Vadå, "La la la" kan dom väl inte ha någonting emot?, säger sångerskan Maria Friedner.

MIDIFESTIVALEN PÅMINNER I det mesta om vilken rockfestival som helst. Bandtröjor, osannolika frisyrier, öltält, mys i gräset, och fans som gör djävulstecknet till nära nog alla som spelar. Och när kameran framför scenen sveper över publikhavet hoppar de alla upp emot den och hoppas att just deras långfinger ska förevisas. Bara i två avseenden avviker den: metalldetektorn vid ingången och det faktum att hela parken är utrymd en halvtimme efter sista uppträdandet.

Textkontrollen visar sig mest vara en formsak. I alla fall för Amores Perros del. Inte många kineser förstår engelska och de flesta som gör det förstår inte särskilt bra. Att höra vad någon sjunger på engelska är uteslutet.

– Med utländska band lyssnar dom inte på texterna. Dom gillar rytmerna bara, förklarar Charlie.

– Men det är en viktig fråga. Före festivalen gjorde skolan i ordning något dom skulle visa för myndigheterna.

Midifestivalen

CUI JIAN

1986 – 1996

(Jingwen Records)

Det mesta av det bästa av Kinas egen Elvis Presley. Influenser av allt från ska och hiphop till världsmusik gör Cui Jian – som ironiskt nog är korean – inte bara till den kinesiska rockens fader, utan också till en av landets få verkligt originella sångare och låtskrivare. Här rymms alla hans bästa låtar från de tio första åren, bland dem klassiska genombrottet *Nothing to My Name*.

HANG ON THE BOX*Foxy Lady*

(Scream Records)

Ett av Kinas mycket få band med övervikt av tjejer. De är dessutom ett av landets tuffaste rockband. Det är den här samlingskivan tydligt bevis på. En tokrolig coverversion av Jimi Hendrix *Foxy Lady*, Ramonespassningen *Now I Wanna Say Apologies to You*, samt en liveupptagning av charmerande elaka hateposet *Shanghai* är bara tre av åtskilliga höjdpunkter.

JOYSIDE*Drunk is Beautiful*

(Modern Sky)

Joyside är för Peking vad punklegenderna Johnny Thunders & The Heartbreakers var för New York. De är också – tillsammans med Hang On The Box – ett av fåtal kinesiska band som satsat på engelska texter. Och vilka texter de har! Låtar som *I Want Beer*, *Fall in Beer with You* och *I Can't Live Without Cigarettes* är ren fröjd för alla med ett uns punk eller humor i hjärtat.

DIVERSE ARTISTER*Modern Sky 05*

(Modern Sky)

Om Scream satsat på tyngre rock så är Modern Sky Kinas motsvarighet till Creation eller 4AD. I alla fall om de får säga det själva. De är hur som helst det hippare av de två Pekingbolagen. Årets uppsamling hyser mycket emo, indierock, postpunk, ja, till och med en twee-disciflirt. Men så begränsar de sig inte heller till Peking, utan signar band från hela Kina.

DIVERSE ARTISTER*Scream Records: The Best Single Hits Vol. 1*

(Scream Records)

Hits är kanske att ta i. Snarare en samling fältinspelningar av varierande kvalitet av Pekings rockkultur. Tydlig fokus på hårdrock, nu-metal, punk och ska men skivan rymmer även en och annan överraskning. Om du till exempel någonsin undrat hur pianodrivna hiphop på kinesiska låter så finner du svaret här.

Jag frågade vad det var och rektorn sa: "Bara det vanliga, att vi har tillräckligt med säkerhet, att ljudet inte stör dom som bor intill och att ingen kommer att skrika 'Fuck, fuck, fuck!' i mikrofonen". Och jag sade vadå, för man inte göra det här? Han bara skrattade åt mig.

Sista gruppen på Midi 2005 är Yaksa. Vilken låt avslutar de alltid med? *Fa! Fa! Fa!* förstås.

– **JAG HAR ALDRIG HAFT** några svårigheter. Staten gillar inte rock. Dom tror att den kan orsaka problem. Men dom har aldrig gett sig på musiker och satt dom i fängelse eller någonting sådant.

Cui Jian är Kinas Elvis. Inte musikaliskt – i så fall står han betydligt närmare Talking Heads. Men det var han som introducerade rocken i Kina. Han är också antagligen den ende som med framgång skapat en helt kinesisk rockmusik, en hybrid av väster- och österländska harmonier.

Även rent försäljningsmässigt är han störst. Hans fem album sedan *Rock'n'roll on the New Long March* – den klassiska debuten är 1988 som bland annat innehåller *Nothing to My Name*, allmänt känd som den första kinesiska rocklåten – har hittills sålt över tio miljoner exemplar.

Epitetet "The Presley of chinese rock'n'roll" följer så snart den nu 44-årige sångaren nämns.

– Folk är artiga. Dom vill få mig att känna mig hedrad. Det fanns andra som spelade rock före mig. Men jag var först med att skriva egna låtar och väva in traditionell kinesisk musik i dom. Min generation var den första som skapade sin egen musik. Det är väl det dom tycker är viktigt.

Det har inte varit lätt att uppnå Cui Jians status. Ett steg framåt innebär ofta också en lång marsch bakåt. Pekings universitet rankas till exempel som världens sjuttonde bästa. Nu för ledningens diskussioner om att införa förbud att skaffa barn för doktorander. Och när det framgick att Cui Jian extraknäckte i ett rockband på stadens restauranger blev den klassiskt skolade trumpetaren uppmanad att säga upp sig från Pekings symfoniorkester. Det dröjde länge innan hans föräldrar accepterade hur han försörjde sig. Än idag är han inte välkommen i alla sammanhang. Men trots det vill han inte lägga ansvaret för att rocken motarbetas och trycks ned bara på myndigheterna. Tvärtom.

– Många högt uppsatta är bildade och gillar rock'n'roll. Man måste bara leka deras lek. Tror man att en text är farlig så tar man bara inte med den i konvolutet. Staten gör inget för att stoppa det. Men föräldrarna vill inte att barnen kommer i närheten av det. Dom oroar sig för sex och droger. Innan dom fattade att det jag gjorde var rock var det många som annars inte gillar

sådant som tyckte om det. Men dom vill bara ha meningslös pop från Taiwan. Dom vill inte ha alternativ.

OM MIDIFESTIVALEN ÄR rockens ansikte utåt så är 13 Club dess ljusskygga lillebror. Här får alla som vill uppträda utan andra restriktioner än att de inte får slå sönder klubbens förstärkare och trummor. Affischerna vid entrén annonserar allt ifrån "Reggae Jam" till "Punk! Fuck! Punk!".

Verksamheten drivs helt och hållet under myndigheternas radar. Vem som helst får sjunga vad som helst. Många tar även tillfället i akt att helt öppet röka hasch vid bordet eftersom man ändå inte har klubben under bevakning, ett lagbrott som i Kina annars ger mycket hårda straff.

– Om du aldrig hört kinesisk rock beror det på att ingen gör något eget. Men det förändras. Förr var det nu-metal. Nu är det postpunk. Allt eftersom vi lär oss fler genrer får vi en bättre grund att bygga på. Letar skivbolagen efter det senaste så kan dom se det här, säger ägaren Liu Li Xin.

I alla fall ett band blir upptäckta. Efter att de gett sin fjärde Pekingspelning på 13 Club sluter Amores Perros distributionsavtal med musiktidningen Pocket Music. 1 000 demoskivor ska säljas via postorder. Till att börja med. Det är tveksamt om Cui Zhong Peng verkligen säger det själv men Grace – som tolkar – har inga problem att hitta svaret på frågan: "Varför Amores Perros?".

– Ni är indiepop och det är inne just nu. Ni sjunger på engelska och det är coolt. Men mest handlar det om att ni inte är rock, att ni gör något annorlunda. Det är tillräckligt, förklarar hon.

– Vi är så originella att vi inte kan få spelningar i Sverige. Men här är det inga problem. Det handlar inte längre om att hitta en ny stil. Det handlar om att hitta en ny marknad, säger Mats.

– Det var väl därför vi åkte hit? Det är nu man ska vara här. Hade vi kommit hit om några år hade vi kanske behövt tävla med kvalitet. Nu är vi först. Det är som med Springsteen. När han vill ha lite kredd drar han till Sverige. När vi vill ha lite kredd åker vi till Kina, säger Martin.

– **KINESISK ROCK FICK EN** väldigt bra start med Cui Jian. Men den behöver vidgas för att locka en större publik. Vägen blir bara smalare. Inget kan växa sig stort utan bra rötter, säger Lv Bo.

På rockscenen i Peking hoppas man att deras musik en dag kan slå igenom. Spelas i tv och radio. Kan sälja mer än 25 000 exemplar av en skiva i ett land med 1,3 miljarder invånare. Blir mainstream, helt enkelt. Men Lv Bo hör inte till dem som tror att det händer inom snar framtid. Tvärtom tror

Tuff punk på 13 Club

Martin Johansson i Amores Perros utanför 13 Club

han att rocken faktiskt redan haft sin chans. Och att det rann ut i sanden.

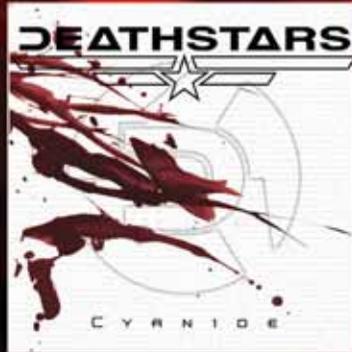
– I början av 1990-talet etablerade ett bolag från Taiwan sig i Peking. Band signades. Något var på gång. Sedan hände det aldrig. Övergången ni hade i väst, när rock blev mainstream och Guns N' Roses toppade listorna. Det var den vi skulle haft då. Band som PK-14 och Subs är hipa men musiken är för svår. Det som saknas är bandet som kan göra rocken mainstream. Jag har i alla fall inte hittat dom. Men man måste hoppas. Som Pekingbandet Tongue sjöng: "Om vi inte kan bli framgångsrika, låt oss då vara som stenar på en väg". Ensam kan en sten inte åstadkomma så mycket. Men tillsammans så blir dom vägen som leder vidare någon annanstans.

text & bild: Dan Andersson

Independent Music For Independent People

HANOI ROCKS "ANOTHER HOSTILE TAKEOVER"
 ÄNTLIGEN! MIKE MONROE & ANDY MCCOY HAR FÅTT IHOP DEN BÄSTA SÄTTNINGEN SEDAN 80-TALET. NYA ALBUMET ÄR HELGJUTET OCH GÖR INGET SANT FAN BESVIKEN. SVERIGETURNÉ MED MARYSLIM I DECEMBER!
 DEMOLITION RECORDS / DEMCD153

DEATHSTARS "CYANIDE"
 NY CD-SINGEL MED SVERIGES COOLASTE "GOTH-ROCK N METAL-AKT" DEATHSTARS! CYANIDE ÄR EN H-I-TI FÖR ALLA FANS AV BAND SOM SISTERS, 69 EYES, HIM... MIXAT AV STEFAN GLAUMANN (RAMMSTEIN)!
 NUCLEAR BLAST / NB15992

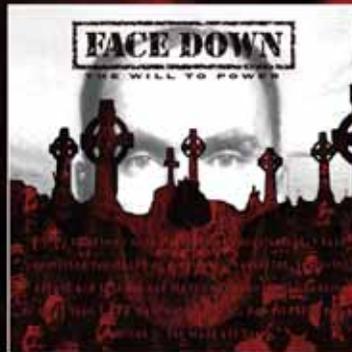
CLAWFINGER "HATE YOURSELF WITH STYLE"
 ÅRETS SVENSKA METAL-COMEBACK! CLAWFINGER SKAPADE TILLSAMMAN MED BAND SOM RAGE AGAINST THE MACHINE HELA RAP-METAL-CROSSOVER BAGEN! HÄRDARE ÄN NÅGONSIN NU!
 NUCLEAR BLAST / NB15502

RAM "FORCED ENTRY"
 DEBUTALBUMET FRÅN SVERIGES NYA HÄRDROCKSHOPPI LIKT BAND SOM WOLF OCH HELLFUELED SPELAR DE KOMPROMISSLÖS OLDSCHOOL METAL, TYP JUDAS PRIEST, SABBATH, DIO, MERCYFUL FATE!
 BLACK PATH / BPMR03

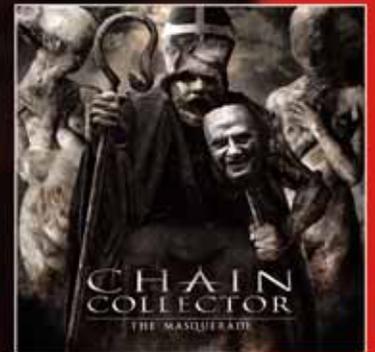
FALKENBACH "HERALDING THE FIREBLADE"
 NYTT ALBUM MED MÄSTARNA AV EPISKA HYMN-LIKNANDE METALKOMPOSITIONER I VIKINGASKRUD SOM EKAR AV FORNA DAGAR. DETTA ÄR DERAS MÄSTERVERK OCH ÄNNU EN BLIVANDE MILSTOLPE.
 NAPALM / NPR177

FACE DOWN "THE WILL TO POWER"
 DET LEGENDARISKA SVENSKA METALBANDET MED TVÅFALDIGT GRAMMISBELÖNAD SÅNGAREN MARCO ARO (THE HAUNTED) ÄR TILLBAKA MED ETT HELT NYTT RYKANDE HETT COMEBACK-ALBUM!
 BLACK LODGE / BLOD069CD

STORYTELLER "UNDERWORLD"
 NYTT ALBUM FRÅN SVERIGES KUNGAR AV FANTASY, MEDELTIDS OCH FOLK-INSPIRERAD, MELODIÖS METAL. FÖRBAND ÅT HAMMERFALL OCH STRATOVARIUS I UMEÅ. SUPPORTÄRÄVEN HELLOWEEN I NOVEMBER.
 BLACK LODGE / BLOD030CD

CHAIN COLLECTOR "MASQUERADE"
 NORSKA CHAIN COLLECTOR ÖVERRASKAR MED STENHÄRD OCH MELODIÖS METAL AV KLASSISKT SNITT, MEN MED NYA GREPP OCH FINNESSER. MEDLEMMAR FRÅN BLA. GREEN CARNATION, CARPATHIAN FOREST OCH TRAIL OF TEARS.
 MASSACRE / MASCD0504

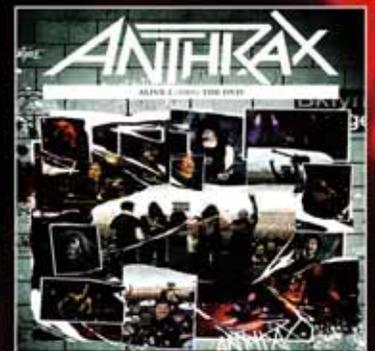
MÖRK GRYNING "MÖRK GRYNING"
 VILDSINT NY ATTACK FRÅN SVERIGES MEST INNOVATIVA BLACK METAL BAND! ENERGI BOMB AV AGGRESSION MED MELODIER. BANDETS TREDJE ÅR AVEN DERAS BÄSTA!
 BLACK LODGE / BLOD034CD

NAIO SSAION "OUT LOUD"
 MODERN OCH KRAFTFULL NY ROCK MED EN TROLLBINDANDE FRONTKVINNA OCH FANTASTISKA VIOLIN-ARRANGEMANG. PERFEKT FÖR FANS AV EVANESCENCE.
 NAPALM / NPR178

HURTLOCKER "FEAR IN A HANDFUL OF DUST"
 OBARMHÄRTIG, RAKTFRAM, STRAIGHT IN YOUR FACE-BRUTAL TUNG METAL-CORE FRÅN CHICAGOS MÖRKA BAKGATOR.
 NAPALM / NPR176

ANTHRAX "ALIVE 2"
 JOEY BELLADONNA & CO ÄR TILLBAKA MED EN LIVE-INSPELNING AV ÅRETS BEJUBLADE RE-UNION-TURNÉ! CD MED BONUS-DVD I DIGIPACK ELLER SOM DVD MED BONUS-CD I DVD-DIGIPACK!
 NUCLEAR BLAST / NB15830 / NB15820

DIMMU BORGIR "STORMBLÅST 2005"
 HELT NY INSPELNING AV BANDETS KLASSISKA OCH STILBILDANDE ALBUM "STORMBLÅST". GRYMT TUNGT! INNEHÅLLER ÄVEN TVÅ TIDIGARE OSLÄPPTA LÅTAR.
 NUCLEAR BLAST / NB15452

SOUND POLLUTION RINGTONES

Rocka till telefonen med nya coola ringtones!

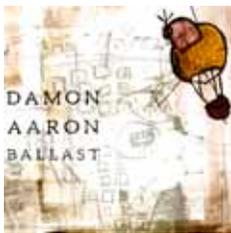
Artist	Låt	Kod Real Tone	Kod PolyTone
8TH SIN	DEMONS	ring spd 8tder	ring spd 8tdep
CONSTRUCDEAD	WOUNDED	ring spd cowor	ring spd cowop
EDGUY	SUPERHEROES	ring spd edsur	ring spd edsup
FACE DOWN	HERETIC	ring spd faher	ring spd fahep
GEMINI FIVE	WHEN THE BODY SPEAKS	ring spd gewhr	ring spd gewhp
HAMMERFALL	BLOOD BOUND	ring spd hablp	ring spd hablp
HELLFUELED	LOOK OUT	ring spd helor	ring spd helop
HELLFUELED	MIDNIGHT LADY	ring spd hemir	ring spd hemip
JOHNNY BOY	YOUR THE GENERATION	ring spd joyor	ring spd joyop
MÖRK GRYNING	THE SUN	ring spd mgthr	ring spd mgthp
NIGHTWISH	THE SIREN	ring spd nthir	ring spd nthip
PRIMAL FEAR	SEVEN SEALS	ring spd prseer	ring spd prsep
SABATON	PRIMO VICTORIA	ring spd saprr	ring spd saprp
STORYTELLER	CHANGELING	ring spd stchr	ring spd stchp

SÅ HÄR GÖR DU:

Skicka önskad kod via SMS till 72401
 Priser: REALTONE 15:- POLYTONE 10:-
 *Ev. operatörskostnad tillkommer

www.soundpollution.se

album

DAMON AARON

Ballast

PLUG RESEARCH/DOTSHOP.SE

Vid första blickfånget gillar jag den. Ett intresseväckande, tecknat omslag och distribution via Dotshop.se bådar gott – som det fan av folkspirerad electronica jag är. Efter första lyssningen hatade jag den. Anslaget med det instrumentala hiphop/jazz-introt mynnade ut i en riktigt såsig historia, tyckte jag. Det kom att visa sig att det sålunda var mina förväntningar som fick mig att inta en bitter inställning.

Kanske var det *funktionen* som gjorde mig besviken. Nu när polletten trillar ner tar jag fram *Ballast*, Damon Aarons första officiella soloplatå (trots en karriär som varat i över 15 år), när jag vill ha en riktigt söndagsmysig stund för mig själv.

Damon Aaron har soul. Han har jazz. Han har folk. Han har rösten. Den darrande, självfulla rösten. Att välja ut enskilda låtar som sticker ut är egentligen poänglöst. *Men Can't Hold it Back*, *Don't Know How it Happens* och *Over and Done With* bör höras. *Ballast* är en väl sammanklustrad historia där låtarna lunkar fram i en snigelstafett. Däri ligger Damon Aarons storhet. Christian Thunar

RYAN ADAMS

29

UNIVERSAL

Med dubbelalbumet *Cold Roses* från tidigare är försvann mina tvivel på Ryan. Efter trädiga *Rock'n'Roll* och de halvbra *Love is Hell*-plattorna var han åter på rätt väg. I somras gick jag i taket och rejvade om hur bra *Jacksonville City Nights* var och tvingade mina vänner att lyssna på *Always On My Mind* genom telefonluren. Ryan var tillbaka på riktigt! Och nu kommer 29, tredje skivsläppet för i år. Denna gång utan The Cardinals.

Ursprungsplanen var att låtarna skulle bli nio minuter långa och endast innehålla piano och gitarr. Så blev det inte. Trummor och stråkar har letat sig in såväl som ekoeffekter som inte alls passar Ryan. Förutom kofosar-boogien i titelspåret och spansk-inspirerade *The Sadness* är låtarna långsamma och lägmälda – och för att vara ärlig, riktigt tråkiga. Det är för mycket smaktande ballader som låter mer Bryan än Ryan Adams. *Blue Sky Blues* påminner faktiskt om (*Everything I Do*) *I Do it For You*. Visst går plattan att lyssna på, men den är inte tillräckligt bra för att komma från Ryan. Här finns tyvärr inte en enda låt som skulle kvala in på en kommande greatest hits-platta. Nej, nej, nej, Ryan. Vi stryker ett streck över 29. Annica Henriksson

KRISTIAN ANTILA

Innan bomberna

INVERTIGO/BORDER

Musikklimatet i Sverige förundrar mig. De senaste årens stora institutioner, Kent och Håkan Hellström, har rört om grytan i mångas hjärtan. Det är sålunda ett mysterium varför inte Göteborgs pop-poet Kristian Antila haft större genomslagskraft. Med sin drömska pop framförd på svenska rör han sig i rakt nedstigande led från just Kent och Håkan. Både musikaliskt och textmässigt. Och, som en bekant (som tyckte det var väsentligt i sammanhanget) sa, "har han även utseendet på sin sida".

Kristian Antila kan framstå som pretentiös, men vad gör det idag när de flesta artister tenderar att ha pretentioner i olika riktningar? Han kommer förmodligen aldrig bli lika folkkär som vare sig Kent eller Håkan, men på *Innan bomberna* har han värt ut sig en samling omtumlande, humörsvägande poplåtar som är direkt tilltalande. Det vilar en laddad atmosfär över musiken, mycket tack vare en

säregen röst, skarpa melodier och blottande texter.

Våga digga Kristian Antila. Han förtjänar mer rampljus och att slippa jämföras med ovan nämnda relikter.

Christian Thunar

KIP BOARDMAN

Hello, I Must Be...

MESMER/DOTSHOP.SE

TOM FREUND

Sweet Affection

SURF ROAD

Kip Boardman är en långhårig kille med lite skägg och glasögon som står barfota i en tajt second hand-skjorta på bilden i CD-häftet. Han ser ut att höra hemma i Jayhawks eller Posies. Och mycket riktigt tar hans musik avstamp i sjuttioalet. Inledande *Hello, I Must Be...* är nära besläktad den countryrock Wilco förädlad, *What Are Clouds?* ligger nära Elton Johns sjuttiofem ballader och *Losing Streak* har lånat rytmen från Al Green. Här finns till och med en Steely Dan-cover, *Dirty Work*, som Kip Boardman gör en underbar version av. Långt bättre än originalet.

Kip och hans mannar har skruvat upp tempot, plockat bort Beckers och Fagens tontiga medelåldersinramning och gjort en svängig countrylåt av den, komplett med pedal steel. Vilket kanske bevisar att Steely Dans låtar skulle varit bättre med andra arrangemang. Efter *Dirty Work* tappar dock plattan något. Det blir för tillbakalutat, för snällt, för polerat. Mja, förutom på tivolidoftande *Spin Me Around*, där arrangemangen tycks komma från ett samarbete mellan Danny Elfman och Tom Waits. En snabb titt i CD-häftet skvallrar om att det inte är någon mindre än Van Dyke Parks som står för arrangemanget. Det förklarar saken.

Killen som lirar stäbas med Kip är multi-instrumentalisten Tom Freund som även har en egen platta ute. Det är fjärde eller femte i raden sedan debuten 1998, beroendes på hur man räknar. Inom altcountrygenren är han ett stort namn i USA medan han på andra sidan Atlanten är en doldis. Vilket är synd på en sådan bra låtskrivare och sångare. Första halvan av *Sweet Affection* utgörs av tre riktigt bra nya spår inspelade i studio medan andra halvan är inspelad live i Santa Monica på välgörenhetsspelningen för Sweet Relief, en fond som startade för att bidra till MS-sjuka Victoria Williams sjukvårdskostnader. Fonden har även som mål att hjälpa andra musiker. Hälften av albumets intäkter går också till Sweet Relief. På två låtar medverkar även Williams, *Gentlemen of the Shade* och även – per mobiltelefon! – på *Can't Cry Hard Enough*, då hon var för sjuk för att medverka i egen hög person. När Victorias röst distas genom luren låter hon som CocoRosies tredje system. Det blir en märklig upplevelse. Ungefär som om hon allaredan sjöng från andra sidan graven. Hemska tanke. Annica Henriksson

BRIGHT EYES

Motion Sickness

SADDLE CREEK/BORDER

I början av året släppte Bright Eyes två plattor samtidigt. Båda hamnar på min årsbästa lista. Men orkar vi med en till? Och framförallt, behöver vi en liveplatta med Bright Eyes? Javisst gör vi det!

Efter att pågåts igenom usla bootlegs med tjatter och glasklirr i förgrunden är en legitim liveplatta med bra ljud mer än välkommet. *Motion Sickness* innehåller till hälften låtar från *I'm Wide Awake, It's Morning* medan ungefär andra hälften utgörs av B-sidor och covers.

Däribland Feist-låten *Mushaboom* som görs så bra att jag inte längre minns originalet.

Conor har de senaste åren satt i system att ge en känga till USA:s maktthavare. Denna gång tillägnar han, till publikens jubel, *When the President Talks to God* deras "ignorant, arrogant and most of all incompetent president". Den söta barnramselåten *True Blue* som Conor skrev till sin brorson spelas här av hela bandet och får en annan tyngd, medan de andra låtarna förblir trogna albumversionerna. Emmylou Harris är dock inte med och körar på *We Are Nowhere and it's Now*, men den framförs så övertygande att man inte ens saknar henne, tro't eller ej. Conor sjunger som vanligt fantastiskt bra (när han inte är full, vill säga). Han tar i ända från tärna och det Oberstska darret som han alltmör verkar undertrycka letar sig fram i stundens hetta.

Det är beundransvärt att han kan låta så engagerad trots att han måste sjungit dessa låtar till leda. Live kommer hans röst ännu närmare lyssnaren. Det är mäktigt. Annica Henriksson

FRANCY BROWN

New Slogan

TOOLBOX/OYORE AGE

Ett trumpetintro snabbt följt av en långsam rym ackompanjerad av en extremt nasal röst i stil med Cypress Hill. Fortsätter jag lyssna? Självklart! Franky Brown vägar. Han blandar avslappnande, nästintill sövande toner med hektiska och nästan stressande beats. Jungle och drum'n'bass dominerar på skivan, men tydliga influenser från reggae, jazz och hiphop märks också. *New Slogan* är nästintill förvirrande i sin bredd. Den funkar inte att lyssna på rakt igenom, men ska du lyssna på nåt bra

BABYSHAMBLES

Down in Albion

ROUGH TRADE/BORDER

Det är så typiskt att folk vars musikintresse inte sträcker sig längre än till mainstream-plattor och det som rullas på ZTV idag vet precis vem Pete Doherty är. "Babyshambles? Javisst, det är väl Kate Moss knarkande pojkväns band?" När Pete frontade 2000-talets bästa brittiska band visste bara de invigda vem han var. Jag undrar just om Babyshambles spelningar säljer slut för att det finns så pass många fans eller för att folk vill titta på apan. "Why would you pay to see me in a cage? [...] Which the whole world calls a stage", som han passande sjunger på albumets bästa spår, *Killamangiro*, en låt som bara var någorlunda bra när den släpptes som singel. Den har visserligen växt sedan dess. Precis som *Fuck Forever* som jag inte lärde mig uppskatta förrän jag hörde den ute på klubb på riktigt hög volym.

Det gäller att sänka ribban och inse att Babyshambles aldrig kommer bli lika bra som The Libertines. Först då, när man separerar de två banden, kan man börja uppskatta *Down in Albion*. För helt usel är inte debutplattan. Däremot krävande. Man måste lyssna koncentrerat. Lyssna på texterna. Och försöka sälla bort allt klutter som ligger i förgrunden. Det verkar som om det kanske är i produktionen något gick snett. Ingen har brytt sig om att dra reglagen på mixerbordet varken upp eller ned. Pete verkar sjunga från längst bak i rummet samtidigt som gitarren förgäves försöker skära sig igenom rökdimmorna. Det

så välj *Memories* eller *Chapomelon*. Tänk dig ett dansgolv klockan fyra på morgonen på en svartklubb någonstans i dimman. Ni som diggat jungle vet hur skönt det är att få höra en riktigt bra låt när man står där redo på dansgolvet. Therese Ahlberg

ANE BRUN

Duets

DET ER MINE/BONNIERAMIGO

Ane Bruns tidigare två plattor har varit en ren lisa för själen. Nästan helt avskalad, naken, men ändå så fulla av innehåll, med sån rikedom att den skörhet man möts av blir så stark och så robust att man inte kan stå emot. Det fanns väl i och för sig ett tillfälle på den senaste plattan som jag tyckte kändes lite utanför resten, som ett, inte önskat, men lite störande moment. Duetten med Ron Sexsmith, *Song No. 6*. Och just detta tillfälle gör också att jag med lite försiktig bävan lyssnar till *Duets*.

För det känns som att Ane gör sig bäst på egen hand, där hon får fritt spelrum för sitt uttryck, det som hon slog ner i marken redan i debuten och som fått slå rot mer och mer och bli orubbligt. Nu kommer ju givetvis farhågorna på skam, eftersom Ane också sätter prägel på duetterna, men ibland känns det som att sällskapet också kan hämma henne, det brister inte ut i de är återhållna, ibland nästan introverta, magiska skapelserna.

Några låtar har man hört förr, och några bidrag känns också riktigt intressanta och bra. En lysande cover på Sam Browns *Stop*. Och *Lift Me* tillsammans med Madrugada. Men den där magin som så ofta kommer fram när man lyssnar på Ane Brun kommer sällan upp till ytan. Det är synd. Men också ytterligare ett

hela låter ofokuserat. Eller försöker Mick Jones medvetet gömma de ofärdiga låtarna i burkigt oväsen?

På *Down in Albion* verkar Pete brottas med sina demoner. Dels försöker han försvara sin dekadenta livsstil, dels skrity om den. Han pekar finger åt sina belackare för att nästa sekund leka martyr och sura över de vänner som svikit honom. "When it suits you, you're a friend of mine", som han halvt skriker i *8 Dead Boys*, som för övrigt är en mycket bra låt. Ibland gnyr han som en vargunge som kommit bort från flocken. Ibland konstaterar han torrt att han är en fuck-up och det finns inget han kan göra åt det. Eller så kan han med glimten i ögat sjunga rader som: "It's the story of a coked-up pansy who spent his nights in a flights of fancy". Här finns till och med en låt om fångelse han satt i där han träffade General Santana vars röst vi hör på Babyshambles egen *Folsom Prison Blues*, nämligen *Pentonville*. Jag vet inte om det är någon idé att hoppas att uppföljaren ska vara bättre. Jag väntar fortfarande i min enfald på att Pete och Carl ska bli sams. Kanske kan de göra en Brett & Bernard. Annica Henriksson

bevis på att hon är ett av de allra mest intressanta namnen i sin genre.

Magnus Sjöberg

CLAP YOUR HANDS SAY YEAH

Clap Your Hands Say Yeah

V2/BONNIERAMIGO

Flera faktorer spelade in i mitt välbefinnande hösten 2005; flytt till en ny stad full av möjligheter (men mest studenter), ett fantastiskt recept på kladdkaka (studiemotivation) och en nybliven bästa vän i hunden Charlie. Men icke att förglömma förgylldes min tillvaro av ett gäng killar från Brooklyn som kallar sig Clap Your Hands Say Yeah. "Förmodligen ett sånt där klämkäckt, svenskt indieband med dille på ränder och lugg ner till knäskälarna", fnyste jag. Men ack, fåfänga, ditt namn är Christian.

Over And Over Again (Lost and Found), *Upon This Tidalwave of Young Blood* och *The Skin of My Yellow Country Teeth* heter höstens i särklass bästa poplåtar. Vid sidan av sina åtta andra kamrater har de examinerats från den nya skolan. De låter som allt och ingenting på samma gång. De sprudlar och spritter av liv. Och bakom mikrofonen står en lägmäld antihjälte.

Christian Thunarf

COUGAR

Law

LAYERED/BORDER

Efter cirka tre minuter in i första spåret *Atlatl* övergår låten från att ha tassat fram försiktigt till tvåstämmiga hårdrockgitarre med sambarytmer i ett rasande tempo. Det hela är fantastiskt. *Law* släpps inte förrän januari 2006 men redan nu framstår den som en kandidat att hamna på nästa års topplista.

Cougar kommer från Madison, Wisconsin. Alla sex medlemmar gillar John McEntire från Tortoise. Tillsammans har de producerat *Law*. Blandningen av allt. Och då menar jag allt. Stråkar, sambarytmer, akustiska och elektriska gitarre, samlingar och trummor. Man kanske kan likna Cougar vid ett Autechre som blivit bestulna på sina datorer och fått ersätta dem med akustiska gitarre och två Gibson Les Pauls med tillhörande Marshallstackar. Cougar rör sig obehindrat mellan genrer. Ledigt och lätt mellan kirurgtecho till rena lägereldsballader. På ett sätt så är det här en skiva man saknat länge. Alltså en skiva som vänder upp och ned på ens begreppsvärld när det gäller musik. *Law* låter som inget annat du någonsin hört.

Per Lundberg GB

DEATHSTARS

Termination Bliss

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

Den här plattan har jag längtat efter. Debutplattan *Synthetic Generation* lovade inte bara bra inför framtiden för industrimetallbandet, det var en platta som sparkades, bets och slogs. Men den ljög tyvärr om framtiden. *Termination Bliss* är inte alls av samma kaliber. Produktionen är visserligen proffsig. Sound och stämning är som hämtade ur italiensk skräckfilm. Men de flesta verser, refränger och riff saknar förmågan att rycka tag i mig. Varken melodi eller kraftigt rytm. Ibland är det nästan mjåkigt.

Deathstars är stora i den tysktalande delen av Europa. Det kommer de vara även efter *Termination Bliss*. Men utan några klara hittar. De fyra första spåren är okej mest tack vare riffen, som Alphavilleslingan i *Motherzone* eller ljudbilden i plattans bästa låt *Tongues*. Men från och med spår fem, *Greatest Fight on Earth*, blir det löpande bandet, upprepande och tråkigt. Hesa viskningar skapar atmosfär, men femtioeffte gången blir det överkill.

Sedan förra plattan har Skinny från Revolution Riot tagit på sig basen och Beast X Electric sagt upp sig som gitarrist. Whiplasher har lagt till efternamnet Bernadotte, vilket säkert kan orsaka lite förbunsägbara kommentarer från hovets presstalesman.

Torbjörn Hallgren

DIVERSE ARTISTER

Prime

UNIVERSAL

Filmsoundtrack kan verkligen bjuda på vad som helst, så är det av nödvändighet, men här är ett soundtrack som dessutom funkar som album. För dessa tolv spår gör genom sin höga kvalitet och hudlöshet avtryck i människosjäl. Just närheten till artisterna och innerligheten i anslaget är det som slår mig först. Vare sig artisten heter Rufus Wainwright, Le Tigre, RJD2 eller Duke Ellington. Det blir en fantastisk blandning av genrer, tidsperioder och uttryck men alla känns intressanta, speciellt ställda mot varandra.

Jag måste dock nämna några spår speciellt trots att plattan är en otroligt stark enhet. Sidsel Endresen och Bugge Wesseltofts starkt drabbande *Try*. Den bevisar att små gester kan vara synnerligen effektiva. Detsamma gäller för Rachael Yamagatas eteriska *I Wish You Love*. Radiohead-doftande *Peach Tree* är en svävande Rufus-pärla och Ray LaMontagnes *Shelter* höjer sig skyhögt över samtidens radioskval. Och Stacey Kents tolkning av Irving

Berlins *Isn't This a Lovely Day* är rentav magisk i all sin enkelhet. Det låter som Stacey sitter bredvid mig i soffan och viskar i mitt öra.

Hoppas bara filmen med Meryl Streep och Uma Thurman är lika bra som soundtracket. Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

Soma Compilation 2005

SOMA/DOTSHOPSE

Det är lite efter fem minuter in i Bukkelfippremixen av Slams *This World* som Wighnomy Bros och Robag Wruhme bjuder på absolut seglapå-moln-känsla. När alla rytmer och basgången skalas bort ligger bara det ensamma stråkljudet kvar under Tyrone Palmers sång. Sen bubblar bastrumman fram som från himlen och det ömtåliga ögonblicket övergår i dansglädje. Det är faktiskt så bra att det lönar sig att köpa hela denna dubbel för dessa sekunder av övernaturlig dansmusik. Samtidigt finns det ett antal ytterligare anledningar. Somas pumpande elektroniska klubbmusik gör knappt några fel. Så när året rundas av är det ingen idé att tveka. I och för sig är väl CD2-mixen av Funk D'Void inget man måste ha. Men den följer ju på köpet, så det är inget att bry sig om. För CD1 bjuder på en av årets starkaste samlingar!

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

Small Melodies

SPEKK/DOTSHOPSE

Förra året fick Taylor Deuprees *January*-album ta emot pris för bästa design vid Quartz Electronic Music Award. Det var liksom denna samling utgivet på det japanska bolaget Spekk. Det är faktiskt bara att lyfta på hatten för den franska juryn, för vackrare omslag än de Spekk förser sina släpp med är svårt att hitta. Så även det minimalistiskt vackra omslaget på *Small Melodies*.

Lika väl som titeln passar omslagets design passar musiken till bäddadera. Det handlar verkligen om små melodier, smått vibrerande elektroniska stycken av minimalism. Av de fjorton spår som ingår kanske inte alla sveper mig av mattan. En del har vi hört förut. Knastrande elektroniska skapelser med försiktigt trevande melodier. Men samtidigt finns det många spår som skimrar av egenhet och som faktiskt gör att man blir sugen på mer knaster, mer brus och mer skev elektronik. När sen svenska Tape knäpper igång med en akustisk gitarr känner jag att den här genren ständigt omformas, omvandlas och pekar framåt. Hurra för bra design och bra elektronik.

Mats Almegård

MIA DOI TODD

Manzanita

DOTSHOPSE

Höstkytan letar sig in i varje ven och går inte att stoppa. Ungefär samma känsla gäller för *Manzanita*. Musiken kryper in under skinnet som om den var insprutad via kanyl. Inhale-rad. Som cigarettök, en blodtransfusion med ett efterföljande långt glädjerus. Men singer/songwritern Mia Doi Todds senaste album är för den skull inte på något sätt en partyskiva. Dansgolvet och färgglada paraplydrinkar känns avlägset. Istället ökar längtan efter att få krypa upp på en fårskinnsfäll framför brasan, se höstlöven falla utanför fönstret och lyssna. Från första låten till sista. Utan uppehåll.

Mia Doi Todd har en svensk syster i Anna Ternheim. Samma känsla, samma sirlighet, vemod och tyngd. Likheter finns även med The Cranberries och Nico. *Manzanita* är en krypa under huden-skiva som föder en höstkärlek även hos en som i vanliga fall avskyr den årstiden.

Gabriella Fäldt

FAITH EVANS

A Faithful Christmas

CAPITOL

Jag har vaga minnen av att de senaste åren ha recenserat julalbum med Destiny's Child och Whitney Houston, möjligtvis också med Christina Aguilera och förmodligen ett par till som jag glömt bort. Vad kan jag säga om de här skivorna idag? Nada. Julskivan är en genre det är extremt svårt att göra något intressant och originellt inom. Kanske inte så underligt när låtmaterialet till stor del går igen från skiva till skiva. Jag misstänker att de enda som riktigt uppskattar dem är de som, i likhet med huvudpersonen i *Om en pojke*, kan försörja sig i hela livet på royalties från en enda jullåt.

På *A Faithful Christmas* tar sig Faith Evans, förutom *White Christmas*, en bland annat Donny Hathaways *This Christmas* och James Browns *Merry Christmas Baby*. Det är väl utfört, men jag har inte någon som helst användning av den. Phil Spector får gå på repeat i CD-spelaren den här julen också.

Thomas Nilson

GRAPELAND

Reality Show

FLEX-A-TONE/SHOWTIME

Vänta nu. Bor Michael Stipe i Göteborg? Precis så låter Grapelands sångare och låtskrivare Olle Schelander. I Olles skivsamling står R.E.M:s skiva *Green* på hedersplats. Och vad spelar nu detta för roll egentligen? Absolut ingenting. Det finns många som har mycket sämre influenser än så. Grapeland har vett och kunskap att göra det till sitt eget. Stilen är mainstream-rock fast med en sångare som är fantastisk. Olle Schelanders röst gör det lätt att håra ut.

Per Lundberg GB

HASTE THE DAY

When Everything Falls

ABACUS RECORDINGS/BORDER

Den amerikanska metalcoren börjar kännas bekant vid det här laget. Indianapolisgänget utmärker sig med fina poppiga partier och ytterst välbegåvade sånginsatser. Produktionen är luftig och materialet andas en positivism och livsglädje som är befriande i en alltför machostinn och tvärlisken genre. Med andra ord en riktigt välkommen skiva. Köp!

Roger Bengtsson

HEI

Yksi

WWW.WHITENOISE.SE

Första intrycket av Heis nya album är en mer fokuserad skiva än förra årets *Laivoja Ja Junia*, mer genomarbetad och mognare. Sedan visar det sig att *Yksi*, som ju betyder *ett*, är den demo Hei skickade ut 2002. Där ser man. Visst är influenserna från tidigare mästerverk inom ambient musik mer uppenbara på *Yksi* (till exempel *Selected Ambient Works II* och filmmusiken till *Akira*) men det hindrar inte att skivan har en egen karaktär och styrka. Det är vackra, gärna något bombastiska, ljudlandskap som förvandlar din vardag till något mer spännande.

Henrik Strömberg

I LOVE YOU BABY!

Mondegreen

TREWETHA/SOUND POLLUTION

Sångerskan i svenska I Love You Baby! har lärt en hel del i frasering och uttryck av Karin Dreijer. Så har hennes band också jämförts med The Knife. Men riktigt så stora är inte ILYB! Inte på långa vägar faktiskt. I *My 49th Baby* kan man i och för sig få lite lindring i abstinensen efter ett nytt Knife-album, men annars är detta mer punktrashigt. Och inte riktigt så fantastiskt då så klart. ILYB! är som My Life With The Thrill Kill Kult – ett synth/rockprojekt som har lärt och förstätt hur de

ANJA GARBAREK

Briefly Shaking

CAPITOL

Norge är inte längre ett jävla land. Det var längesen Norge-historierna spelade ut sin roll, och antligen börjar den norska rock- och popscenen göra sig hörd även här i grannlandet.

Anja Garbarek följer dock sina nordiska rötter ganska väl. *Briefly Shaking* doftar framförallt franskt och passionerat. Sirligt och vackert, viskande likt en blandning av sång och talkör. Influenserna tycks komma från Birgitte Bardot och Billie Holiday, men jämförelser kan även göras med El Perro del Mar, Stina Nordenstam och Björk.

Om sången är ljus och ljuv är texterna motsatsen. Mörka händelser och svårövernliga incidenter. Anja Garbarek har också inspirerats av såväl massmördare

som djupa depressioner. Ändå har musiken en slags lugnande effekt. Som ett örte med hemliga ingredienser som läker frusna själar men som lika gärna kan innehålla ormskinn som rosenblad. En mix av gott och ont, saga och verklighet, gammalt och nytt. Sammanslaget en riktigt bra och hjärtnipande fullängdare.

Gabriella Fäldt

Where vinyl really matters!

THE EMBASSY
 NY LP "Tacking"
 Annan layout än CD'n
 Begränsad upplaga 500 ex.
 Missa inte en av höstens hetaste svenska album!!!

Scandinavia's major producer, distributor and mailorder for music vinyl desire.

Exclusive titles by Mando Diao, Håkan Hellström, Broder Daniel, Caesars, Helicopters, Thunder Express and much more....

All the hottest releases from all around the world like Arcade Fire, Kaiser Chiefs, Johnny Boy, Bloc Party, Interpol or you name it. Anything that rocks!

www.hotstuff.se

Box 147
 343 22 Älmhult,
 0476-10449
mailorder@hotstuff.se

www.reverb.nu

HÖGKLASSIGA BÖCKER
 OM POP OCH ROCK – ALLTID PÅ SVENSKA

REV03

ROBERT LAGERSTRÖM
FREAK – BOKEN OM FREDDIE WADLING
 UTE NU!

ISBN: 91-975684-2-2

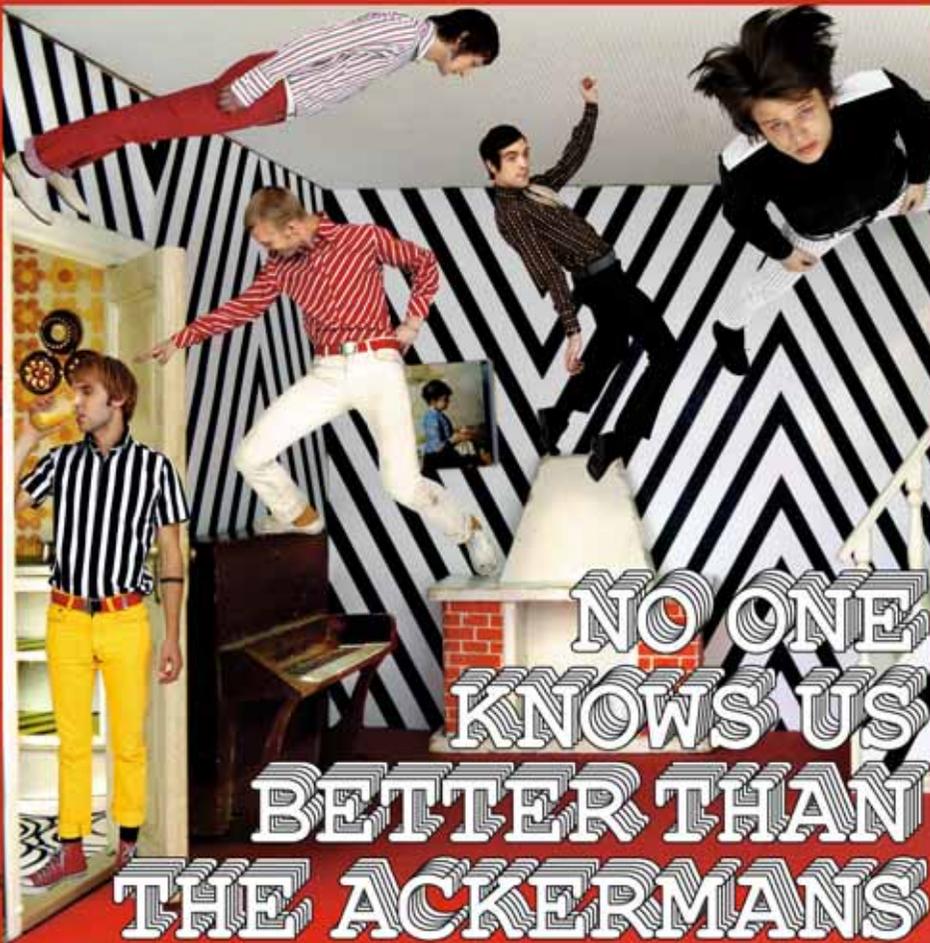
ALBUM 7 DEC.

PLUGGED

IMPEDIENTE

PLUGGED

Plug Or Die @ and impediente are the exclusive trademarks of Plugged Records AB. Plugged Records, Box 45430, 104 31 Stockholm, Tel. 08-3191115, info@plugged.se

NO ONE KNOWS US BETTER THAN THE ACKERMANS

FÖRRA ÅRETS 2 SINGLAR NÅDDE EJ FRAM TILL BUTIKERNA MEN VÅL TILL RECENSENTER, STUDENTRADIO & ARRANGÖRER SOM HÖJDE ACKERMANS TILL SKYARNA. RYKTESSPRIDNINGEN HAR RESULTERAT I EN VÄRLDSDEAL MED TYSKA ALIEN SNATCH! NU KOMMER EN 3:E SINGEL OCH DET EFTERLANGTADE DEBUTALBUMET. FÖR DE RIKTIGA FANSEN KOMMER ÄVEN SNART EN VINYLUTGAVA AV ALBUMET.

PRIVATE ANGUS
YOUR SONG

4 GÖTEBORGSGRABBAR HAR MEJSLAT UR ROCKEN, TÄLJT UT AV POPEN OCH MALT NER ALLT FRÅN FOO FIGHTERS TILL COLDPLAY. UNDER VÅREN KOMMER DEBUTALBUMET OCH HÄR ÄR FÖRSTA SMAKPROVET MED SINGELN YOUR SONG.

7/12

Fuelhead

FUELHEAD
LITTLE ONES

POWERTRION FUELHEAD FRÅN UDDEVALLA HAR TIDIGARE MOTTAGIT LYSANDE DEMORECENSIONER. HÄR ÄR FÖRSTA SINGELN FRÅN DET KOMMANDE DEBUTALBUMET SOM SLÄPPS 2006.02.15.

7/12

THE ACKERMANS
BY ME & YOU

ROCKSLYNGLARNÄR THE ACKERMANS FRÅN STOCKHOLM SPELAR POWERPOP/GARAGE MED ENERGI I SAMMA ANDA SOM TEX THE HIVES. HÄR ÄR 3:E SINGELN FRÅN DET AKTUELLA DEBUTALBUMET.

30/11

mp3-shop & cd-shop
 på www.plugged.se

Estetik. Vad är skönhet? Vad är bra musik? Vad är konst? Att botanisera bland egenproducerade verk ger upphov till många frågeställningar. Vikten av konst och skönhet är påtaglig, inte minst i musikdjungeln. Det är ju bland annat ett frekvent cirkulerande argument bland musikluskare som aldrig skulle föredra en CD-R framför ett album på vinyl. Ett fullt omslag funkar aldrig. Ett vackert omslag är inte alltid effektivt. Ett fulsnuggt omslag kan ibland vara mer tilltalande än ett vackert. Men visst finns det ett samband mellan attraherande skivomslag och musikupplevelse? För när det är dags att plocka ut demofavoriter är det de till ytan mest karismatiska skivorna som hamnar i den först prioriterade högen. Synd att det inte är fler som även satsar på visuell förmedling såväl som musikalisk.

Sandvikens **The KGB Disco Movement** har nog snappat upp ett och annat på sina layoutlektioner, även om de inte skulle spika tentan. Och de kanske inte har lyckats helt med sitt bandnamn. Men däremot har de arbetat desto flitigare med insidan – musiken (jag besparar er alla tänkbara moraliskor). De har tröttnat på all postrock, postfunk och annan posttråkig musik och lånar hellre behagligt oväsen från klassiska, vitt skilda akter som Black Flag, Jesus Lizard och Bo Hansson. Och visst är det underbart när den sistnämnda dyker upp mitt i allt vasst och skramlande, melodiöst och slipat. Vänner av Fireside bör kolla upp, men här finns en större bredd än så. Emorock är ett för smalt begrepp. Så här i årslistan tider vägar jag hävda att *...Is the Shit* kan vara årets bästa demolåt.

I Uppsala finns en sångerska som skulle kunna heta Joni Mitchell men lyssnar till namnet Ellinor Skagegård. Förutom att bidra med folkspirerad sång spelar hon piano och ibland gitarr i **Ellinor Skagegård & Mistletoe**. På *Hey Robin* är musiken av varierande art. Det lämnas utrymme för funkig kostymrock i titellåten, munspel och underbart gitarrsvaj i *Growing Wild* och sorgens visa i *Flowers & Paintings*. De breder kanske inte ut en ny horisont, men de framför sin musik med glädje och självdistans.

"Vi bjuder upp till den förbjudna dansen", skanderar **Kalamare Beat Club**. Här har vi att göra med explosiv, instrumental agentmusik med betoning på coolt sväng. Intresse för musik i agentfilmer och en klassisk låt om Palmevapnet var utlösande faktorer för konceptbildandet. Vissa låtar kommer smygandes för att eskalera i något som skulle kunna illustreras med hetsiga båt- eller biljakter. Stundtals låter det lite tjtatigt och dialoger från diverse filmer känns lite överflödiga, men ambitionen är inte att klaga på.

Med **Us & Them** varvar jag ner ett snäpp. Deras förrädiskt förföriska sänger vaggas mig nästan till djupsömn. Väl där drömmer jag om porlande bäckar, vajande trädkronor och böljande ångar. I en cover på Roy Harpers *Another Day* utsmiskas den akustiskt gitarrbaserade musiken med hjälp av fina psykedeliska ljud-effekter. Men även de egna kompositionerna står sig starka vid dess sida. Det är alltid lagom sparsmakat utan att bli minimalistiskt och tillräckligt dynamiskt utan att bli bombastiskt. Stundvis påminner **Us & Them** om Vashti Bunyan.

Christian Thunarf

För kontakt:

The KGB Disco Movement:

kgbdisco@hotmail.com

Ellinor Skagegård & Mistletoe:

musikelle@hotmail.com

Kalamare Beat Club:

kalamarebeatclub@hotmail.com

Us & Them: awh9998@yahoo.se

ska låta, men som inte gör detta helt bra. Det låter plastigare och billigare än vad som förmodligen är tänkt.

Mats Almegård

LES ISSAMBRES

Les Issambres

FIFTH WEEK

Tamburiner, akustiska gitarrer, svävande körer och flöjter. Alla är de viktiga ingredienser i Les Issambres pop. Det låter lo-fi, egenproducerat i poj- och flickrum med texter och titlar som drömmar sig bort, till någon soligare plats än Hägersten eller Fruängen. Stefan Jacobsons slackeraktiga röst påminner om Stephen Malkmus eller varför inte Stephan Pastel. Les Issambres låter mycket Pastels och emellanåt också som Velvet Underground, särskilt när syrran Karin låter som bandets egen Nico. Visst, Les Issambres gör banal och enkel musik, ibland lite väl gullig, men de är hela tiden banala med charm. Många melodier och arrangemang är jättefina. Ibland låter det lite skevt men det känns som det hör till. Det har dykt upp överraskande många intressanta svenska popband i år och Les Issambres är ett av dem.

Isac Nordgren

ITAL SKURK

Fira jul ifred

VESPER RECORDS

Om någon sagt att de tänkte spela in en julreggae-skiva hade jag säkerligen skrottat både rätt och gott. Att misstänkliggöra dessa personers mentala kapacitet hade också tätt sig naturligt. Ack vad fel man kan ha!

Om du letar efter en enda julplatta för årets högtid är ditt letande över. Ital Skurks drömmande och pumpande baktaktsversioner av klassiker som *Nu tändas tusen juleljus*, *Gläns över sjö & strand* och bräckliga *O, helga natt* kommer att täcka ditt julebehov mer än väl vare sig du är 8 eller 80 år. Med vacker sång och en rytmisk med delikat finger-toppskänsla draperas musiken med diverse klockor och bjällror i bakgrunden. Julstämningen finner sig snabbare än du kan säga Lars Norén-släktråff. Detta är en klockren högtidshit – köp den om du vill få en riktigt god jul!

Gary Andersson

TOMMY LEE

Tommyland – The Ride

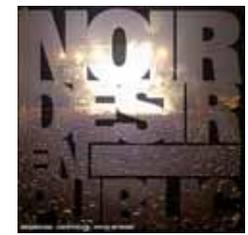
STEAMHAMMER/PLAYGROUND

Titeln anspelar på boken *Tommyland* som kom ifjol och förstasparet *Good Times* är signatur till Kanal 5-såpan *Tommy Lee Goes to College*. Det får det hela att framstå som rejäl produktmjölkning, eftersom namnet Tommy Lee bevisligen säljer. Men hans första platta under eget namn är inte speciellt kul.

Hans första staplande steg på egna ben i *Methods of Mayhem* i slutet på nittiotalet sökte sig åtminstone på någorlunda ovana stigar. Resultatet var allt annat än fantastiskt och nyskapande, men som gammal trummis försökte han sig på en del, för honom, ovana prylar. *Tommyland – The Ride* är dessvärre i stora delar ett fullmatat spektra av melodios och radiovänlig rock när den är som tristast. Och faktumet att Chad Kroeger från Nickelback och Backstreet-killen Nick Carter gästar gör att man vill inhandla både Losec och Zantac för den upprörda magen. På plussidan hamnar trots nämnda fadäser engagemanget – och att Lee inte är helt oöven som sångare.

Mötley Crüe turnerade nyligen i Japan. Deras dagar verkar enligt uppgift vara räknade, så snart har Tommy Lee full frihet för sina egna projekt. De verkar ändå vara det mest intressanta för huvudpersonen i Tommylandet...

Niklas Simonsson

MARAH

A Christmas Kind of Town

YEP ROC/BORDER

Lagom till köpruschen före årets största högtid kommer det en skiva av julmusik på skiva. Dessvärre är det mesta både tråkigt och utslått. Få lyckas göra de välkända gamla låtarna till sina egna och de flesta spelar in feiga och sömnigt utslätade versioner av slagdångorna, som inte tillför ett dugg.

Men New York-bandet Marah lyckas ganska bra. David Bielanko, Serge Bielanko, Kirk Henderson med flera satsar på enkelhet och ett rakt sound – på pianon, akustiska gitarrer och sparsamma rytmer – vilket de vinner på. De balanserar skickligt mellan glädje, leklynn och känslsamhet och gjuter faktiskt lite nytt liv i de gamla sångerna. Till exempel *Have Yourself a Merry Little Xmas* görs överraskande bra. Därtill har bandet skrivit en handfull egna spår som håller hög klass, som *Counting the Days (til Christmas)* vilken låter som en klassisk uttempo-jullåt ska göra. Och det är inte dåligt.

Robert Lagerström

THE MARS VOLTA

Scabdates

UNIVERSAL

Jag såg The Mars Volta för två år sedan. När de höll sig till manus var de bland det mest blixtrande jag sett live, men när utsvävningarna blev lååååå tröttnade jag. Sex låtar på två timmar säger allt. När The Mars Volta nu släpper en liveskiva drabbas jag av samma uppgivenhet som då.

En orgie i soniska utflykter får allt som heter intensitet att skylla på huvudvärk och somna med ryggen till. Det är som att lyssna på farfar Simpsons historier, det bara går på tills man blivit äldre än han själv. *Scabdates* visar tydligt hur det går när ett band glömmar bort publiken och bara spelar för sin egen skull. All respekt för artistisk integritet, men det är fan inte roligt att lyssna på.

Mikael Barani

FANTAN MOJAH

Hail the King

GREENSLEEVES/BORDER

Hans debutsingle *Hungry* gick direkt upp på förstaplatsen på de jamaicanska listorna. Och efter succén med låten *Hail the King* kommer nu Fantan Mojahs efterlängta album. Men självfallet har den nya stjärnan inte fötts över

en natt. Precis som så många andra reggae-artister började han sin bana med att snacka, sjunga och toasta på ett soundsystem i Kingstons. Kallade sig för Mad Killer men fick rådet av ingen mindre än Capleton att ta sig ett mer jordnära och religiöst namn. Fantan Mojah är nämligen en djupt troende rastafarian som gör allt för att sprida budskapet "peace, love and understanding". Men den som inte är religiöst lagd behöver inte bli avskräckt. Mojah sjunger bra och gör omväxlande musik, starka låtar som rör sig från klassisk reggae och roots till ragga, r'n'b och lovers rock. Det här är faktiskt det bästa från den gröna ön på länge.

Robert Lagerström

NOIR DESIR

En Public

BARCLAY/UNIVERSAL

Det är tragiskt. Snart efter att Noir Desir släppte *Des Visages de Figures* anhölls sångaren Bertrand Cantat för att ha misshandlat sin flickvän, skådespelerskan Marie Trintignant, till döds. Han dömdes till åtta års fängelse. Nu är givetvis tragiken i det långt större än det musikaliska, men det känns ändå att det hade varit intressant att höra hur Noir Desir kunnat gå vidare från ovan nämnda album. Självklart finns det heller inga adekvata paralleller att dra mellan musik och tragedi, men det fanns på *Des Visages de Figures* och på *En Public* en desperation i uttrycket som är svår att värja sig mot.

En Public är en liveplatta från den sista turnén med Cantat som sångare, och ibland känns det som att han faktiskt sjunger så hämninglös från hjärtat att man nästan blir rädd. Texter som är komplexa och återhållet ängestfyllda, eller i alla fall sådana som vill säga något, men kanske inte riktigt vet hur, inte riktigt vet i vilka ord eller med vilka medel. Men själva uttrycket säger så mycket i sig. Ofta monotont och rotat i fransk musiktradition, men också med passion och utspel. *Les Ecorches*, som verkar innehålla så mycket som vill ut, men som inte tilläts, trots att Cantat spottar och fräser ut orden som om ingen morgondag funnes.

A L'Envers är en liveplatta som känns så tillbakalutad och himmelsk, men som också innehåller mask och röta. *Des Armes* som känns så chansonartad, men som blir ett plakat av ilska. Sedan vet jag inte om *Le Grand Incendie* gör sig bättre i studioalbumets driv eller i den mer avskalade och, nästan uppriktigt ryckiga,

PETRA JEAN PHILLIPSON

Notes on Love

GRONLAND/CAPITOL

Det är inte ofta man hör debuter som denna. Som har en initial potential att fullständigt ta andan ur en. Så där helt utan förvarning. Det känns synd att dra parallellen med PJ Harvey, men den går inte att undvika, även om det Petra Jean gör är helt väsensskilt. På något märkligt sätt i samma genre, men med en starkare anknytning till det råa, det ursprungliga, den akustiska bluesen, även om det inte heller är att göra henne rättvisa. Tidlös i både låtar och arrangemang, men också hela tiden knuten till nutid, hela tiden bunden till det moderna.

Amerikanskan Eleni Mandell gjorde för ett par år sedan plattan *Thrill* och det är den jag hela tiden kommer att tänka på. Lika naket, lika utsvävat, lika apart emellanåt, även om Petra Jean är mer stram i sitt uttryck. Hennes version av Nick Caves *Into My Arms* är på samma gång visande på släktskap mellan dem som ett starkare

uttryck för hennes egenart. För även om det inte är plattans höjdpunkt är det i alla fall en guide. En liten karta över musiken, uttrycket och framförandet. Men allt som oftast är det Petra Jean som dominerar och tiden som står still. Ett vitt amerikanskt, nord, syd, mellan, landskap, lite sälla, mycket hetta, lite svalka i hennes röst, stark och skör på samma gång, som det ska vara, som det alltid varit. Ett möte man vill ska ske i sin egen tid, ett möte man strävar efter. Ett möte man på skiva bara ideligen, alltid, sukter efter. Önskar. Längtar. Vet.

Magnus Sjöberg

4 JANUARI 2006

THE STROKES **FIRST IMPRESSIONS OF EARTH**

FÖRHANDBOKA DITT EX PÅ BENGANS.SE

BENGANS.SE

SYSTEM OF A DOWN

SLÄPpte I VÅRAS SUCCÉN

MEZMERIZE

NU KOMMER FORTSÄTTNINGEN

HYPNOTIZE

dvd

JANE BIRKIN

Rendez Vous Avec Jane
CAPITOL

Jane Birkin har aldrig varit min favorit bland de franska sextioalssångerskorna. I jämförelse med Brigitte Bardots kaxigt sexiga framtoning förefaller hon alltför vän och timid. Men med det långa håret, gluggen mellan tänderna, giraffbenen och den spröda rösten fick den engelska skådespelerskan såväl Serge Gainsbourg som hela Frankrike att förälska sig i henne. Och till skillnad från skandaldrottningen B.B. fortsätter hon att göra musik än idag.

Rendez Vous Avec Jane är en stillsam och eftertänksam odyssey i Jane Birkins musikaliska värld. Filmen presenteras som en dokumentär men det hela är uppenbart regisserat. I första scenen går Jane in i en hotelllobby där hon stämt möte med Bryan Ferry och av en ren slump stöter hon på Marianne Faithfull. Med Ferry på piano sjunger de båda damerna en klockren duett av *In Every Dream Home a Heartache*. Det är långt bort från MTV:s flashiga musikvideor.

Filmens idé är att Jane söker upp olika människor (eller blir uppsökt) som hon sjunger duett tillsammans med eller som sjunger för henne. Hon berättar egentligen ingenting om sig själv utan låter sångerna, människorna och miljöerna tala för sig. Ibland lyckas det och ibland fungerar det mindre bra.

Helt outstanding är hennes fantastiska duett med Christophe Miossec – en underbar electroversion av Michel Delpech *Pour un Flirt*. Jag gillar också den fåniga telefonkioskduetten med Alain Chamfort och Calis ömsinta hyllning *Pour Jane* som får den berömda sångerskan att gråta. Filmens svagheter är att man på grund av MTV och ZTV är ovan vid det långsamma tempot samt att man som svensk känner sig lite bortkommen. Trots att jag är inne på fransk musik är de flesta musikerna för mig okända. Det här är absolut inte en introduktion till Jane Birkin eller till fransk pop utan snarare något för de redan invigda (fransmännen). Men om man bortser från detta är *Rendez Vous Avec Jane* en riktig liten pärla.

Moa Eriksson

CRADLE OF FILTH

Peace Through Superior Firepower
ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

Hela 90 minuter konsert och sex videor och en lång "dokumentär" och extragrejer. Det här är julafton för Cradle of Filth-fans.

Konserten är kompakt genomförd, med många kameror och bilder på bandet (fast knapp på keyboardkillen), publik och scenshow. Det är bra producerat, och låtar som *Gilded Cunt* och *Her Ghost in the Fog* är som gjorda för att upplevas live. Eller på en live-DVD. Dessutom är estetik à la skönhet och odjur Cradle of Filths grej, och de märks tydligt på scenshow och DVD-layout. Men det finns ett stort minus. Ljudet. Ljudteknikern har valt att stänga av publikljud och bara kört ljudet som går in i mixerbordet, det vill säga bandets instrument. Det låter illa. Det låter inte live. Du vänjer dig, men det är klantigt gjort.

Dokumentären har massa kul och okul grejer i sig. Det ligger hela tiden en önskan av att framstå som Jackass-gänget vilket känns gammalt. Då är autograf-sessionen i en engelsk skivaffär betydligt roligare: Kameraman: "Du måste vara äldst här, hur gammal är du?"

Dam: "Äldst? Ho ho ho, 48!"

Kameraman: "48? Jag trodde du var 65!"

Lite kul är det.

Torbjörn Hallgren

EINSTÜRZENDE NEUBAUTEN

Liebeslieder
!K7/PLAYGROUND

Det lilla ögonblicket när N.U. Unruh förklarar hur en uppmickad plastkund låter. Eller när han stolt visar upp sin egenkonstruerade mekaniska trummaskin. Det är stunder det glöder om. Då ser man att Einstürzende Neubauten drevs av en passion för ljud som de är rätt ensamma om (andra industriband som Throbbing Gristle får ursäktas, Neubauten är störst i min bok). Drevs skriver jag, för *Liebeslieder* tillhör en förgången tid. Denna film samlar de första videonuttarna fram till 1993. Inte så konstigt eftersom den ursprungliga släpptes just det året. Det nya med DVD:n är inte så värst mycket. En meny där man snabbare kan hoppa från kapitel till kapitel förstås, en lista över låtar så man kan gå direkt till sin favoritlåt. I övrigt inget nytt. Och lite konstigt är det att det bara finns engelsk text på NTSC-sidan av DVD:n. De PAL-användare som inte hajar tyska får en tuff stund. Men, men det är småsaker. Bredvid *Halber Mensch* är *Liebeslieder* den bästa introduktionen till Neubauten i bild.

Mats Almegård

TIMBUKTU

Funken styr våra steg!
JUJU/PLAYGROUND

Intimt och fett svettigt filmat på Mosebacke för några månader sedan, Timbuktu, Chords och Damn! fortsätter att sprida sitt oändligt funkiga kärleksbudskap med lika delar inspiration och perspiration. Hitparaden verkar aldrig ta slut och Timbuktu plats i den svenska folksjälen är lika cementerad som halv special och stor falafel. Extramaterialet på denna DVD är dessutom osannolikt omfattande.

Musikhögskolevibben i bandet är som bortblåst efter omfattande turneringar och nu är det bara kärlek som betyder nåt. Kärlek till musik, livet, människor, mikrofoner och de möten man hinner med under en livstid. För att få ut något måste man ge något – och Timbuktu sliter i vanligt stil upp sitt hjärta och själ på scen för att publiken ska få sig lite glädje till livs. Behöver någon tvivla på att detta är allt vi behöver? Kärlek alltså. Denna DVD är bara kärlek.

Gary Andersson

U2

Vertigo 2005//U2 Live From Chicago
UNIVERSAL

Vissa band levererar med en självklarhet då det kommer till livesituationer. U2 är ett sådant band – nya DVD:n som filmades i Chicago i maj stärker det intrycket.

Deras två senaste album innehåller väl mycket halvsäsig material. Visst gnistrar det på sina ställen, men svackorna är betydligt fler och djupare nu än på åtta- och nittiotalet. Man har väl högre förväntningar, helt enkelt. Men nerskalat för scenen, med det bästa av det bästa ur sin låtarsenal, håller det fortfarande. Samtidigt kan de gamla klassikerna ibland nästan bli kvarstenar, de vågar inte spela *Bullet the Blue Sky* och *Pride (In the Name of Love)*. Fast å andra sidan håller ju fortfarande *New Years Day*...

Trots dryga kvartsseket tillsammans finns det få band som är i paritet med U2. De säljer ut arenor, och lyckas lika ofta få alla att hängivet dansa efter deras pipa. Så det blir svårt för nykomlingar att försöka erövra spiran och manteln – speciellt eftersom U2 inte verkar vilja abdikera från tronen självmant heller.

Niklas Simonsson

liveversionen. Det är antagligen en smaksak. Dock är det ett fantastiskt livealbum av Frankrikes bästa rockband.

Om Noir Desir finns idag eller inte är oklart. De tre övriga medlemmarna ägnar sig åt andra projekt, men tack vare bandets ursprungliga planer och de övriga medlemmarnas kontakter med Cantat i fängelset som livealbumet kommit till.

Magnus Sjöberg

OZZY OSBOURNE

Under Cover
SONYBMG

Mr John Osbourne har en rejäl samling bra plattor i ryggsäcken. Klassiker som *The Ultimate Sin*, *Blizzard of Ozz* och *Bark at the Moon*. Måhända ett stort ok att bära och ett minst lika svårt att överträffa. För varför släpper Ozzy en cover-platta i dagsläget? Speciellt när alla förutom fyra av tolkningarna redan släppts – de flesta på den väl tilltagna boxen *Prince of Darkness* som kom tidigare i år. Helt obefogat, enligt flera resonemang. Visst, han har redan innan deklarerat att pensionen är nära, plus att hälsan knappast håller för New York Maraton.

Här finns förvisso ett par guldkorn, soulklassikern *Go Now* har jag från 1964 med Bessie Banks. Den görs i en skaplig version, annorlunda men klart schysst. Men *All The Young Dudes* och *Sympathy for the Devil* hade vi garanterat klarat oss utan. Frågan är ju dock om det blir så många fler skivor framöver för Ozzy. *Under Cover* eldar inte direkt upp en åtrå efter nytt material...

Niklas Simonsson

PRINCE FAR I

Silver & Gold
BLOOD & FIRE/BORDER

Michael James Williams inledde sin karriär redan på mitten av sextiotalet, då under namnet King Cry Cry, men det var först efter tio år i branschen som han började få ordentligt med uppmärksamhet. Som Prince Far-I spelade han in sin udda debutskiva *Psalms for I*, gjorde en rad singlar för legendariske Joe Gibbs och startade sin egen label, Cry Tuff. Allt under ett och samma år 1976. Prince Far-I gjorde sig känd för sina feta produktioner och framförallt genom sin karaktäristiska röst. Att han egentligen inte var någon stor sångare kompenserade han med att äga en av de tyngsta rösterna som funnits på Jamaica. Han mässade profetiskt på med sin mullrande stämma, varje stavelse fick tyngd av hans enorma pondus. Hans smeknamn, Voice of Thunder, sa det mesta.

På sin nya utgåva *Silver & Gold* har musikarkeologerna på Blood & Fire samlat 19 spår från Prince Far-I:s sjuttioal. Personligen blir jag mest förtjust i de riktigt tidiga grejerna som *Johnny Get Worse* från 1973 och *Yes Joshua*, inspelad två år senare. Jag kan inte minnas att jag hört så här tidiga inspelningar med Prince Far-I tidigare och det blir lite annorlunda när rytmen inte släpar på som i alla hans senare grejer. Majoriteten av skivan innehåller dock Far-I:s egna produktioner, inklusive tre spår med sång från Errol Holt, annars mest känd som basist i Roots Radics. *Gimme* och den fantastiska *Who Have Eyes To See* tillhör skivans höjdpunkter liksom dubversionerna som följer efter varje spår (*Who Have Eyes To See* spelades även in med Mike Brooks, en version som man kan höra på *Sounds & Pressure Volume 2*).

Tragisk nog blev Prince Far-I:s karriär kort. Efter att ha spelat in tre skivor för Virgin var han 1983 under kontrakt med Trojan då han brutalt mördades i sitt eget hem. Efter sig lämnade han en rad grymma skivor som *Under Heavy Manners*, *Cry Tuff Dub Encounter Chapter*

3 och den postuma samlingen *Dubwise*. Har du inte hört åskan mullra på skiva tidigare så är det dags att skaffa en skiva med Prince Far-I nu.

Isac Nordgren

RAM

Forced Entry
BLACK PATH/SOUNDPOLLUTION

Göteborgska RAM spelar heavy metal och gör det kompromisslöst. Det rör sig ändå inte om en längtan till forna dagar, som många andra retroband, utan en fortsättning på 1985. Som om en gren av den tidens hårdrock försvann i ett tomrum och dyker upp först nu.

Forced Entry är producerat av basisten Leif Larsson med förflutet i Frozen Eyes och NME Within. Albumet är ett måste i min CD-spelare. Här finns bra riff och tempo som får blodet att bubbla. Men det finns också en del frågetecken.

RAM har valt att återigen spela in tre låtar från sin mini-CD *Sudden Impact*. De tre bästa, givetvis; *Machine Invaders*, *Sudden Impact* och *Infuriator*. Det råkar också vara gräddan av den nya plattan, ihop med *Shadowman* och *Venom in My Veins*. Jag hade hoppats att RAM filat ihop ännu bättre låtar när de äntligen gör fullängdsdebut. Spår som *Burning Scars* och *Breaking Through* tyder på låg lägsta nivå.

Torbjörn Hallgren

RIVERSIDE

Second Life Syndrome
INSIDEOUT/BORDER

Polen har väl mest utmärkt sig som death-nation i metalsammanhang och därför känns det lite extra kul när en ny förmåga visar framfötterna i andra närbesläktade stilyttringar. På sin andra skiva finns en tonkonst som kan liknas vid Opeths progressivt influerade metal men Riverside har skalat lite i båda ändar. Opeths hårdaste partier och så även de allra softaste har alltså utelämnats och *Second Life Syndrome* är lite alldagligare, vanligare och inte riktigt lika spännande som sina föregångares plattor. Då den bedriften är så förunnad kan Riverside stolt luta sig tillbaka för ett väljudande försök som lovar stort och mycket inför framtiden.

Roger Bengtsson

THE ROOTS

Home Grown Volume One
Home Grown Volume Two
GEFFEN/UNIVERSAL

Denna älskvärda Philadelphia-grupp har allt; extrem begåvning, energi, coolness, maximal kulturell kredd, begåvade artistpolare (Mos Def, Talib Kweli, D'Angelo, Common, Jill Scott, Jaguar Wright) och till slut även (lagom) kommersiell framgång. Och *Home Grown* sägs vara "nybörjarens guide till Roots-förståelse". Och vilken guldgruva dessa två plattor är! Den självklara reaktionen när man utsätts för *Home Grown* måste bli att gå ut och köpa bandets alla sju plattor. Själv hittar jag inte mitt ex av *Illadelph Halflife* i samlingen så det är bara att komplettera.

Utöver 30 själutvidgande och ytterligt svängiga conscious hiphop-spår som ingen annan kan göra bättre levererar ledaren Ahmir "Questlove" Thompson underbart underhållande reflektioner kring låtarnas tillkomst. Att ta del av hans minnen via omfattande utvikingar är ett perfekt sätt att njuta till musiken (som självklart bör avnjutas på basfladdrande volym). Hur du vill konsumera The Roots är dock helt upp till dig själv, och inget tillfälle kan vara fel, se bara för guds skull till att inte glömma av dem – du kommer att tacka dig själv så fort någon av deras plattor spinner i din stereo.

Gary Andersson

Fler recensioner på www.groove.se

JUELZ SANTANA

What the Game's Been Missing
DEF JAM/UNIVERSAL

Antingen gillar jag en skiva eller inte, i vanliga fall. What the Game's Been Missing har potential, men dessvärre på ytterst få spår. Men jag kan inte neka att Juelz Santana de facto är het just nu, hans musik spelas ju fan överallt. Men är den egentligen bra? Den beroendeframkallande *There it Go* eller vissellåten som den heter i folkmun funkade två dagar hemma hos mig. Låten är väl helt okej, men den känns varken nyskapande eller särskilt speciell. *Clockwork* är konstig, nästan utan känsla och med en jäkligt irriterande sekundvisare. Jag är ju lite sådär allergisk mot gangstamusik eftersom jag tycker att det mesta låter likadant och handlar om samma skit. Det kommer jag fortsätta tycka tills någon banbrytande artist bevisar motsatsen.

Lyssna gärna på *Shottas* där Juelz varit jäkligt klok och lånat in Sizzla som med sin speciella röst gör låten grymt bra. Mer Sizzla åt Juelz!

Therese Ahlberg

ROBERT SKORO

That These Things Could Be Ours
YEP ROC/BORDER

Amerikanen Robert Skoro regerar! Efter albumdebuten med *Proof* för drygt tre år sedan fortsätter han här på samma väg, med sagolikt skulpterade popsånger som får stadga av en stark melodikänsla och en jordnära instrumentering, med akustiska gitarrer, piano, marimba och molnlätta rytmer. Den som känner till artister som Pernice Brothers, Jeff Tweedy och Micheal Penn får en bild av hur det låter.

Skoro har skrivit samtliga låtar själv men är så mycket mer än en vanlig singer/songwriter. Han är 24 år men låter erfarenhetsmässigt dubbelt så gammal och har en varm och inlevelsefull röst som inte sällan påminner om Richard Buckners. Han rör sig kring ämnen som kärlek, åldrande och vänskap och är en kille som har framtiden för sig. I alla fall om det finns någon rättvisa.

Robert Lagerström

THE SOUNDTRACK OF OUR LIVES

A Present from the Past
WARNER

Äntligen! Jag avstår årets julklappar. En dubbel samlingskiva med såväl utgivet som outgivet material av The Soundtrack of Our Lives är mer än vad man kan önska sig. 15 år har det tagit att sammanställa *A Present from the Past*, en lång och fulländad historielektion i TSOOL.

Att försöka förstå vad som egentligen försiggår i Ebbot Lundbergs hjärna är lika omöjligt som att leta nål i höstack men detta album känns ändå som någon slags förklaring. Hur låtarna har växt i takt med sångarens kroppshydda men ändå behållit kärnan. Göteborgshjärtat och den syndiga men ack så fagra rock själen.

A Present from the Past innehåller nio helt nyproducerade låtar, de flesta lugna men de ska definitivt inte tolkas som att bandet håller på att varva ner. Och ärligt talat, de lite mer finstämda låtarna i TSOOL:s bagage är ju ändå de bästa. *Midnight Children*, *Jehova Sunrise*, och nu soft-psykedeliska *Dogdays* och fabulösa *Pass Through Fear*.

Snart tio år sedan *Welcome to the Infants Freebase* bröt sig in i skivsamlingen. TSOOL blev bandet som etsade sig fast likt en stor jävla tatuering. En sådan man är skeptisk till i början men aldrig blir av med när den väl är på plats. The Soundtrack of Our Lives är kärlek som växer med åren.

Gabriella Fäldt

SKRILLAMUSIC PRESENTS

LAZEE

DEBUT ALBUM COMING 2006

PRODUCTION BY:
SOUL SUPREME
DJ LARGE
BREAKMECANIX
NICOLAY
COLLEN & WEBB
& OTHERS

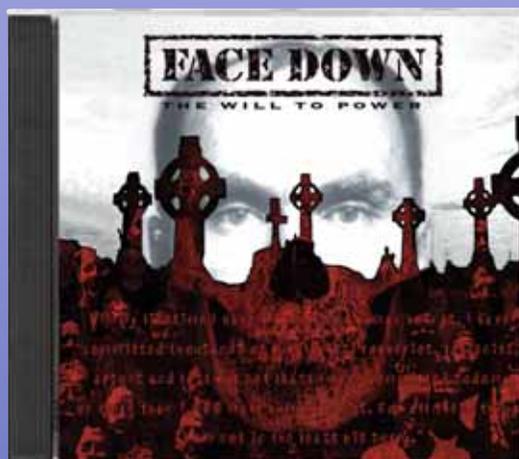
WWW.SKRILLAMUSIC.COM

Clawfinger
Hate Yourself With Style. CD **189:-**

Dimmu Borgir
Stormblåst. CD+DVD **195:-**

Face Down
The Will To Power. CD **179:-**

Just nu på Åhléns!
Välkommen in.

ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

Priserna gäller t o m 28/12
så länge lagret räcker.

SVENSKA AKADEMIEN

Upphovsmännen till den skånska raggan
SWINGKIDS/BORDER

Första gången jag hörde Svenska Akademien var på Smålands Nation någon gång 2001 tror jag. Då gjorde trion hiphop på skånska (eller ragga som de själva kallar det). Tillsammans med AP och Timbuktu gav de hopp till svensk hiphop. Och hoppet kom från Skåne.

Sedan dess har Svenska Akademien blivit gigantiska på så kallad gräsrotsnivå och sålt fler t-shirts än något annat svenskt band genom tiderna. På den trevliga men fiaskobetonade reggae-festivalen i Malmö i somras hade i alla fall hälften av besökarna en tröja med bandets lejonlogga på. Fram till Akademiens första platta *Med anledning v* (som ingår som bonus i den här utgåvan) spreds deras tidiga mp3-låtar som en löpeld himmavid. Plötsligt diskuterade alla vad som egentligen hände under Dackefejden och funderade på att ta bussen till Landskrona för att kolla läget.

Jag tycker fortfarande att *Sluta stamma*, *Snapphaneklanen* och *Griga labbar* är bland det absolut bästa bandet gjort och det känns kul att alla deras nya fans får ta del av deras första grejer. Den låt som jag och mina polare framförallt inte kunde sluta spela var *Falsk matematik 3*. Jag går ofta runt och sjunger på introt: "Akta dig grabben/Jag är fetare än Babben på micken".

Isac Nordgren

SYSTEM OF A DOWN

Hypnotize

SONYBMG

System of a Down som symbol har blivit viktigare än musiken de gör. De kan idag göra vad de vill, talibanfansen köper det och försvarar det. Så var det inte när de som uppstickare släppte *Toxicity* år 2001.

Musikaliskt är det här i samma stil som *Mesmerize* från i våras. Med andra ord blandar frontfigurerna Serj Tankian och gitarristen Daron Malakian bra med dåligt. Exempel på det senare är *U-fig* och barnsliga *Vicinity of Obscenity*. Låtar som jag säkert hade försvarat när jag var som mest talibanfan själv. Idag blir jag bara trött på tokerierna. Men det finns hyfsat bra låtar också, som singeln *Hypnotize*, *Lonely Day* och *Soldier Side*. *Kill Rock'n Roll* är en låt som fastnat i mitt huvud, men det betyder snarare att den är catchy, inte att jag tycker om den mer än någon annan.

System of a Down har utvecklat sin känsla för pampiga, melodiosa snyftrefränger – lyssna bara på vackra *Dreaming* – men inte kunnat behålla sin aggressiva metal-vinkel i musiken. Däri ligger största skillnaden från nu och då. Jag hyser också en önskan att Daron Malakian blev mindre mikrofonkät och lät Serj Tankian ta hand om fler sångpartier.

Layoutmässigt är det dock högsta nivå hela vägen. Vartan Malakian samlade ihop sina snyggaste målningar när hans son ville ha med dem i booklet och omslag. Att förpackningarna till musiken på *Mesmerize* och *Hypnotize* kan fogas samman rent fysiskt är pricken över i:et.

Torbjörn Hallgren

THÅSTRÖM

Skebokvarnsv. 209

UNIVERSAL

En suddig, orakad och svartklädd figur tittar ner på oss. Han står i en trappa och håller hårt i räcket. Det är omslaget. Innanför, i musiken och texterna, är bilden en annan. Där får vi möta en Thåström som släpper taget och är allt annat än suddig. Med hjärtat utanför sin gamla svarta t-tröja berättar han om sin uppväxt, Ebba Grön, sin farsa, kärleken och det stilla livet i Köpenhamn. Det är när-

gånget. Lite sentimentalt. Framförallt är det en kittlande inblick i det här landets främste sångares innersta rum.

Att *Skebokvarnsv. 209*, rent musikaliskt, är Thåströms "lugna platta" har väl alla kopplat vid det här laget. Det är mycket piano, akustiska gitarrer och viskande trummor. Även det greppet känns välkommet. Och efter två skivor med stark, hård rock var det väl givet att det skulle låta annorlunda den här gången. Den här snubben har ju alltid varit för rastlös för att fastna för länge i ett visst musikaliskt koncept.

Thåström visar här flera gånger prov på sin briljans som låtskrivare. Inledande nostalgitrippen *Brev till 10:e våningen* är en fantastisk berättelse. Och att i refrängen till singeln *Fan, fan, fan* sjunga jobbiga rader som "fan, fan, fan/det skulle varit du" och samtidigt få det att låta så bra och naturligt är förstas anmärkningsvärt. Ingen annan skulle ro hem det.

Men, även om *Skebokvarnsv. 209* på det stora hela är en väldigt bra skiva så har jag några invändningar. Ibland känns den enförmig. Kanske tvingar det genomgående stillsamma formatet fram den känslan, men sångmönstret är helt enkelt ungefär detsamma hela tiden. Och även om jag gillar tydligheten, så kan det ibland bli övertydligt. Som i "Ebba Grön-låten" *The Haters*, där Thåström också blir lite klumpig rent språkligt. Jag har dessutom lite problem med att *När muren föll* med sitt "jag bara måste få vara med dig" är farligt nära Ulf "Uffe, Uffe, Uffe!" Lundell.

Men även om Thåström själv passerar femtiostrecket om ett par år så behöver vi nog inte vara oroliga. Han är och förblir Sveriges genom tiderna bästa artist. Nya skivan bara förstärker den bilden.

Daniel Axelsson

TORBJÖRN ZETTERBERG

Krissvit

MOSEROBIE/BONNIERAMIGO

Jag ska vara ärlig och skriva att jag inte haft möjlighet att ge basisten Torbjörn Zetterbergs skiva *Krissvit* den tid och koncentration den kräver. Och jag menar verkligen det. Då har jag ändå sträcklyssnat säkert trettio gånger. Det är ett beställningsverk att framföras vid Swedish Jazz Celebration 2005 i Malmö med en oktett med fyra saxar, två tromboner och förstas bas och trummor. Givetvis en väldigt namnkunnig ensemble med Per "Texas" Johansson, Kullhammar, Alberto Pinton och så vidare. Vilka som egentligen spelar känns lite sekundärt, musiken är så fantastisk ändå.

Det börjar hårt och expressivt med *Slutet och delar av sanningen* som någonstans bryts av med en av trombonerna som på något sätt modulerar om modet in i *Hela sanningen* som vackert traskar på i en mystisk lätt skruvad värld, med extrema ljud och en barytonsax från helvetet. Trombonen fortsätter in i tät C-bordun och Zetterbergs bas som försiktigt plockar och *Glömda och förlåten* som dansar loss ovanpå ett typiskt Zetterbergskt ostinato som synkroniserat med saxsolot stegras upp i en skev latinuppvisning med lika skruvad ansats som det tidigare. Och allt får ta sin tid. Innan ett tema försar över en, en melodi som liksom plötsligt är alldeles självklar och storbandig. Som när ännu en övergång slutar med ett munspel som ligger och surrar glad blues. Knäppt, skamligt snyggt och väldigt bra.

Och *Epilog, ett år för sent*, ett Hollywood-tema på glid i de svenska myrarna som binder ihop detta i en sorglig psalm – och gråten är nära. För *Krissvit* kan faktiskt vara det bästa jag hört av genomarrangerad jazzmusik på mycket länge. I alla fall vill jag aldrig sluta lyssna.

Fredrik Eriksson

LUGER PRESENTERAR:

FRANZ FERDINAND (UK)

+ SUPPORT: ARCTIC MONKEYS (UK)
8/12 STHLM ARENAN

ARCTIC MONKEYS (UK)

8/12 STHLM ACCELERATOR @ KÄGELBANAN

RANDY

+ SUPPORT: JOHN DOE (NY)
14/12 STHLM DEBASER
SE: WWW.LUGER.SE FÖR FLER DATUM

LAAKSO

15/12 STHLM KAFÉ 44
SE: WWW.LUGER.SE FÖR FLER DATUM

SOFT HEARTED SCIENTISTS (UK)

+ SUPPORT: PAPERPLANE
16/12 STHLM STOCKHOLMSNATT@DEBASER

ED HARCOURT (UK)

17/12 STHLM KÄGELBANAN

MONEYBROTHER

+ SUPPORT: HELLO SAFERIDE
21/12 STHLM BERNS
SE: WWW.LUGER.SE FÖR FLER DATUM

COHEED & CAMBRIA (US)

+ THRICE (US)
+ SPECIAL GUESTS: CIRCA SURVIVE (US)
16/1 OSLO ROCKEFELLER
17/1 STHLM MONDO

MY MORNING JACKET (US)

31/1 MALMÖ KB
1/2 STHLM BERNS
4/2 KÖPENHAMN LOPPEN

ARAB STRAP (UK)

6/2 MALMÖ KB
7/2 STHLM KÄGELBANAN
8/2 GBG PUSTERVIKSBAREN

BIG STAR (US)

19/2 STHLM BERNS

DANKO JONES (CAN)

11/3 LINKÖPING PLATENS BAR
15/3 STHLM MÜNCHENBRYGGERIET
16/3 GBG TRÄDGÅR'N

FÖR MER INFO OM ÅLDERSGRÄNSER, TIDER, BILJETTER, FLER KOMMANDE KONSERTER SAMT TURNÉER MED VÅRA SVENSKA BAND SE: WWW.LUGER.SE

FÖRKÖP I STOCKHOLM:
TICNET 077-1707070 WWW.TICNET.SE
(TICNET SÄLJS VIA ALLA TICNET OCH ATG-OMBUD I HELA LANDET),
SÖDRA TEATERNS BILJETT KASSA 08-556 97 230,
WWW.SODRATEATERN.COM OCH
CHINATEATERN 08-566 323 50.
I STOCKHOLM SÄLJS ÄVEN BILJETTER PÅ
PET SOUNDS, SOUND POLLUTION OCH
RECORD HUNTER

ÖVRIGA STÄDER, SE LOKAL ANNONSERING.

LUGER
WWW.LUGER.SE

vi
hjälper
er
med

CD pressning mm

CMM GROUP
- CD and DVD duplication services

tel 08-545 706 70
info@cmmgroup.se
www.cmmgroup.se
Torshamnsgatan 39
box 1017, 164 40 Kista

CD 10 • 2005

Årets är snart över – och här är den 10:e och sista Grooveskivan. Men vi återkommer 2006 med minst lika mycket ny och spännande musik som vanligt!
För att bli prenumerant och få denna unika skiva med varje ny tidning: betala in 299 kr (studenter 249 kr) på plusgiro 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress.

1 Musicmusicmusic

Satoshi

Ständigt hyllad, ständigt prisad – pianisten Fabian Kallerdahl med de följsamma händerna och hans två medbrottslingar i Musicmusic-

music fortsätter att trollbinda folk vart de vänder sig. En rymdigare och mer lugnt intagande inledning på en bland-CD än *Satoshi* är svår att tänka sig. Totalt suggestiv och alldeles underbar. Njut!

www.musicmusicmusic.se

2 Ital Skurk

Jul jul strålade jul

Att detta är årets jullåt och Ital Skurks full-längdare *Fira jul ifred* årets julklapp är så självklart att man rodnar. Änglalik sång och magiska blås-arr med mjukt gungande reggae-sväng i botten är osannolikt rätt. Denna inte helt självklara mix skapar en musikalisk bräcklighet som även texten speglar – man kan bli religiös för mindre. En sån här inbjudan är julen verkligen värd.

www.vesper.se

3 Jonny Kock

Keanu Reeves

Med ett snyftigt musikaliskt uttryck inte olik Magnus Uggle-klassikern *Sommartid* och ett naivt och småcharmigt språk letar sig Groove-lo-fi-popfavoriterna Jonny Kock in i vårt medvetande igen. För att stanna. Deras "känslopolitiska språk" borde inte få bli allmångods, en sån här grupp vill man ha för sig själv, men man inser samtidigt att det vore grovt egoistiskt att inte dela med sig. Men håll dem lite under hatten...

www.fashionpolice.tv

4 The Soundtrack of Our Lives

Pass Through Fear

Med nya välmatade och snygga dubbelalbumet *Present from the Past* sammanfattar TSOOL sina hittills många kreativa år, men utan hits och självklara låtval. Istället släpper de fram

ett mindre känt gäng gnistrande guldskorn såsom *Pass Through Fear*. Med osviktig melodi-känsla och karaktäristiskt frihetssvall i de känsliga musikaliska draperingarna lotsar Ebbot & co oss in i solnedgången.

www.tsool.com

5 Kip Boardman

Hello, I Must Be...

Drömska bitterljuva stråk av sockervaddsgitarrer och nynninbjudande melodislingor ligger till grund för denna sextiotalsinspirerade popsång på väg mot ditt hjärta. Utsmyckad

med plockande stränginstrument och bebisöta munspel, men i förgrunden finns alltid Kip Boardmans gyllenljuva stämma som en härlig medresenär på livets knaggliga stig.

dotshop.se

6 Lasses Komet

Livet är hårt, men är vi hårdare?

Vissa frågor ska bara ställas, så är det. Oavsett vad svaret kan tänkas bli. Att fundera över annat än veckotidningsrubriker är tillåtet och

Skånes egen Lasse Hansson leker här med stora frågor på ett snyggt sätt. Debutfullängdaren som värks fram i fem år heter *Kass tajming* och innehåller innerlig bonnareggae, lightfunk och annat onämnt skönt.

www.lasseskomet.se

7 Jazzattacks

All About Us

Klassiskt jazzbreaksinspirerad Native Tongue-hiphop med hög svansföring och partyuppmaningar vid micken är tidlös vare sig A Tribe Called Quest, Digable Planets eller De La Soul är avsändare. Denna gång härstammar den från Skåne (det verkar som all svart musik därifrån är fet!). Storbandet Jazzattacks är *All Fun n' Games* på nya egenutgivna albumet som framgångsrikt blandar både språk och gener.

www.jazzattacks.com

8 Max Peezay + Ears & Radioclit

Emergency

Fjärde Världen-medlemmen Tom Piha ligger bakom detta svenska grimeprojekt befolkad av hektiskt storstadslarm, snärjande rytmer och intensiv rap. Den klaustrofobiska känslan blandas dock med vacker kvinnlig refräng-sång och djupa *Snuten i Hollywood*-aktiga syntar för att göra det till en ostoppar och fräsch hybrid.

www.v2music.se

9 Sir Eric Beyond

Democracy

Arrogant, pompöst, pretentiöst och en smula fånigt. Det är jag övertygad om att någon missledd person kommer att säga om Sir Eric Beyonds musik. Men då har man missat grejen. För de tre kompakta låtarna på singeln *Democracy* är oceaner av kanti inspiration och

udda toner som representerar allt det vackra och smutsiga kallat popmusik. Inför nästa års fullängdare är det oväntade väntat.

www.brilliant.nu

10 De La Mancha

Daylight Stars

Denna distade shoegazerock från Göteborg lever gott på sin voluminösa kroppshydd och sitt dröjande tempo. Bandet bara staplar klanger och feta ackord på varandra utan tanke på att låten nån gång måste ta slut. Men när den abrupt stannar av vill man

tillbaka, tillbaka in i de breda och malande strömmarna av långsamt luftgitarssvevande.

www.delamanchamusic.com

11 The Carpet Knights

All Be the Same

Med en flöjt lyftis flygande i rummet tar The Carpet Knights psykedeliska skapelse *All Be the Same* plats. Malmö-bandets musikaliska hippieinställning blir än tydligare om man lyssnar på hela debuten *Lost and So Strange is My Mind* där Magnus Nilssons grunge-aktiga sång är det andra man lägger märke till. Zeppelin-fans har nog också något att hämta här.

www.thecarpetknights.nu

12 Salut!machaut

Train Song

Ännu en flöjt lyfts fram av ännu ett Malmö-band, denna gång lite lekfullare och nojsigare. Sommarpoppen stänker vitt och brett kring denna septetts sprittande krumbukter med blås och akustiska gitarrer, lite svårt att identifiera sig med den uppmålade scenen är det så här i mörka vintern men välkommet som tusan är det sannerligen!

www.salutmachaut.com

13 The Ackermans

Hello and Come On

No One Knows Us Better Than The Ackermans heter plattan där denna två minuter korta och förvånansvärt poppiga rocklåt (extrem Brainpop-pop i refrängerna, mer Hives-rocktuff i verserna) är hämtad ifrån. Låten böljar upp och ner och fram och tillbaka så att man nästan tappar balansen. Känns klockren radiohit som även borde fungera grymt live.

www.the-ackermans.com

14 Surferosa

Royal Uniform

Norska Surferosa spelar "trashed-up synth punk" med både känsla och energi på ösiga marschsingeln *Royal Uniform*. Ljudbilden är större och mer behärskad än på debutalbumet *Shanghai My Heart* utan att bandet för den skull tappat i intensitet. Snarare har de lyckats vrida upp den ett snäpp. Var det verkligen möjligt?

www.surferosa.com

15 Strasse

Dying for the Wild Life

Dessa sjuttiotalskonststudenters underjordiska syntpunkprojekt som Ultravox-mannen Midge Ure tog under sina vingar för 25 år sedan är nu tillbaka med plattan *Transylvanian Flower*. Svepande syntmattor, mässande sång och sadoromantisk dramatik står fortfarande på menyn. Rejält suggestivt.

www.luminolgrammofon.com

16 Missing | Sound

The Hummer

Vackert drömmande *The Hummer* är ett spadtag ur den elektroniska ljudmyllan som Missing | Sound kallar sin bakgård. Syntetiska röster övergår i högst mänskliga uttryck och känslor samtidigt som maskinerna pumpar fram musikalisk näring ur vilket något nytt kan växa fram. Något starkt och personligt.

www.missingound.com

17 Malinmarie

Fallen ängel

Från de djupa lagren i Rännaväg stammar Malin Claessons ekande musik. Men den kommer ljuda långt bortom Sjuhäradsbygden. Med samma driv och påträngande uppkäftighet som en ung Eva Dahlgren eller Karin

Wistrand svänger hon sitt frihetsbudskap, Malinmarie känns som en naturlig arvtagare till forntida starka kvinnliga artister som Pink Champagne och Tant Strul.

www.malinmarie.se

18 The Pocket Raindrops

Soulprovider

Ny-stockholmaren Tobias Fast från norrländska Lycksele är hjärnan bakom stil- och smakfulla albumet *Nocturnal Bliss*. Där trängs rödvinsfläckad second hand-kostym-indierock med

propra collegeslackermelodier. Hans Iggy/Nick Cave/Lou Reed-crooner-röst passar som hand i handske. Jävligt snyggt men samtidigt tillräckligt slarvigt för att inte bli tråkigt.

www.pocketraindrops.com

The soundtrack to your life

The Walkman™ logo and symbol are registered as trademarks of Sony Corporation

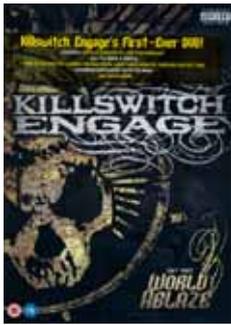
Kom i rätt stämning med Sony Ericsson W550i. Ladda ner all musik du behöver från datorn och dina CD-skivor. Välj mellan att lyssna i hörlurarna, eller spela upp för kompisarna med Mega Bass™ genom stereohögtalarna. W550i rymmer upp till 120 låtar och slår du på FM-radion kan du lyssna på ännu fler. Och när du till slut ändå måste stänga av – aktivera 1.3-megapixelkameran och ta en bild av tystnaden.

Sony Ericsson

Nya W550i Walkman™ phone

DVD

KILLSWITCH ENGAGE*(Set This) World Ablaze*

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

För alla som gillar Killswitch Engage kommer här en riktigt hård julklapp med en emotionell och mjuk mitt. En liveupptagning från hemstaden Worcester i Massachusetts klockar in på väl över en timme och bjuckar på blodsmak i munnen-ös, moshande och *Happy Birthday* från hela publiken till bandets ene gitarrist Joel Stroetzel. Det är så rörande att jag får skrål i ögat.

Den riktigt göttiga delen utgörs dock av den djupgående dokumentären om bandet. Vi får följa Killswitch Engage från embryo till scenen. Kommentarer från familj, forna bandkamrater och även In Flames Björn Gelotte ger djup och kompletterar bandmedlemmarnas egna berättelser.

DVD:n innehåller även bandets samtliga videor, hela fem stycken, vilket mest känns som lite florsocker på en redan fet krämka.

Mikael Barani

PAIN*Live is Overrated*

METAL MIND/BORDER

Den 12:e mars i år hade Kronprinsessan namnsdag och rojalister Sverige över skåde. Samtidigt gick producenterna Jaroslaw Kaczmarek och Tomasz Dziubinski runt på Metalmanias scen i Polen och förberedde en DVD-inspelning.

Resultat är klart godkänt. Hela konserten rakt av utan några uppenbara klippbilder för att täcka över fadäser. En kamera på en kran som sveper över publiken tyder dessutom på att inga budgetgränser fick hålla tillbaka fantasin. Men konserten är inte särskilt lång, bara åtta låtar.

Jag har dock en kort lista på saker som kunde vara bättre:

- 1) Mer bilder på publiken framifrån. Jag vill se svett, band-t-shirtar, nävar i luften, folk som sjunger med och fans som är i extas.
- 2) Mer liv i kompmusikerna Andrea Oden Dahl och Alla Fedynitch. De ser ut som om de har ägg i fickorna och inte vågar röra sig för vildsint. Kanske har de fått order av Pain personifierad, Peter Tägtgren, att hålla sig lugna, men det förlorar musikens visuella och suggestiva partier på.

Till livekonserten kommer extramaterial som ytterligare konserter, åtta videor och annat smått och gott. Det är med andra ord mycket för pengarna. Dessutom ingår en intervju. Den är definitivt bara för de inbitna fansen, och även de kan nog bli uttrötta. Jag undrar varför passager som detta ens är med:

Polsk reporter: "Låten *Dancing with the Dead* är inspirerad av något konstigt och tragiskt som hände dig. Vill du berätta om det?"

Peter Tägtgren: "Ja. Jag dog i två minuter."

Polsk reporter: "Är det allt?"

Peter Tägtgren: "Det är allt."

Torbjörn Hallgren

TANKARD*Fat, Ugly And Still (A)live*

AFM/BORDER

Sällan har väl alkoholintag i form av öl hyllats så troget som av tyska (vad annars?) ölthrasveteranerna Tankard. Många trevande tonårsfyllor har ackompanjerats av dessa – numera kulmagade – åldringar som hållit fyllans fana högt i över tjugo år.

För egen del falnade intresset markant efter styrkebesked *The Meaning of Life* någon gång i början av nittiotalet och det är inte utan förvåning jag konstaterar att det blivit en hel del skivor sen dess. Denna

DVD bjuder på en konsert från Batschkapp i maj 2005 och låtvalet sammanfattar väl gruppens utgivning. Till en början är det en riktigt nostalgisk tripp då jag bladdrar mellan top ten party hits som *Zombie Attack*, *Beermuda*, *Dancing On Our Grave* och *Chemical Invasion* och även de bifogade videospåren roar otroligt för stunden. Då konserten äses i sin helhet irriteras man av de snabba klipp och att kamerans fokus lite för många gånger försvinner ner i publikhavet. Andreas Geremias tyska melansnack, där i stort sett varje låt kompletteras med "fuckin'", är precis lika trist som det låter och det är inte utan viss möda jag orkar med hela den tjugofyra låtar långa showen.

Den andra disken består av tolv uttackes från signeringar, festivalspelningar och möten med fans i olika länder. Tyvärr är informationen om låttitlar bristfällig och ljudet flera gånger katastrofalt så det krävs snarast die hard-fans för att se det hela mer än en gång. Undantaget är från Bang Your Head Festival 2002 där bandet av någon anledning uppträder i pyjamasundering.

I mindre doser, hoppandes mellan låtarna, har germanerna dock fortfarande några fina äss i rockärmarna.

Roger Bengtsson

UFO*Showtime*

STEAMHAMMER/PLAYGROUND

Uråldriga rockers ämnar visa världen att de fortfarande kan rocka även i Tyskland 2005. Tre femtedelar av originalsättningen kompletteras med Jason Bonham på trumpallen och gitarristen Vinnie Moore. Resultatet är allt annat än roligt och de få gånger det tänds till slocknar glöden innan man hinner få upp värmen. Antändningen börjas om igen för att återigen slockna i en rasande fart. I stort sett alla låtar som återfinns på den numera klassiska liveplattan *Strangers in the Night* från 1979 avverkas utan varken driv eller energi. Den stora behållningen är Pete Ways uppsyn i genant tajta prickiga byxor med tillhörande höftledsopererade poser.

På den andra disken finns sex studio-spår som märkligt nog uppvisar markant bättre tryck och Mogg visar att han fortfarande kvalar in som Coverdales lillebror i rockkretsar. Extramaterialet bjuder traditionsenliga intervjuer, making of och diverse klipp och stillbilder. Med andra ord inget att hetsa upp sig över. Inte alls.

Roger Bengtsson

Album

ADVANCE PATROL*Aposteln*

PLAYGROUND

Nysvenska skåningarna i Advance Patrol är tillbaka med ny platta, denna gång producerad av Redline-Masse, och *Aposteln* svänger av ren naturlighet. Juan och tv-stjärnan Gonza Blatteskönska mustigt gröttiga röster blandas med schmoova beats men jag längtar ändå mest att igen se dokumentären *Gå loss* om bandet och dess förlust av medlemmen Chafic. That's the real shit!

Men *Aposteln* är en habil platta där de latinska inslagen är vitamininjektionen som får igång hjärtrytmen. Men ibland, som i *Rör på den* tillsammans med Pauline, känns det tanigt. När man sjunger om att man är Dionysos och tjejen Afrodite vill jag att utlevelsen i musiken och sången ska motsvara detta – då måste Masse lyfta bandet från seg hiphoplunk.

Utöver att språket känns begränsat trots många inspirerade ordvändningar

är det just återhållsamheten, och därmed konventionalismen, i uttrycket som gör att vi får vänta ett tag till på en fullträff från Advance Patrol. Jag tycker de ska släppa loss och verkligen se var de hamnar om de bara följer flytet. Nu när de bara halvvägs.

Gary Andersson

A-HA*Analogue*

UNIVERSAL

A-ha gör mig trots mina ganska unga år nostalgisk. Tillbaka till tider med planscher från Okej på väggarna och inspelade låtar på övertjejpade kassetband. Men idag är A-ha ett annat band, äldre och inte material för att få göra märken i tapeten. Snarare samla damm i skivhyllan. Det låter kraftlöst och slätstruket. Långsamt, segt och lite gospelreligiöst.

Åttiotalets norska pophjältar har blivit medelålders gubbar som borde gå i förtidspension istället för att producera fler album. Det är en svårartad konst att överleva enbart på nostalgi. Ett konststycke som A-ha gör ett trevande försök med men misslyckas fatalt. I ungefär en kvart är det roligt, sen rycker det i ögonlocken.

Analogue är en dålig pastisch på Coldplay och U2. Ett album som möjligen var innovativt 1985 men som tjugo år senare inte framkallar några aha-utrop. Snarare en trött om än lite smått sentimental- och patetisk-suck.

Gabriella Fäldt

ANOUK*Hotel New York*

CAPITOL

Anouk slog igenom med hitten *Nobody's Wife*. Det har snart gått åtta år sedan dess. Gissningsvis har hennes skivbolag tvekat hur mycket pengar de vågar satsa på trettioåringen. Med *Hotel New York* står mycket på spel.

Till sin hjälp har hon kallat in Cliff Norrell, som gjort en avskalad och naken produktion. Och det funkar. Anouk sjunger genom hela albumet som om hon har kniven på strupen, hennes röst spricker karaktäristiskt och all luft hon andades in på första spåret är tömd och använd när hon klämmer ur sig sista tonen på balladen *Fading*.

Den nya plattan är skriven på ett hotellrum i Rotterdam tillsammans med musikpartnern Bart van Veen. Troligtvis tickade pengarna på och Anouk var tvungen att checka ut utan att vara helt nöjd med alla låtar. För tillsammans med riktigt härliga låtar som *I Spy*, *Girl* och *Heaven Knows* döljs en del skvalpiga spår.

I Holland och Belgien har hon redan bevisat att hon håller även år 2005. Nu återstår att se vad vi svenskar tycker.

Torbjörn Hallgren

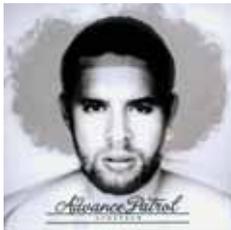
APPAREIL*Judas Kiss*

LOBOTOM/SHOWTIME

Appareil är en produkt av två led av synth och synthpop. Dels den glättiga sidan med en förkärlek för Human League, Simple Minds, Men Without Hats och diverse tv-spel, dels den betydligt striktare och hårdare med Kraftwerk som avlägsen ledstjärna.

Ibland leker Appareil i närheten av Slagsmålsklubben seriöst oseriösa marker och ibland bygger de sina låtar på tyngre syntar och ondsint sång. "Svensk klassisk källarsynth när den är som bäst" måhända. Men det krävs ett starkare skäl för att jag frivilligt ska lyssna på *Judas Kiss*.

Christian Thunarf

AVERAGE WHITE BAND*Greatest & Latest*

LIQUID 8 RECORDS

Nej, när musik är så här åttiotalsdaterad och plastig måste man ta ställning och säga "Nej tack!" med emfas. Average White Band återförenades 1988 och har sedan dess gjort en Smokie och klängt sig fast i branschen längre än befogat, denna samling innehåller såväl livespår som annat skräp. Käcka spår som dessa passar endast i nån ny Eddie Murphy-rulle, typ *Beverly Hills Cop 18* eller nåt. Inte ens klassikern *Pick Up the Pieces* kan få mig på gott humör. Definitivt medelmåttigt.

Gary Andersson

RIDLEY BENT*Blam*

MAPLE MUSIC

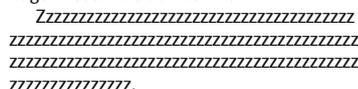
Ridley kommer från Nova Scotia i Kanada påstår själv att han spelar hiphop – en slags mix av hiphop och country. Det funkar från låt till låt och ibland inte alls, men inte som en hel platta. Lite hiphop-trummor, lite segdragen sydstatsdialekt och lite pratsång och akustisk gitarr över eländet och vips så har ni hela Ridley Bent-plattan. Jag tycker mest att det känns som han anstränger sig för mycket för att vara originell och på grund av det så försvinner låtarna bakom själva "grejen". Hade han bara gjort en rakt av akustisk platta hade man säkert upptäckt talangen, istället sitter man mest och irriterar sig på att det inte funkar.

Mathias Skeppstedt

BILL WYMAN'S RHYTHM KINGS*Live*

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

Varför i hela friden är detta ett självklart skivsläpp? Är det bara för att Bill Wyman en gång spelade bas med Stones? Är det för att Albert Lee spelar gitarr? Tråkigt så det förslår är det i alla fall. Inspelat live på någon "cool" klubb i Berlin.

Just det, har inte Bill varit ihop med Mandy Moore? Det är en kanske en anledning till att ge ut den här skivan.

Per Lundberg GB

BLINK 182*Greatest Hits*

Geffen/Universal

Travis Barker är väl den i trion som musikalsikt borde klara sig bäst. Nu när Blink 182 dragit ur kontakten och stängt verkstaden – bara inte MTV-programmet *Meet The Barkers* tar upp mer tid än själva trummandet. För gaddningarna och mohikanen till trots är han inte direkt en lysande tv-profil.

Deras singelsamling är ganska intressant, eftersom utvecklingen är väldigt tydlig. Från skramliga lågproduktionen i *Carousel* till mer slicka och tillrättalagda video-hits som *All the Small Things* och halvballaden *I Miss You*. Millencolin-flirtande *Dammit* sticker ut lite mot resten av låtarna, som annars är en resa från amatörmässig entusiasm till spelskicklig proffsighet.

Blink 182 är inte världens bästa band, men musiken på *Greatest Hits* rättfärdigar i alla fall sin existens. Vilket inte alltid är fallet i dessa sammanhang...

Niklas Simonsson

BLOFLY*Pneumatic Damage of the Gadgets of Superheroes*

ALL IN RECORDS

Estetiskt jobbar Göteborgsbandet i snygg *Sin City*-anda på omslag och booklet. Och deras hårda rock är även den klart anständig. Den är lite ruff och bufflig, tar mycket

plats – men med all rätt. Som mycket hård rock från Sveriges New Orleans premieras tyngd mer än sväng. Rakare och mot ett direkt mål. Att bandet är bosatt i New York sedan ett år tillbaka, och har spelat på CBGB's och liknade ställen, gör säkert sitt för soundet.

Lite svårt att dra klara paralleller eller hitta givna inspirationskällor. Men *Murder Pose*, *Bitter Taste* och *Safe* är så klockrena käftsmållar att sådant spelar mindre roll.

Niklas Simonsson

BOLT THROWER*Those Once Loyal*

METAL BLADE/BORDER

Minns att jag kunde sitta och stirra på omslaget till *Realm of Chaos*. Samma gällde *For Victory*. Det fanns något med musiken som speglade omslagen. Rå styrka och skönhet. Värme och iskall kyla. Efter 17 år så kanske man tappar den skärpan. För på *Those Once Loyal* finns den inte. Magin vill inte infinna sig. Karl Willetts fortsätter sjunga inlevelsefullt om ondska, krig och död. Även det börjar kännas mosigt. Bolt Thrower mal på i samma death metal-mittfåra. Fast omslaget är klockrent. Ett kopparstick föreställande stridande soldater från första världskriget.

Per Lundberg GB

FRANCOIS BREUT*Une Saison Volée*

V2/BONNIERAMIGO

Det är rätt häftigt emellanåt, faktiskt. Om än inte speciellt nyskapande. Kanske till och med bakåtskrivande, om något inom musiken kan få epitetet. Ibland känns det som att musiken lika gärna skulle kunna härröra från det tidiga nittioalet, någon låt kanske skulle kunnat vara med på Banderas sorgligt förbisidda platta *Ripe*, även om Banderas och Breut rör sig i olika musiktraditioner. För Francois Breuts melodier är ofta rotade i fransk dito, och då kommer givetvis chansen, Serge Gainsbourg och annat in i bilden. Men de tilläts aldrig ta överhanden. Breut skapar en egen liten ljudbild som ofta innehåller svävande dramatiska gitarrer och ofta känns ensam och nostalgisk. Naturlig. Återhållet dramatisk och skör. Ibland låtar som smyger sig på en, så att man inte förrän efter många lyssningar inser att de finns där, håller ens liv i famnen och delar sång med en. Vackert och smygande, men utan att man blir pådyvlad det. En platta man gärna låter äta sig in i ens sinne. Och stanna där.

Magnus Sjöberg

BROLLE JR*Brolle Jr Tolkar Cornelis*

BONNIERAMIGO

Respekt för Cornelis ska man alltid ha. Men med tanke på hur Cornelis själv var, så måste det också finnas ett mått av respektlöshet när man närmar sig hans oerhörda skatt av omistliga visor. Brolle tror jag har lite för stor respekt för att våga göra något utanför ramen. Den ram som sätts upp för hur det ska låta, och innanför den försöker han verkligen göra något med sin röst, för röst det har han. Men det krävs så mycket mer än en bra röst för att göra något med Cornelis alster som inte han själv gjort fullbordat. Det blir för fyrkantigt, det blir för stelt, och trots att Brolle ibland verkar vända och vrida sig utan att få det att låta krystat, så blir det alldeles för stramt.

Det är givetvis inte något enkelt projekt att blåsa annat liv i Cornelis låtar än det som redan finns i dem, men det förutsätter jag att alla som ger sig på det vet. Och då förutsätter jag också att det blir bättre än så här. Därför är Brolle en riktig besvikelse.

Magnus Sjöberg

JACKSON BROWNE*Solo Acoustic vol. 1*

CAPITOL

Jag erkänner, jag trodde aldrig att jag skulle uppleva Jackson Browne som charmig. Minns den gång jag såg honom i Stockholm i mitten av 1980-talet och det kändes lite för stort och mycket för hans musik, även Browne blev påverkad av hur saker skulle se ut och låta under den tiden. Speciellt som hans sjuttioåttal försåg oss med utsökta album och melodier – sparsmakat men ändå så rikt på innehåll. Och även om han fått starka ovationer under sin ensamma akustiska turné, känns det som att en live-CD från den lika gärna skulle kunna falla platt. Det gör den nu inte. På något sätt.

Förutom att han spelar låtar som man nästan glömt bort (vilket han själv också säger sig vara rädd för), så gör han det genom att publiken får önska vilka låtar han ska spela. Bara ropa ut. Ytterligt sympatiskt, ytterligt charmigt. Och på det sätt han gör det får mig att åter vilja botanisera bland mina gamla vinyler. För mig att vilja återuppleva den känsla man kände på den tiden inför musiken. Den där känslan man får en aning om inför nu, som av en dimhöjd deja vu. Och på något sätt känns det som ett avslöjande, ett facit, att till sist få höra *Lives in the Balance* i ett avskalat, naket och uppriktigt format – det format texten egentligen kräver.

Magnus Sjöberg

VIDAR BUSK*Starfish*

WARNER

Mångfald eller schizofreni. Det är svårt att bestämma sig. *Starfish* är en spännande och mångbottnad skiva, vilket också kännetecknar Vidar Busk, med rötter i Norge men för det mesta kringturande eller bosatt i Florida. Jazzigt och instrumentalt å ena sidan. Glamdisco och Tom Jones å andra. Och så försiktiga popballader, filmmusikaliska stråkar och electro. Med andra ord, svårt – för att inte säga omöjligt – att greppa och lätt att irra bort sig i sökandet efter röda trådar och gemensamma nämnare. Men, om man struntar i det och lyssnar på varje låt som sin egen. Skapar en fiktiv singelsamling. Då händer någonting.

Starfish är den avslutande delen i en Vidar Busk-trilogi om det amerikanska sydstatslivet. Och det är inte svårt att visualisera bilden av Vidar Busk med taskig solbränna, stråhatt på sned och stora solbrillor. Men albumet har mer djup än så. Vidar Busk är inte i närheten av att bli en norsk Bruce Springsteen men han har skapat ett album som åtminstone för med sig några sköna prärievindar över Atlanten.

Gabriella Fäldt

CAVE IN*Perfect Pitch Black*

HYDRAHEAD/SOUND POLLUTION

På den tre år gamla *Anchor* satsades det för första gången på Cave In. Upplyfta från tredjedivisionen skulle de nu med majorbolag i ryggen försöka slå ordentligt. Men det gick sådär, sålunda är kvartetten tillbaka på de mindre arenorna och sammanhangen. Lite trist, eftersom bandet då som nu på sina ställen är riktigt bra, som i det inledande titelspåret. Samtidigt är det aningen ojämnt och förvånansvärt sviktande på sina ställen, när bandet nu ändå varit med några vändor. För när de blandar bra med sin rock/hårdpop är det väl avvägt mellan tyngd och halvtrollig finess. Det sker ju då bara lite för sällan.

Kanske fanns ett par anledningar till att de inte höll i större sammanhang.

Niklas Simonsson

trallvänligare tonlandskap. Finns säkert potential till mycket, men det behövs bevisas betydligt starkare än på *Wait Long by the River and the Bodies of Your Enemies Will Float By*.

Niklas Simonsson

HILARY DUFF

Most Wanted

CAPITOL

Ibland går det oerhört fort. Från debutskiva till första samlingsalbumet tog det två år för Hilary Duff. *Most Wanted* innehåller det bästa från *Metamorphosis* och *Hilary Duff* med ett par nya spår. Musikaliskt ett hopkok av Kelly Clarkson och det norska stjärnskottet Marion Raven. Oneklig stor radiohit-potential – fast tar man av sig de glasögonen är det verkligen inget vidare. Meningslöst skval som varken gör till eller från. Och bara det att hon posar med en gullig Paris Hilton-jycke i bookleten får det att vändas i magen.

Duff bör verkligen inte ge upp sin serie- och långfilmskarriär. Den har onekligen möjlighet att bli både längre och mer framgångsrik än musikmotsvarigheten.

Niklas Simonsson

ELECTRIC PRESIDENT

S/+

MORR MUSIC/BORDER

Det har kommit mycket bra och intressant musik från Border under året. Från Arcade Fire och Wolf Parade, för att nämna ett par. Och det fortsätter fint med duon Electric Presidents småknepiga popmusik. S/+ är varken motsträvig eller inställsam – bara lockande till lyssning. Den finurligt trippande *Ten Thousand Times* är snudd på oemotståndlig. Som många av låtarna, som håller sig inom relativt snävt satta ramar. Men väl innanför inhägnaden verkar alla restriktioner kastas helt, då är det lekstuga för hela studiopengen – gitarr och elektronik på småskalig nivå möts upp. Väl spenderade slantar bevisligen, för popmusik med livlighet och utforskande energi har åtminstone jag alltid en varm plats i hjärtat för.

Niklas Simonsson

FACE DOWN

The Will to Power

BLACK LODGE/SOUND POLLUTION

Överraskad är ordet. Överraskad över att ett band som varit nedlagt i fem år kan göra en så bra platta som *The Will to Power* är. Face Down dog 1999 med ansiktet i en sörja av strulande skivbolag och medlemmar som hittade nya band att spela i.

Men när rivjärnet Marco Aro slutade i The Haunted såg basisten Joakim Hede-stedt, då i Construcdead, chansen. Han samlade ihop hela gänget och idag ligger thrash/death-plattan *The Will to Power* på skivdiskarna i hela Europa.

Det finns mycket som talar för den här skivan. Marco Aros sångröst. Clawfingers Jocke Skogs vassa och maffiga produktion. Refränger vars melodier sitter kvar i skallen när du vaknar dagen därpå. Mest av allt gillar den variation i riff och komposition Face Down briterar med, och ändå får ihop till en enhet.

Bästa låtarna är *Drained*, *Grey* och *The Delusion*. Text- och layoutmässigt är det dock inte lika engagerande, eftersom jag är så evinnerligt trött på hårdrockares fascination för seriemördare. Omslaget till *The Will to Power* föreställer seriemördaren Carl Panzram och många texter följer i omslagets spår.

Torbjörn Hallgren

JONATAN FAST

Jonatan Fast

RADIODROP RECORDS

Visst är det konstigt att Norrland på något sätt blivit Sveriges countryland? Är det de

öppna vidderna, renarna och hemkörd sprit som spökar eller? Jonatan Fast spelar pop, med tydliga countryinfluenser och en riktig west coast-känsla över hela grejen.

Hade jag inte läst det i pressreleasen så hade jag aldrig trott att Jonatan var svensk. Men han är ifrån Lycksele och har tidigare mest hållit sig till jazz. Och fastän skivan är riktigt bra så känns det som att Jonatan behöver skapa sig ett eget sound och få fram mer av sin personlighet i musiken, just nu är det alldeles för mycket Kalifornien och alldeles för lite Norrland. Men vad vet jag, jag har aldrig varit norr om Sälen och har dessutom aldrig varit i Kalifornien heller.

Mathias Skeppstedt

FIELD MUSIC

Field Music

V2/BONNIERAMIGO

Field Music är en trio med kopplingar till The Futureheads och Maximo Park. Musikaliska till viss del men främst för att medlemmar inhoppar och avhoppar från de olika banden. I England pratar man om en North East-scene där nya band äntligen ska sätta Sunderland och angränsande småstäder på kartan samtidigt som Newcastle behöver nytt blod.

Det hörs att Field Music inte kommer från London. Popluggarna och britpopphiten är långt borta. Field Music har istället kastat sig ut i progg-rockens så gott som uttorkade vatten. Albumet innehåller tolv spår men låtarnas utformning gör att det är svårt att veta när en låt tar slut och nästa börjar eftersom melodierna ständigt, inom varje låt, byter tempo och riktning. Det ger känslan av ett potpurri eller rockopera dock utan dessa ords negativa klang. Det är lekfullt, välspelat och jag gillar att de dammar av den flummiga delen av sjuttioalet. Men än så länge låter det bättre på papper än på skiva. Någonstans kommer någon säkert tycka att trion är nyskapande och fantastisk. Jag hör mest bara Yes. Hantverket måste dock beundras. Men jag har svårt att bli berörd.

Annica Henriksson

JOHN FOGERTY

The Long Road Home

GEFFEN/UNIVERSAL

Så detta ska vara den ultimata John Fogerty- och Creedence Clearwater Revival-samlingen. Det är mestadels Creedence med lite inepprade sololåtar från John och det är förvånande när man får höra dem i ett svep hur bra Johns sololåtar funkar bredvid klassikerna. Och här får man alla klassiker – jag kan inte komma på en enda jag saknar. Enda problemet är väl egentligen den urgamla frågan om vi egentligen behöver en ny samling med Creedence? Jag vet inte, men vill ni ha en så är den här lika bra som någon annan.

Mathias Skeppstedt

FORT MINOR

The Rising Tied

WARNER

Fort Minor är Linkin Parks mörkhåriga Mike Shinodas hiphop-soloprojekt. Och det hörs. Samma romantik som Linkin Park rent visuellt har för mekaniska skapelser å la Transformers kommer här fram i musiken. Beatsen och melodierna har en statisk kvalitet över sig, som den gamla skolans hiphop i en plastig förpackning. Någon sorts robot-rap helt enkelt.

Nu låter detta väldigt negativt, men det är det inte. Inte till stor del i alla fall. Det finns någon sorts personlighet över just denna stelhets som tilltalar även om 16 låtar av detta är alldeles för mycket.

Shinoda har så klart samlat ihop fina namn som hjälper till med sången, hans egen röst skulle aldrig hålla en hel platta.

Namn som Common, John Legend och Black Thought från The Roots håller ångan uppe, och bäst är radioplågan *Believe Me*.

Mikael Barani

FREDRIKSSON, KULLHAMMAR OCH ZETTERBERG

Gylde Tider Vol. 1

Gylde Tider Vol. 2

Gylde Tider Vol. 3

MOSEROBIE/BONNIERAMIGO

Redan när jag första gången skrev om en Moserobie-produktion skrev jag om vikten att uppleva musiken levande. I en trång lokal, där man i vissa vinklar får saxsaliv spottat på sig och trumstocksflisor på kläderna. Där man också kan uppleva det som egentligen är jazzens tjusning, att på något passivt sätt vara delaktig i ett musikaliskt flöde som inte är fast utan formbart, lealöst strukturerad ansvarslöshet. Som orientering – bästa vägen i skogen vinner.

Vad jag har förstätt är även de studioinspelade Moserobieskivorna att betrakta som ett fruset ögonblick, en liveupptagning – och visst har liveinspelningar från konserter smugit sig in på skivorna tidigare. Men när supertrion Daniel Fredriksson (trummor), Jonas Kullhammar (tenorsaxofon) och basisten Torbjörn Zetterberg släpper en renodlad liveskiva gör de det rejält. Tre skivor med material från två kvällar tidigt i vintras från Glenn Miller Café i Stockholm. Trios anspråklösa attityd är att spela standards, eller som de uttrycker det "musik de gillar av sina idoler". Man skulle kunna tro att tre fulla skivor är ett översködligt material att sätta sig in i så där rätt upp och ner, men visst inte. Gruppens anspråklösa anspråklöshet genomsyrar även musiken. Det är inte musik att koncentrerat närstudera varenda slag och ton i, det är musik som, i ett jämt flöde, fångar mycket av det som jag tidigare fåfängt förklarat som det som är spännande med jazz. Det hela är avslappnat, rättfamt – kanske till och med en kliché som ärligt är på sin plats. Det är Coltrane, Rollins, *Body and Soul* och det är jävligt god musik överhuvudtaget. Oerhört vackert inspelat med instrumenten inbäddade i en exklusiv värme, mjukhet och närhet med lokalens akustik påtagligt närvarande. Långt ifrån brukliga upptagningar från Village Vanguard men med samma intimitet, och dynamiska känsla (jag hade gärna sluppit de utdragna slutapplåderna men det är bara en petites). Så vad kan jag annat skriva än att det är ett tidlöst sväng inom oerhört konventionella ramar, det är högkvalitativ jazzmusik som inte vill vara något annat än just det. Avslappnat, svettigt, intimt och explosiv utåtriktat. Det är en mycket lyckad samling utsnitt ur flödet av toner och slag två kvällar en vinter som alla andra, allt annat pågår fortfarande, rätt in i mitt vardagsrum.

Fredrik Eriksson

WARREN G

In the Mid-Nite Hour

HAWINO/BORDER

Med välansad ansiktsbehandling och följsam G-funk försöker Warren G återigen skaka liv i sin halverigerade musikkarriär. Till sin hjälp tar han självklart gamla 213-polarna Snoop och Nate men även Raphael Saadiq och B-Real dyker upp utan att göra något direkt avtryck. Resultatet är en trevlig platta utan attraktionskraft. Funkar bäst som kuliss vid hushållsarbete.

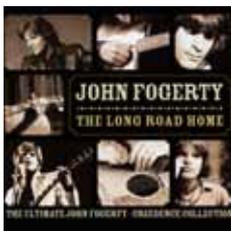
Gary Andersson

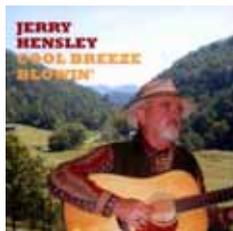
REVEREND HORTON HEAT

We Three Kings

YEP ROC/BORDER

Det blir tamare än vad man kan tror när Reverend Horton Heat ger ut en julskiva.

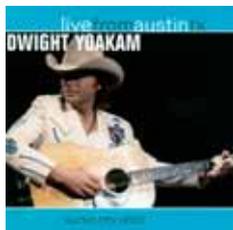
Den gamle psychobilly-räven ger sig på standardlåtar som *Frosty the Snowman*, *Jingle Bells* och *Winter Wonderland* men tillför ingenting särskilt. Som väntat är låtarna stöpta i småtrashig rockabillydräkt men Heat gör ingenting som sticker ut. Hans version av *Silver Bells* är ganska smörig och till och med riktigt gräslig. Det finns bättre julplattor än den här.

Robert Lagerström

JERRY HENSLEY*Cool Breeze Blowin'*
DUSTY/BORDER

Under åtta år spelade Jerry ihop med Johnny Cash. Johnny är med och sjunger duett på vackra *Flesh and Blood* det är skivans klart bästa spår. Tyvärr. Jag försöker gilla Jerry utan Johnny men Jerrys country tar inte riktigt tag i mig. Jerry tolkar Dylans *It's All Over Now*, *Baby Blue* och Stones *No Expectations* helt perfekt men något saknas. Kanske är det Jerry Hensleys röst som inte har den patina jag gillar. På sätt och vis känns *Cool Breeze Blowin'* att den tjuvöker på mannen i svart. Men jag kan ha fel så klart.

Per Lundberg GB

JOHN HIATT**DWIGHT YOAKAM***Live From Austin TX*
NEW WEST/PLAYGROUND

Här har någon övergödd skivbolagsarbetare grävt fram en inspelning från 1993 med John Hiatt och tänkt att det här ska vi ge ut så att fler än jag kan njuta. Fel! Hiatt drar nästan igenom hela *Perfectly Good Guitar* från samma år. Bäst, eller minst mossig, är inledande *Icy Blue Heart* – en riktig snyftare.

Kanske var det samma fetlagde man som även hittade honky tonk-hunken Dwight Yoakams liveinspelning från samma klubb i Austin fast från 1988. Dwight står klädd i tights jeans med bulan väl synlig och publiken bara jublar åt denne Hank Williams-kopia, en riktig heartbreaker. Vars hårda liv med sprit, kvinnor och gitarr speglar av sig i hans musik. Austinborna älskar honom. Men jag tror att grejen med honky tonk är att den ska upplevas på plats och inte på skiva. De två avslutande spåren sammanfattar bra. Först hjärtknipande balladen *I Sang Dixie* sen *The Drinkin' Will Kill Me* fullt ställt med fiol och banjo. Mer honky tonk än så kan det inte bli.

Per Lundberg GB

HOCKEY NIGHT*Keep Guessin'*

LOOKOUT/SOUND POLLUTION

Man kan säga att Meg White är en bra trummis i den bemärkelse att hon adderar karaktär till The White Stripes. Man kan säga att gitarrstämmor inte nödvändigtvis behöver vara synonymt med Iron Maiden. Man kan säga att man inte måste låta som Tommy Körberg för att få kalla sig sångare. Man kan säga att man inte måste ha melodikänsla för att göra musik. Men man kan inte på några som helst villkor säga att Hockey Nights *Keep Guessin'* är värd att stoppa i en CD-spelare.

Christian Thunarf

JENNY LEWIS WITH THE WATSON TWINS*Rabbit Furcoat*

ROUGH TRADE/BORDER

Ännu ett av Rough Trades kommersiella självmod. Hyllat av en enig kår men säljer tyvärr två plattor. Verkligen inte något att ställa sig på för. Jenny Lewis sjunger sött och vackert till traditionsenligt komp. Men det blir tråkigt. Lite som: Har du hört den förut? Ja! Jag har den förut.

Den vackra inledande a capella-låten *Run Devil Run* är skivans enda behållning och är tyvärr bara drygt en minut lång.

Per Lundberg GB

JETHRO TULL*Aqualung Live*

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

Jaha. Det känns väl inte som den fräschaste av idéer att låta Jethro Tull göra en liveinspelning med det mest kända och uppmärksammade från deras album. Det är ju ändå tjugo år sen. Men ibland kan väl även de sunkigaste av idéer ha något frö av relevans. Och emellanåt kryper det faktiskt fram. För det är ändå rätt schysst. Utifrån albumet i fråga, förstås. För det har väl inte heller alla gånger äldre drats med värdighet överallt. Men, visst. Det trampas på och flöjtas och riffas som det ska. Låter rätt bra emellanåt. Uppenbarligen har de kul, och sånt kan lyfta de tristaste av koncept.

Lite konstigt dock att skivan avslutas med en del av mellansnacken. Men, utifrån det faktum att det är dagens Jethro Tull som spelar den gamla *Aqualung* live känns det rätt okej. Kanske inte annars.

Magnus Sjöberg

CALVIN JOHNSON*Before The Dream Faded*

SECRETLY CANADIAN/BORDER

Lo-fi är en genre som undertecknad inte riktigt kan definiera. Om man väljer att omhulda första delen av stilbenämningen kan man säga att Calvin är lågpresterande vad gäller sång, instrumenthantering och låtidéer. Han försöker vara Tom Waits men blir mest en dåligt gräddad pannkaka där undantaget heter *Rabbit Blood*.

Roger Bengtsson

NINA KINERT*Let There be Love*

ANOTHER/BONNIERAMIGO

Att stoppa i fack eller icke stoppa i fack, det är frågan. Nina Kinert säger att hon inte vill bli kallad för singer/songwriter och jag kan förstå frustrationen över att ständigt kategoriseras. Men en lämplig kategorisering kan ibland vara bästa verktyget för att beskriva musik på ett lättförståeligt vis. Jag är ledsen, Nina, men i mina öron är du en singer/songwriter.

Let There be Love, uppföljaren till fjolårets *Heartbreaktown* kan heller inte beskrivas utan att dra paralleller till Sophie Zelmani. Musikaliskt sett är gränsen suddig. Den stora skillnaden är Ninas countryröst som ibland spricker till falsett och framförs med mer vibrato. Där Sophie är naken och ibland skrämmande mörk är Nina klädd i en varm filt framför en sprakande brasa.

Även om *Let There be Love* inte på långa vägar är en inkompetent skapelse när den inte riktigt dit den strävar. Texterna är minst sagt typiska för sin genre och antar därför trubbig form. En småputtrande, gemytlig höstplatta som varken stör eller engagerar.

Christian Thunarf

KIPRICH*Outta Road*

VP/PLAYGROUND

Kiprich är en av många dancehallartister på länge rört sig på nivån under de stora. Tillsammans med artister som Ricky Rudie, Danny English och Alozade har han flitigt medverkat på riddim-album och ofta gjort bra ifrån sig utan att riktigt slå genom.

Nu får Kiprich äntligen sin chans med en egen platta på, i sammanhanget stora, bolaget VP. Stora delar av albumet är producerat av Shaggys team Big Yard. Om det ger Kiprich den framgång han suktar efter återstår att se. Personligen är jag inte imponerad. Han gör helt okej versioner av rytmer som Applause och Military men här finns inte en enda riktigt fet låt. Kommeriellt har Kiprich fått en hit med *Telephone Ting*, en soft reggae-låt där den unge deejayen låter extremt mycket som I

Wayne, årets stjärnskott inom rootsgenren. Låten följs av en ännu mjukigare reggae-låt, *The Letter*, som släppts som ny singel i ett försök att rida på den väg som listettan *Telephone Ting* oväntat inneburit. Annars är det partydancehall som gäller på *Outta Road* och Kiprich behåskar det bättre än reggaen men han väger lite lätt. Han kan trots det ibland få till det på riktigt, som hans otroligt hittiga version på Tai Chi-rytmen för tre år sedan. Tyvärr när han inte ens i närheten av den klassen på sin debut.

Isac Nordgren

ANDREY KIRICHENKO*True Delusion*

SPEKK/DOTSHOP.SE

Ukrainas finaste verkar vara inne i ett kreativt flöde utan dess like för tillfället. Samtidigt som han släpper MP3-albumet *Scatter Stars* kommer *True Delusion* ut på japanska Spekk. Den som kan Spekk vet att det handlar om minimalism och den som dessutom kan Kirichenko vet att det handlar om en minimalism som är kombinerad med fältinspelningar och många akustiska ljud.

Den här gången har Kirichenko valt att utforska en akustisk gitarrs övertoner och blanda dessa med diverse bakgrunds ljud, små krafandsa syntetiska skavljudd och sin speciella känsla för harmonier och små fina melodier. Skivan är uppdelad i två delar, som motsvarar en traditionell LP-skiva och på del två släpper Kirichenko gitarren och plinkar stilsamt på ett piano i stället. Det är avskalat, vackert och värmande.

Mats Almegård

DAN KÖNIGSSON*Vägen ut*

ROYAL DAYS/MEC

26 år och redan världsvan. Och Dan Königssons nya album *Vägen ut* är ett övertydligt bevis på att denna unga singer/songwriter kommer att få ta emot världen med öppna armar även i fortsättningen. Poesi och musik är ingen enkel kombination. Tvärtom, en härfin balansgång med stora risker för övertramp. Men Dan Königsson promenerar obehindrat på rätt sida och resultatet blir riktigt grymt.

Vägen ut resulterar i både avtryck och intryck. Fantastiska duetten med Stefan Sundström i *Vi som längtar* gör intryck och klockrena *Från den här sanningen* lämnar avtryck. Dan Königsson är en god lärling till Sundström och även om han aldrig när den äldre mästarens höjder hörs likheter och tendenser klart värda att notera för framtiden.

Många är de södersöner som suttit på kammaren med en för stor gitarr och skildrat livet utanför. Men Dan Königsson har något mer. Om det är ett bättre plektrum, ett större hjärta eller en skönare syn spelar mindre roll. *Vägen ut* får mig att vilja stanna kvar.

Gabriella Fäldt

LAWGAGON*Resolve*

FAT WRECK CHORDS/BONNIERAMIGO

Ni vet hur det är. Man springer på en gammal kompiss som man inte sett på evigheter. Stannar och pratar lite. Ett "vi måste ju ta och ses" smiter ut. Telefonnummer utväxlas och ett "okej, men då hör vi". Oftast blir det förstås aldrig av.

En av mina gamla skatepunkfavoriter som jag på ett liknande sätt tappat bort på vägen är Lagwagon. Efter två utmärkta album, debuten *Duh* från 1992 och *Trashed* från 1994, gick vi skilda vägar. Och nu, när jag springer på deras tyngsta album, är det förstås rätt länge sedan vi sist hördes av. Det första som slår mig är att Santa Barbara-gruppen låter likadant som

förr. Möjligen lite lugnare överlag. Men nä, överlag har de inte förändrats nämnvärt.

Och även om jag gillar den inledande old school-rökaren *Heartbreaking Music*, så är fortsättningen inte lika kul. Ju längre skivan snurrar ju mer inser jag att det nog kommer att dröja ett bra tag tills vi hör igen. Lagwagon och jag.

Daniel Axelsson

LAPSED

Lapsed

AD NOISEAM/TARGET

Andra skivan från Jason Stevens är hård och kantig. Mekaniska insekter gnisslar i ditt öra, vassa hiphopbeats som knytävsslag. Kalla det microhouse eller glitch, det kräver att lyssnaren är öppen för nya ljud. Efter ett tag vänjer man sig. Jason mjukar upp det hela med lite svepande syntljud, och det hela känns mer njutbart än plägsamt. Mitt på skivan överraskar han dessutom med ett citat från Justin Timberlakes *Rock Your Body*, det är kul.

Lapsed är en okej skiva. Förra årets *Twilight* var betydligt lättare att lyssna på, och hade för övrigt ett mycket snyggare omslag. Förhoppningsvis är detta en temporär formsvacka.

Henrik Strömberg

EMRIK LARSSON

Lögnhalsen

MUSIC & MUSIC COOPER

Emrik Larssons *Lögnhalsen* kan bäst liknas vid en Bo Sundström som vaknat på fel sida. Emellanåt vansinnigt likt Bo Kaspers Orkester. Lyssna till exempel på *Barnet inom oss* och *Just då*. Men till skillnad mot ovannämnda hattprydda sångare är inte Emrik Larsson ett dugg norrländskt genuin, och dessutom, den största synden av dem alla – han saknar fungerande texter.

Inledningsvis låter det bra. Varje låt har ett lockande intro med skönt tunggung. Bossanova, jazz och pop. Instrumentalt sätt en högoddsare, perfekt för inrökta caféer (före rökförbudet) och charmiga pianobarer. Men, som sagt, det som får min skepsis inför albumet att växa sig stark är Emrik Larssons lyrik. En svårsmält kombination av Tomas Ledin-rim och disktrase-romantik, och då hjälper det inte ens att Emrik Larsson faktiskt har en schysst sångröst.

Med Emrik Larssons brokiga bakgrund, bland annat som medlem i Stonfunkers, borde det vara enkelt att hitta något att berätta som förvävar lyssnaren. Förmodligen ska *Lögnhalsen* symbolisera ett steg från droger och rock'n'roll till helylle och vanliga situationer som var man känner igen sig i. Men, tyvärr – det blir bara slätstruket och tråkigt. Det är till och med roligare att diska...

Gabriella Fäldt

LORDS OF ALTAMONT

Lords Have Mercy

FARGO/BORDER

Garagerock svartare än natten. En skrikande orgel på villovägar. Lättitlar som *Tough as Nails* och *Let's Burn*. De bistra motorcykelmännen i amerikanska Lords Of Altamont menar helt enkelt allvar.

Och visst är det skönt med en riktig garagerockurladdning som satsar mer på ett jävla röj än på radiovänliga melodier. En urladdning som förmodligen är ännu bättre på en rökig rockklubb.

Daniel Axelsson

MAKKE

It's Binary, Baby!

HIGH TECHNOLOGY

"Look into the future, tell me what you see/A burning desolate wasteland, the home of you and me/We all know what is coming, but do not change our ways/

Stuck in old behaviour, too lazy to amaze ourselves."

Detta, mina kära vänner, och annan käckt rimmande soffbordspolitik är en del av det budskap Makke förmedlar på sin fantastiska *It's Binary, Baby!* Ibland handlar det om sex. Ibland om datorer. Covers haglar från alla håll, bland andra temat från *Last Ninja III*, Depeche Modes *Personal Jesus* och *Bitch* av Apoptygma Berzerk. Jag känner mig som ett levande frågetecken – varför har Makke skrivit egna texter till så många av dem? Jag förstår inte mycket. Men tillräckligt mycket för att ogilla det jag hör. *It's Binary, Baby* är definitionen av dum-synth.

Christian Thunar

MALINMARIE

...Istället gick jag med dig

EGET BOLAG

Det känns som att hon inte riktigt vet vad hon vill, Malin Claesson. Om hon vill vara singer/songwriter, pop- eller rockartist. För hon blandar friskt mellan genrerna, om det nu finns någon distinkt gräns mellan dem. Och, faktiskt, jag skiter i vilket. För även om frågan inställer sig, så kör hon över oss lyssnare i en övertygelse som faktiskt imponerar. Visst kan jag tycka att det emellanåt blir lite självklara vändningar emellanåt, Malinmarie överraskar nästan aldrig, men det handlar oftast ändå om starka låtar, om texter som ibland balanserar mellan jordnära iakttagelser och metaforer, men håller den, håller balansen. Okej, visst känns det ibland som att man hört en del förr, som att den här symbiosen mellan rock, pop och visa gjorts tidigare och bättre, men varför ska man fundera i de termerna.

Trots att det finns ett par låtar som kanske inte övertygar, så finns det guldskorn, trots det vanliga finns det riktigt speciella stunder. Trots att man kanske tycker att det låter segt och självklart kan, och ska, man ge det en andra chans. För här finns stunder man minns.

Magnus Sjöberg

MONTT MARDIÉ

Drama

HYBRIS/BORDER

Det är femtiotal i USA, alla ler med bländvita tänder, flickorna har klänning, pojkarna ordentliga byxor. Jeansen och rockmusikens käthet ligger ännu i framtiden. En kromad Chevrolet rullar in framför skolans aula där det hålls skoldans. Alla dricker läsk. Det är ungefär den bilden som fastnat på David Pagmars näthinna när han satte sig ner för att spela in *Drama*. I texthäftet ger han ett alternativt scenario i New York, ett scenario som andas amerikansk film och oskul. Musiken låter också som något Beach Boys eller Burt Bacharach kunde klämt ur sig. Men det handlar om en Värmdö-kille som gått helt in i en svunnen tid. Där trivs han bra, låter det som. Inget att klaga på egentligen. Produktionen är bra, David Pagmar sjunger för kung och fosterland. Ursäkta, för president och drömlandet i väst ska det vara. Men det är inte särskilt engagerande, som att gå på ett museum och se en torr utställning om en historisk epok.

Mats Almegård

OB1

Ut och härja

FRONDA MUSIC/BORDER

Frondas skyddsling nummer ett OB1, eller Bashkim som han heter, kommer nu med sitt första album på svenska. I fjol släppte han debutalbumet på modersmålet albanska som tydligen gått bra på radiostationerna i Kosovo. Fronda har producerat elva av skivans tretton spår och är även med och rappar på lika många. OB1 får

inte riktigt så mycket plats som han kanske förtjänar, trots att det är hans album.

Fronda själv tar mycket plats – med klassiska Fronda-beats som gör det hela lite monotont och småtråkigt i längden. Ett delikat avbrott är dock Kekke Kulcha-producerade låten *Sere för* som är en svängig reggaehistoria som får en att drömma sig bort till sommaren.

Låten *Nu ska vi*, som är producerad av Jimmy Ledrac, har också ett eminent gung och en medryckande lalala-refräng. *I sommar* är också en livlig låt som känns som en solklar singel. Det hade varit lite roligare och mer omväxlande om Bashkim hade valt lite fler gästproducenter. OB1 har en ganska monotont röst och avhandlar okomplicerade ämnen såsom festande, badande och det hårda livet på gatan i Västerås. Det är dock ganska underhållande att lyssna på mannen i fråga. Han har en grymt skön röst och bra flow. Även om han med det här albumet inte kommer vinna en Grammis så tror jag ändå på honom i framtiden. I nuläget har han ett för starkt samarbete med Fronda för att kunna leva ut på egen hand.

Henrik Lantz

THE OCEAN

Aeolian

METALBLADE RECORDS

Här har det inte ätits mycket fibrer. Tyskarna i The Ocean levererar ett av årets mest kompakta album. Det är så hårt att jag snart inte orkar lyssna på det, utan måste vila skallen ett tag. Det manglas oavbrutet, och de progressiva epilepsianfallen tar aldrig slut. Tidigare har bandet dragit in lite sköna postrock-grejer, men de dyker inte upp förän i de två sista låtarna. Då växer atmosfären och den vemodiga cellon lägger en snygg ram runt det ofokuserat brutala.

Mikael Barani

ONE MAN ARMY AND THE UNDEAD QUARTET

21st Century Killing Machine

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

Jag har för mig att jag inte för så länge sedan protesterade mot detta med att på en skiva ha 99 spår på en halv sekund vardera. Sist det funkade var på Edge Of Sanitys opus *Crimson 2*, och då behövde han bara hälften så många spår. Faktum är att *21st Century Killing Machine* har många paralleller med just *Crimson 2*, men med en viktig skillnad – här finns ingen finesse.

Det är hårt och snyggt med brutala gitarrväggar och grötigt elak sång men inget som riktigt sätter sig någonstans. Som en falafelrulle utan säs. Det går att äta, men det blir torrt efter ett tag.

Mikael Barani

OUTLANDISH

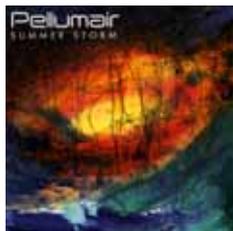
Closer Than Veins

RCA/SONYBMG

Denna danska trios hiphopbaserade kommersiellt gångbara (*Aicha* var ju en monsterhit) musikalisk-etniska jambalaya känns vid ett första möte på nya *Closer Than Veins* begränsad. Texterna och rytmerna skapar må-bra-stämning men anrättningen känns tillrättalagd. Sneglingarna bort från popmotorvägen tyder på att bandet skulle kunna åstadkomma något oförglömligt, men nu slarvas detta bort i smörigt och standardiserat r'n'b-gung. Men jag tror att Lenny, Waqas och Isam på något framtida album kommer att träffa rätt, ljummen popmusik har de ju redan gjort ett tag nu.

Gary Andersson

PELLUMAIR*Summer Storm*

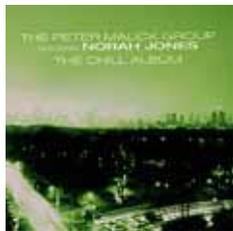
TUGBOAT/BORDER

Jag vet inte vad som skiljer gitarrpojkar från gitarrpojkar. Det behöver inte vara innovation. Kings of Convenience har med *Riot On an Empty Street* gjort en av världens absolut bästa plattor, mycket tack vare Simon and Garfunkel. Ibland räcker det med röster som kan skära genom asfalt.

Men varför har då inte Pellumair gjort sig förtjänta av liknande superlativ? De har ju också inspirerats av nämnda stämsångare? Min första invändning mot de två britterna är att de har vanvett nog att använda powerackord och distad elgitarr mitt i det akustiska, försiktiga. Kontrasten kanske är vacker i deras ögon, men jag ser bara en Monet skäras till oigenkännlighet med en machete.

Min andra invändning riktar jag mot pojknarnas röster. De är silkeslena, fläckfria och på tok för könlösa. Upp som en växlande molnighet och ner som en pannkaka, alltså.

Christian Thunar

THE PETER MALICK GROUP feat. NORAH JONES*The Chill Album*

KOCH/UNIVERSAL

New York City kom för drygt två år sedan, och var en ganska småintressant historia. Möter mellan Peter Malick och Norah Jones var givande. Vilket man inte direkt kan säga om uppföljarna. *The Chill Album* är den andra – fjolårets *Remix Album* var den första. Det blir bara substanslöst att mjölka på Norahs namn på detta vis. För åtta låtar kan inte göras intressanta över tre album. Speciellt inte nu när grundtonen strippiats ner helt från den trevliga originalskruden.

Niklas Simonsson

THE POCKET RAINDROPS*Nocturnal Bliss*

RADIODROPS RECORDS

Debuterande stockholmsbandet The Pocket Raindrops indieock är förvisso proffsig men sången ställer till problem. När man spelar amerikansk musik blir det nämligen lätt lite fänigt när sången klingar svenskt. Men i övrigt finns det en stor dos charm i den avskalade ljudbilden och det långsamma tempot. Det är visserligen ingen debut att häpna över men det är helt okej hygglig rock.

Moa Eriksson

PSYCHOTIC YOUTH*Bamboozle/Alive Under the Midnight Sun*

WOLVERINE RECORDS

"Det kan bli en jävsituation att skriva om den här skivan", sa vår eminente redaktör när den här skivan dök upp på redaktionen. Visst, sa jag. Men bara för att jag och Jörgen kommer från samma lilla stad i Ångermanland och att vi senare i livet skulle starta den här tidningen ihop i en stad som varken hade hockey eller riktig vinter kan väl inte kallas för jäv. Snarare jävlar anamma.

Drygt 20 år har gått sedan Rat Fink A Boo Boo blev Psychotic Youth. Hiittade en röd flexisingel på musikaffären i Kramfors. Gunnar som ägde affären sa att "en kille med en brun krockskadad Opel Manta kom in och lämnade dom och sa att det bara var att ta. Dom är gratis.". Ångrar idag att jag inte tog minst ett ex till. Det var min första kontakt med Psychotic Youth. Kan väl inte påstå att jag föll av stolen vid första lyssningen. Det gjorde jag istället när första plattan *Faster! Faster!* kom. Den var så snabb, rå och blöt av svett att det inte gick att värja sig. Och lite saknar jag just de låtarna från de tidiga

plattorna på *Alive Under the Midnight Sun*. Visst, det sista man gjort är det bästa resonerar bandet. Men publiken vill höra the old stuff. De låtar som fick bandet att bli stora, så är det bara.

Att Psychotic Youth återutger *Bamboozle* från 1994 känns som ett konstigt val av platta för att fira sitt tjugoårsjubileum. Men visst finns det höjdpunkter på den. *Elevator Girl*, *Summer is On*, Anekas hit *Japanese Boy* och *All in the Way* är alla grymma låtar. Men hade jag fått bestämma så hade jag valt att återutge antingen *Anything for a Thrill* eller *Some Fun*. Extra kul att liveplattan är inspelad 1999 i fiendeland, vi brukar kalla Kramfors för det ibland. Ni vet det där snacket om att man aldrig blir profet i sin egen stad, fast den här kvällen så lyckas Psychotic Youth ta mig fan. Det är live på riktigt. Andfådda och svettiga. Ostämna gitarrer, Per-Åke i publiken och sura röster. Precis som en bra rock'n'roll-konsert ska vara. Den röda flexisingeln har jag fortfarande kvar och den går att spela. Den är fortfarande helt grym. Den heter *Johnny Too Bad*.

Grattis på födelsedagen!

Per Lundberg GB

ROLLING STONES*A Bigger Bang – Special Edition**Rarities 1971-2003*

CAPITOL

Knappt hade bulorna sjunkit ihop på journalistklubben Navelluddet där man samlas varje gång en fossil släpper ny skiva. Journalister från hela Sveriges landsbygd nu boendes innanför tullarna, utanför Linnéstaden eller på Manhattan för att sakta gnida varandras ryggslut och sjunga hyllningssånger. Till råga på allt kommer detta fyrtal i hepatit-b till Sverige i sommar.

Det räcker nu! Basta!

En specialedition? Behövs det verkligen? Det som är speciellt är att en DVD medföljer. På den får man se medlemmarna i Rolling Stones prata om hur kul allt är med musik. Och hur fantastiskt roligt det är att göra saker ihop. Rariteter mellan åren 1971-2003 borde ju vara intressant men är det tyvärr inte. Remixade versioner, liveversioner och bortglömda B-sidor, det fanns nog en anledning till att de var just bortglömda.

Eller som Morfar från Hebbershålet i Övre Kågedalen skulle ha uttryckt det: "Piss vare skit!"

Per Lundberg GB

THE RUSSIAN FUTURISTS*Our Thickness*

UPPER CLASS/DOTSHOPSE

Jag har stött på Matthew Adam Harts enmansband The Russian Futurists gång på gång utan att riktigt ta tag i det. Det blir så där ibland, att jag vill liksom ta mig tid, köpa en skiva, lyssna och tycka det är bra men så glömmar jag bort allt i någon allmän förvirring. För jag har hört liknelsen med Steven Merritt mer än en gång från olika håll och de fragment som trillat i min väg har varit storslagna små popepos med melodier som strålar och texter som gnistrar av det där vanliga som man gillar. Alltsammans med stora ambitioner och liten budget, sovrumindie till en konstform att älska i.

Och *Our Thickness* är just allt det där. Med den enorma *Paul Simon* som sparkar loss i tristessen med jätteblås med anor från Graceland, munspel och en sådan korsning av högt och lågt, av allvarligt och något som bara är löjligt. Och genom ett virrvarr av såvliga melodier, reverb, konstiga ljud och trasiga kärlekshistorier möter jag upp på andra sidan med *Two Dots on a Map*, som med sina sentimentala stråkar,

körer och oboer fångar allt det som man så ofta känt och med lika stor känsla som den som sprang ur Kortedala för något år sedan. Och hade jag bott i Ontario, Kanada hade jag väl också känt att detta var något som hade med oss att göra. Men kärlek och pop är något som är universellt så visst kan jag med gott mod överlämna mig i Harts värld, där allt är gjort av guld och smutsig plast. Eller kanske inte.

Fredrik Eriksson

THE SAMUEL JACKSON FIVE*Easily Misunderstood*

HONEST ABE/DOTSHOPSE

Tre, fyra låtar in på Oslo-bandet The Samuel Jackson Fives andra platta hade jag helt klart för mig vad jag skulle skriva. Jag tänkte på alla de människor som fortfarande bestämmer hävdar att postrock saknar sväng. Människor som uppenbarligen aldrig hört låtar som *Drive While He Sleeps* and *Pork* med svenska lota. Och jag tänkte likna dessa klassiska bitar med plattan i mina lurar. För till en början svänger The Samuel Jackson Five rejält. Det är postrock som vänder sig utåt mot en publik istället för att vara inåtvänd som mycket annat i genren. Förstärkta med inlånade stråkar och ståbasist skapar bandet kompositioner med en ständig rörelse framåt, det känns som att åka bil på ringlande fjällvägar. Fast det höll bara i fyra låtar.

För varje ny låt blir jag sedan alltmer tveksam. Det här var kanske inte så bra ändå? Indiemanglet som påmint mig om Mogwai känns mer och mer avlägset. Det börjar kännas stelt, oengagerat och folkhögskoleduktigt. Jag hade ju tänkt skriva att det här var nåt av de bästa jag någonsin hört komma från Norge men jag hade fel. Och det känns lite sorgligt.

Isac Nordgren

SCOOTER*Who's Got The Last Laugh Now?*

EDEL/PLAYGROUND

Den fruktansvärda tsunamikatastrofen är fortfarande smärtsamt nära för miljontals människor. Oljepriserna gör att det snart blir en statussymbol att kunna tanka bilen, ett antal hundra präster i landet vill ha rätt att kunna neka vigsel av homosexuella – dessutom finns risken att en borgerlig regering styr Sverige om exakt ett år. Fråga: med allt denna dystra fakta i näven, är det verkligen rätt tid för ett nytt Scooter-album?

Den tyska dagistechno-trion ger i sedvanlig stil en sensationellt urusel upplevelse. Låtar byggda på samlingar/stölder nästan uteslutande. Kryddade med den blekta av de tre hojtandes iklädd guldkavaj. Jag tror jag spyr...

Men visst, så sprängfulla som tysktrions kassavalv är så lär de väl få sista skrattnet. Jag bjussar på det.

Niklas Simonsson

THE SERVANT*The Servant*

EDEL/PLAYGROUND

The Servant blandar brittiskt med amerikanskt, och det är svårt att få någon riktig rättsida på deras skapelse. Ibland finns det en fin själ i musiken, men samtidigt är den alldeles för polerad för att det ska vara riktigt kul. Sköna låtar som bjuder på lekfullhet, som *Liquefy* och *Body*, samsas med andra bitar som lider av brittiskt uttal-komplex. Tänk samtliga renrasiga britpop-band under nittiotalet som sjöng som Ian Brown.

Hade det varit lite smutsigare, och inte så Robbie Williams-glansigt, hade detta kunnat vara riktigt roligt och intressant.

Mikael Barani

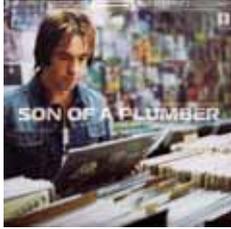
SEPULTURA*Live in Sao Paulo*

SPV/PLAYGROUND

Brassarna har inte på allvar hållit klassen sedan sångaren Max Cavalera lämnade bandet och bildade Soulfly. Ersättaren, amerikanen Derrick Green, är inte i närheten sin föregångare på något plan. Varken som sångare eller låtskrivare. Och häromåret togs den yttersta kallsupen då de gjorde en utomjordiskt tråkig cover av U2:s *Bullet the Blue Sky*. Den samsas med ett gäng klassiker som *Territory* och *Roots Bloody Roots* på denna live-dubbel från Sao Paulo i våras.

Som utomstående är det vanskligt att göra personliga bedömningar, men Sepultura låter inte som ett band som har roligt längre. Det sprakar inte om musiken som när exempelvis *Chaos A.D.* släpptes. Och rappandet i *Black Steel in the House of Chaos* för tankarna till ett tredje klassens nu metal-band. Max Cavaleras karriär i Soulfly är betydligt mer intressant i jämförelse.

Niklas Simonsson

SHARISSA*Every Beat of My Heart*

CAPITOL

Sharissas debutalbum på Motown för några år sedan blev ingen större framgång. När hon nu får en andra chans på ett nytt bolag är gästlistan full av kända namn, men frågan är om det räcker för att det ska gå bättre den här gången. Bäst fungerar The Games inhopps på klubbiga *I'm Heat*. R Kelly går däremot på tomgång i *In Love With a Thug*, en seg downtempo-låt om att vara kär i en snarklangare. Och Wyclef-duetten *Take Me As I Am* var med redan på Wyclefs *The Preacher's Son* för två år sedan.

Albumets höjdpunkt är fina *I Got Love* som samplar Gladys Knight & The Pips version av *The Makings of You*. Men *Every Beat of My Heart* är i längden lite för ordinar för att det ska hålla hela vägen.

Thomas Nilson

SIBIRIA*Norrlands inland*

HYBRIS/BORDER

Tänkbart scenario:

Några killar lämnar Brunflo i Jämtland för stora stadens puls. Hamnar i Göteborg och en studentlägenhet uppe på Masthugget. Lever glada dagar på klubbarna staden runt. På kvällarna innan det är dags att gå på Gump lyssnar de på Cure och sjunger allsång till *Boys Don't Cry* samtidigt som de minns tiden före och gråter en skvätt. Den i Norrlands inland, om hur det var då. Vad de tänkte då.

Sibiria har med *Norrlands inland* bitvis gjort en alldeles strålände popskiva. Inledande *Kastalskolan 9E* är en fruktansvärd historia om tonårsängest och om att inte vara tillräcklig. Den tunna röda linjen i *Norrlands inland* är just det stora i det lilla. Avslutande *Utnyttjad och konsumerad* sätter fingret på hur det är att vara olyckligt kär. Men jag ser ett problem med Sibiria. Och det är att det förmodligen bara blir högst en skiva till. Bäst före-datumet för studentikos popmusik är inte långt borta. Och i Sibirias fall är det synd. Jag hade mer än gärna följt med på en längre resa än Brunflo – Göteborg.

Per Lundberg GB

SNOWRACER*Snowracer*

ARCTIC FOXXY/BONNIERAMIGO

Ett allstar-band med Sveriges smutsrockare Dregen och sexigaste man Amir Chamdin som ögonodis kan väl inte vara en kommersiell katastrof? Jag hörde *Dark Horse* för ungefär ett år sedan, då det pratades

om Snowracer i *Sen kväll med Luuk*. Sedan dess har jag inte hört ett pip. Har själv-säkerheten fått skivbolaget att glömma bort marknadsföringen och därmed blivit Snowracers fall?

"So now you wanna dance, native americans" och dylika lättynnade refränger är vad du får på Snowracers första full-längdare. Det blir knappast djupare än så.

Jag är inget fan av Dregen som gitarrist. Men med *Total 13* knäpade han och hans backgårdsbebais ihop actionrock av högsta kvalitet. Infinite Mass har komponerat några hyfsade låtar. Näids electronica har jag aldrig ens hört.

Nej, detta är sidoprojektet gud glömde. Förmodligen roande i replokalen, men storhetsvansinnet borde ha stannat där. Ni kan nog gissa själva vilken fullkomlig smörja som följer i spåret av den här snökällken.

Christian Thunar

SON OF A PLUMBER*Son of a Plumber*

ELEVATOR ENTERTAINMENT/CAPITOL

Man får säga vad man vill, men nog har han en oerhörd känsla för det han gör, Per Gessle. Såvida det inte gäller blader med Gyllene Tider. Och det han gör mest och bäst är ju att hämta melodier och arrangemang ur nutida musikhistoria och köra dem i sin egen mixer – dissekera dem och sätta ihop dem så att man kanske upptäcker något, vart det är hämtat, men än mer ofta så att man bara anar och undrar. Jag kan tycka att det genom historien kanske blivit lite väl ytligt när han blivit uppenbar, men har alltid på något sätt respekterat hantverket.

Till projektet Son of a Plumber har han gjort noggrann research. Det är mycket sextio- och sjuttioal, det är emellanåt riktigt snygga popmelodier och det är riktigt snyggt och riktigt bra i vissa stunder. Men så är det det här med djupet. För jag tycker nog inte att det känns som mer än polerat och rent på ytan, det är inte något som går på djupet, någonting som kommer att följa med och fortfarande kännas angeläget över tid. Det känns snarare som att det återigen är en platta som kommer att kännas angelägen någon månad för att sedan tyna bort i ensamhet. Kanske för att 24 låtar är ett par för mycket, även om några är korta instrumentala och även om det på något sätt känns sympatiskt med en dubbel-CD som nämner de två plattorna som LP 1 och LP 2. Kanske för att det Gessleska handlaget känns igen lite väl mycket efter några låtar. Kanske för att man efter ett par lyssningar hellre går tillbaka och lyssnar på de andra skivor man kommer att tänka på när man lyssnar till *Son of a Plumber*. Men, visst, ett par låtar kommer jag att återkomma till. Den underbara *Hey Mr DJ (Won't You Play Another Love Song)*, *Jo-Anna Says* (given rotation på Sporradion?) och ett par av de atmosfäriskt lugna sakerna på den andra "LP:n". För även om *Son of a Plumber* inte känns omistlig så vore det väl sjutton om inte pophistorikern Gessle kunde knäpa ihop ett par saker som står sig... Jomän.

Magnus Sjöberg

SOULFLY*Dark Ages*

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

Dark Ages är Soulflys femte album. Det skulle kunna vara deras första, eftersom musiken till mycket större del lutar sig mot sångaren Max Cavaleras gamla band Sepultura än de tidigare albumen gjort. Till Soulflys gagn.

Öppningsspåret *Babylon* är så pass stridslysten att Hulk darrar på knäna. *Arise Again* får brittiska överklassen att vilja riva

sönder kanoter. Bandet låter rätt, gapigt och hetlevrat över hela produktionen. I den andan fortsätter hela albumet.

Men *Dark Ages* är ett album med två ansikten. Medan aggressivitet fläcker ner varje låt med krutstänk är låtmaterialet yin och yang. I början av albumet är det klassisk metal-konstruktion på låtarna. Från och med *Molotov* händer något. Det låter mer improviserat och studioframarbetat, som om bandet lyssnat på Prodigy och blivit besatta av musiken. *Riotstarter* och *(The) March* är bra exempel på det. Kanske hade *Dark Ages* mått bättre av färre låtar. *Staystrong* med Richie Cavaleras styvson på ansträngd sång hade gärna fått försvinna från repertoaren, även om textens tema är rörande.

Torbjörn Hallgren

THE STANDARD*Albatross*

YEP ROC/BORDER

Amerikansk kvartett blandar Bowie och Byrne med U2 och R.E.M. och gör storslagen och samtidigt smått nervig musik. Den har sina poänger men känns samtidigt pretentiös trots Tim Putnams känslolösa röst.

Robert Lagerström

ANGIE STONE*Stone Hits, The Very Best of Angie Stone*

J/SONYBMG

"Basic soul music" är Angies benämning på sin egen skapelse och denna typ av traditionella känslolösa musik kan fungera som pick-me-up vilken deppig dag i veckan som helst.

Låtarna är konstigt nog bara plockade från Angies två senaste plattor, debuten *Black Diamond* har förbigått helt, och *Stone Hits* fylls ut med ett livespår, nån remix och ett par spår som inte släpptes på något album tidigare. Allt lyssningsvänligt och mysigt. Perfekt i vintermörkret.

Gary Andersson

SUN KIL MOON*Tiny Cities*

ROUGH TRADE/BORDER

Mark Kozelek tar inte alltid den lätta eller mest logiska vägen. För hans senaste projekt Sun Kil Moon släppte under fjolåret en riktigt bra platta. Som på sedvanligt Kozelek-manér – för han levererar onekligen när det kommer till kvalitet. Men varför i detta läge släppa en coverplatta med den, rimligtvis för de flesta, okända Modest Mouse?

När man väl lyssnar på *Tiny Cities* märker man dock snabbt att det är så bra som man vägar hoppas på när Kozelek är inblandad. Har inte hört Modest Mouse och kan därför inte jämföra original med tolkning, men det senare håller som sagt. På sina ställen – främst den stilsamt vackra *Trucker's Atlas* – är det verkligen strålände. Men det mättar inte suget efter en platta med nya, fräscha kompositioner. En önskan inför år 2006 kanske...?

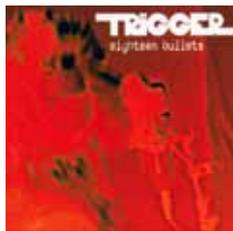
Niklas Simonsson

THREE 6 MAFIA*Most Known Unknown*

SONYBMG

"The title *Most Known Unknown* means that Three 6 Mafia is known but at the same time they're unknown. We've got a lot to do with what's going on in hip-hop today but niggers don't realize it. Niggers in the street realize it but the press and the industry don't realize it."

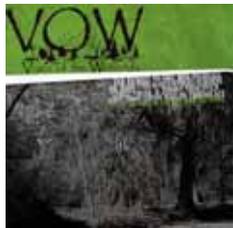
Killarna i Three 6 Mafia lär knappast behöva oroas om att inte få tillräckligt med uppmärksamhet i fortsättningen. Albumet har legat så högt som på tredje plats på Billboardlistan och singeln *Stay Fly* körs flitigt på världens musikkanaler. Anledningen till framgångarna är helt

enkelt att efter oron i skivans intro följer en platta fullmatad med riktigt bra sydstat-shiphop. Sjutton spår plus fyra bonuslåtar.

Bland favoriterna finns *Side 2 Side* och *Got it 4 Sale*, bara två låtar i den långa rad grymma produktioner som DJ Paul och Juicy J gjort. Plattan kryddas dessutom med gästartister som Young Buck och Trick Daddy. Musikaliskt är det svängigt och snyggt men tyvärr suger de flesta av texterna rejält. Kan man bortse från det så är *Most Known Unknown* en schysst platta.

Isac Nordgren

LIZ TORMES

Limelight

FOXTROT TANGO/IMPORT

Liz Tormes är född i Nashville och, påstås det, uppväxt med country i modersmölen. Nu bor hon i East Village och det lilla countryarv hon tycks ha tagit med sig hemifrån är reducerat till sirliga ornament som ska göra hennes anonyma låtar intressantare. Tormes vill nog gärna låta som Lucinda Williams eller Edith Frost men i grund och botten är det här, trots tjusiga körarrangemang och en enstaka lapsteel, den ofarliga typ av rock men bara hittar i USA. Radioanpassat och trevligt.

I sina bästa stunder låter *Limelight* lite som Mazzy Star fast det är ändå utan Hope Sandovals vackra och originella röst. För det som Liz Tormes framförallt saknar är originalitet. Hon sjunger helt okej och musikaliskt är det ganska snyggt emellanåt. Det är aldrig dåligt utfört men det finns inte någonting som sticker upp eller ut. Det är helt enkelt skittrist.

Isac Nordgren

TRIGGER

Eighteen Bullets

DEVIL DOLL/SOUND POLLUTION

Jag kan se tobaksrök sakta glida fram och en ölflaska hoppa upp och ner på pianot när öppningsspåren *Jesus* och *Change* slängs ut som om de vore möbler i ett hotellrum. När jag sen ser ett fotografi på sångaren Olle Netzler i musikstudion Pee-kaboos sångbås med en ölburk i handen överträffar sanningen dikten.

Trigger har liknats vid Hellacopters. En liknelse Olle Netzler är trött på. Sanningen är snarare den att Trigger och Hellacopters har lyssnat på samma band, som the Stooges och MC5. Nu ger göteborgsbandet ut en samling med 18 låtar varav sju aldrig tidigare släppta, bland annat det dolda spåret *Good Bye*. Det märks på resultatet av allt svett i studion att bandet har kul och gillar vad de sysslar med.

Trigger är fågelvägen till rock'n'roll, vilket ibland går över punk- och boogie-områden. Klyschigt sagt kan du kalla deras kick ass-rock för party. Mina favoriter är *Change*, *Lie to Me* och deras versioner av Roky Erickson-låten *Unforced Peace* och New York Dolls *Chatterbox*. De låtarna är party och förfest.

Torbjörn Hallgren

THE VOICES

The Voices

MY KUNG FU/DOTSHOPSE

Trion The Voices från Port Talbot i södra Wales gör atmosfärisk och drömmande musik, insvept i matta efter matta av gitarrer. Gruppen har minst halva kroppen i gammal hederlig indie. Trummorna kunde varit hämtade från The Jesus and Mary Chains *Darklands*, gitarrljuden från My Bloody Valentines *Isn't Anything*. Den självbetitlade debutskivan är till stora delar instrumental och snitttiden på låtarna ligger över sex minuter. Allra bäst är The Voices i episka spår som *As Long As I Die Before You*, *I'll Survive* och *Goodbye*. Musik med samma hypnotiserade effekt som Slowdive, Loop och Bowery Electric. Det är

stort och episkt, släpande och flytande och alldeles, alldeles underbart.

Isac Nordgren

VOW

Voice of the Wetland

RYKO DISC/SHOWTIME

Tab Benoit är verksam i organisationen Vow, Voice of The Wetlands. Organisationen vill uppmärksamma New Orleans våtmarker och känslighet. Tab samlar in pengar genom att släppa skivor. Som extra lök på laxen kom orkanen Katrina och lade stora delar av the Big Easy under vatten. En ofattbar katastrof. Tillsammans med Dr John och Cyril Neville plus några till bjuder artisterna på cajun, country, blues och rock i en salig blandning. Tanken är god men tyvärr är det ganska tråkigt.

Per Lundberg GB

CHRISTA WEST

Nothing is Not Enough

TIME CLOCK/BORDER

Tänk er att ni står någonstans i världen, i en stor stad, en sån där stad helt utan personlighet som skulle kunna vara vilken stad i vilket land som helst. Ni befinner er i en hiss på ett hotell som ser ut som alla andra hotell ni tidigare bott på, hissen ser ut som alla andra hissar och blundar ni så får ni problem att säga precis var ni är eller varför ni är där. I den hissen spelar de alltid den här skivan och den låter precis som ni känner er, anonym, uttråkad och helt utan personlighet.

Visst, stan är kul men ser ut och luktar som alla andra städer, maten är god men en timme efter lunchen kommer ni inte ens ihåg vad det smakade. Visst, hotellet är fint, men det ser ju ut som alla andra hotell i samma kedja och rummen har ju till med samma tapeter som det där hotellet i Frankfurt, Nottingham och Atlanta. Och visst har Christa West en bra röst, men hon låter ju precis som alla andra, och visst är låtarna fina och allt men en kvart efter att skivan är slut kan jag inte komma ihåg en enda. Knappast ett gott betyg.

Mathias Skeppstedt

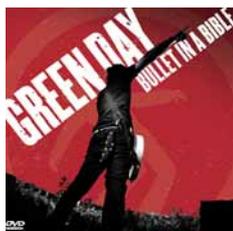
YARGOS

To be or Not to be

AFM/SOUND POLLUTION

Den här skivan är riktigt usel. Yargos är ett så kallat progrockband från Tyskland, och detta är deras första platta – till råga på allt är det en konceptplatta. Den rockar inte, svänger inte och den är absolut inte bra. Det är hårdrock som låtsas att den är symfonirock medan alla i bandet gör sitt absolut bästa för att få soundet så daterat, tillrättalagt och åttioital som de bara kan. Om ni tar det absolut värsta med Asia, Styx och Boston, kryddar det med ett talanglöst Genesis-coverband och rör ihop i någon slags tysk schlagertradition, toppar med lite keyboardsolon som skulle få Mike Oldfield att gråta – varsågod, så har ni Yargos. Ännu ett bevis på att Tyskland är landet där David Hasselhoff är en superstjärna.

Mathias Skeppstedt

DVD

GREEN DAY

Bullet in a Bible

WARNER

När Green Day spelade på Scandinavium i somras var det en av de bästa konserterna jag varit på överhuvudtaget. Helt ärligt. Outtröttliga energiknippen Billie Joe Armstrong och hans mannar bjöd på en fantastiskt underhållande show med ständigt publikfrieri. Bomber och eld. Allsång och vägen. Gensvaret var helt makalöst och den unga publiken gick helt och hållet roligare på en konsert.

Nu kommer en konsertfilm från samma turné, och även om det förstås är skillnad på att sitta hemma i tv-soffan och att vara en del av publikhavet på en konsert, så återskapar scenerna i *Bullet in a Bible* en hel del varma känslor från den där kvällen på Scandinavium. Konsertklippen från bandets största spelningar hittills varvas med intervjuer och typ backstagematerial. Inga sensationer här, men kul med en liten ytterligare inblick i punkrocktrions framgångsvärld.

Både under bandets konsert i Göteborg och här på DVD:n utbrister Billie Joe att "we've been a band for the last 16 years, but this is the best fucking tour we've ever had!". När man ser bilderna från *Bullet in a Bible* förstår man honom.

Daniel Axelsson

KRAFTWERK

Minimum-maximum

EMI

Ska man vara konspiratorisk, eller ska man tänka snällt? Varför kommer DVD-versionen av Kraftwerks livealbum ut flera månader efter CD-versionen? Är det för att skivbolaget ville lura i fansen att köpa CD:n först, och kanske DVD:n sedan? Som alltså innehåller samma musik, fast med video och 5.1-ljud. Eller har DVD:n drojt på grund av den inte var färdig förrän nu?

Klart är i alla fall att DVD:n är betydligt intressantare. Musikaliskt är inte *Minimum-maximum* överdrivet imponerande, versionerna av låtarna är inte så anorlunda mot originalen att man häpnar, och urvalet innehåller för många spår från mediokra *Tour de France Soundtracks* för att det ska funka bra som samlingsalbum. Det är visuellt som *Minimum-maximum* vinner. Tyngdpunkten ligger starkt på projektionerna bakom musikerna, färgstarka datoranimationer extremt väl synkade med musiken. Det är bra filmat och snyggt klippt.

Elegant paketerat, även om det är synd att informationen om var låtarna spelats in saknas (det är kul när Tokyo-publiken sjunger med i *Dentaku*). Enda bonusmaterial (jämfört med CD-versionen) är en kortare version av tråkiga *Aero Dynamik* inspelad på någon MTV-gala.

Nu väntar vi bara på att *The Catalog* äntligen ska släppas.

Hnerik Strömberg

Vinyl

Det lilla Köln-baserade skivbolaget Onitor har fått en strålande idé. En vinylpressad guide till de mest spännande klubbstäderna i världen är definitivt något att införskaffa när Lonely Planet känns åldrad och informationen på nätet för osäker. Det är då man behöver riktig vinyl, som man kan slänga på skivspelaren och få en rundtur i en stads klubbscen. De börjar givetvis med *Stadtmusik Köln* och låter Ada+Metope, Salz, Martiniq Breithbarth och April guida genom staden (Onitor/Dotshop.se). Sen följer de upp med Buenos Aires och Toronto. Kan man hoppas på en fortsättning? För vad Onitor grävt fram är fyra ytterst starka spår från varje stad. Särskilt Nico Purmans djupa dub-bas i *Resurgir* från Buenos Aires-samlingen kan få vem som helst att resa ospecificerat till Sydamerika.

Mer djupa basar, minimalt precisa, kommer från Richie Hawtins Minus Records. Men det är inte mister Minus himself som står för ljuden. Matthew Dear utforskar minimalismen ytterligare i sitt **False**-projekt. River Camping (Minus/Import) är en högsyntetisk campingutflykt som är kompetent men som inte får mig att vilja tälta dygnet runt. Bättre är då **Troy Pierces** pumpande basar och vinande ljud i de fyra spåren på *Run* (Minus/import). Dessutom är Troy Pierceden som gör om **Ellen Alliens** *Your Body is My Body* (BpitchControl/Import) med sin Sharing is Caring-remix.

Mats Almegård

Album

THE ACKERMANS

No One Knows Us Better Than The Ackermans

INDEPENDIENTE/PLUGGED

Vill man vara taskig insinuerar man att The Ackermans låter som The Hives småbröder, men om man istället försöker se bortom sin stelopererade attityd för en stund inser man att denna kvintett levererar sprakande rockpop med helande kraft. Korta och otroligt svängiga låtar rivs av i ett hiskeligt tempo, det är som att vara mitt inne i ett eckorrhjul som hela tiden accelererar. Men plats för refränger i Brainpool-klass finns det ändå här och där. Mitt i plattan kommer dock andningspausen i form av den meditativa tryckaren *So Slow*, plattans enda spår över 3.03. Sen flåker de på igen.

Och jag storfölnar nöjt. Mest åt den distade sången i *Sweet Goodbye* och post-rockiga *By Me and You* som är en riktig hit. Inte fan visste jag att svensk rock var så här uppstudsig. *No One Knows Us Better Than The Ackermans* är en tryckare och elva örfilar. Bara att vända andra kinden till.

Gary Andersson

AGNES

Agnes

COLUMBIA/SONYBMG

Det är kul att lägga märke till en massa saker på *Idol*-vinnaren Agnes platta; som när denna oförstörda girl next door sjunger om omvälvande och stora känslor och upplevelser när vi vet att de bara är ord för henne, och dessutom spårens olika karaktärer som ska täcka hela r'n'b-spektrat vare sig det ska låta Mariah-tidlöst eller Britney-hypermodern. De majestätiska stråkarna ska på plats, köreerna ska trimmas, balladerna ska smörjas in med lök och kärlekstemat parafraseras för att strålkastaren ska slås på när Agnes kliver fram och stompar loss till en fyrkantig version av Irene Caras *Flashdance*-hit *What a Feeling!* Ingen höjdare direkt.

Hoppas att Agnes (och alla andra unga idoler) överlever sin första tid i branschen och utvecklas till riktiga artister. Alternativt hoppas jag att de försvinner lika fort som de poppat upp för att ge plats åt de som har mer att erbjuda än bara en användbar luftpipa.

Gary Andersson

ANDERS NILSSON'S AORTA

Janus

KOPASETIC PRODUCTIONS

Janus var den romerska gud som härskade över portar, dörrar, början och slut. För att kunna se åt båda håll hade han två ansikten. Anders Nilsson's Aorta har bestämt sig för att inte göra musik som kan tolkas på ett sätt och lånat den tvåansiktade gudens namn för att illustrera detta redan i titeln.

Det innebär givetvis en rätt omtumlande och spretig lyssning. Just när man tror att man säkert kan åka vidare på ett tungt riffande hårdrocksgitarssolo dras mattan under fötterna bort och man får i stället ägna sig åt att försöka hänga med i ett myllrande saxofonkaos. Faktum är att det är just alla solon som gör denna skiva hopplös. Måste improvisationsmusik bli så oerhört onanistisk? Nej, jag tror inte det. Men det är så det är på *Janus*. Solo på solo, i all evighet – amen. Som om det handlar om skalövningar och tävling i vem som behärskar instrumentet bäst. Är man inte sjukt intresserad av teknik – då är den här skivan inget att ha.

Mats Almegård

MARY J BLIGE*The Breakthrough*

GEFFEN/UNIVERSAL

Finns inte mycket kvar att säga om denna starka och fantastiskt sjungande artist som inte redan är sagt. Hon är drottningen, hon är toppen av berget – hon är den coola, sofistikerade, råa r'n'b-sångerskan och innerstadsikonen alla andra i branschen hoppas kunna konkurrera med. Men ingen när riktigt fram.

Och det är *The Breakthrough* ännu ett bevis på. Eller som Jay-Z säger på *Can't Hide from Luv*: "It's just beautiful music, ladies and gentlemen". Vill man lyssna på en inspirerande platta som håller rakt igenom är *The Breakthrough* klockren.

Gary Andersson

JUNE CARTER CASH*Ring of Fire – The Best of June Carter Cash*

DUALTONE/BORDER

Ibland blir man uppmärksam på hur lite man vet om musikhistorien.

Att Mrs Johnny Cash var Mrs Johnny Cash visste jag, men hennes betydelse och prestationer var dessvärre höljt i oerhörd dunkel. Tur att det nu då släpps en samling, så fler personer i samma sits ges möjlighet till lite fördjupning.

Men bara lite, eftersom ett dusin spår inte direkt täcker en så lång karriär. Speciellt när tre av låtarna är tidigare utgivna. Men det är spännande att se hur mer traditionell och djupare förankrad i country June var än sin mer berömda andra hälft. Hennes version av *Ring of Fire* vittnar om detta faktum. Plus även för duetten i *If I We're a Carpenter*. Men som sagt, lite fler låtar hade inte skadat. Nu när denna relik synliggjorts så ordentligt...

Niklas Simonsson

COLONY 5*Refixed*

MEMENTO MATERIA/BORDER

STURM CAFÉ*So seelisch, so schön!*

PROGRESS PRODUCTIONS

Vad är det man brukar göra i riksdagen när något ska förändras? Jo, man tillsätter en utredning i ett utskott. Så snälla, kan någon lägga in en motion om att syntmusiken måste utredas? Det har blivit dags att undersöka varför denna musikstil stagnat så totalt i Front Line Assembly, DAF och Depeche Mode-klonmusik. Kanske kan vi komma fram till ett resultat om en två-tre år – och då vore mycket vunnit.

För precis som så många andra vältrar sig både Colony 5 och Sturm Café i allehanda syntklichéer, både ljud- och textmässigt. Colony 5 drar åt det melodiosa kanadensiska hållet som Front Line Assembly gjorde stort för en sisådär tio år sedan. De kombinerar det visserligen med lättviktigare Depeche-melodier. Men nyskapande? Jo, som att ge ut Strindbergs samlade verk och påstå att en ung tjej i förorten skapat helt ny litteratur.

Sturm Café har ställt in sina kiksaken på en ännu mer svunnen tid. Det är tyskt och det är DAF och Die Krupps som agerat förebilder. Det är faktiskt ännu mer plågsamt att lyssna på än Colony 5. Det är sämre producerat, sången är falskare och texterna ska vi inte bara tala om. Eller ska vi det? Jo lite. Läraryrket tyska avdelning gräter blod över att Sturm Café inte ens orkat ta reda på att det inte heter Der grosse Schwein utan das. Den stora svinet är löst.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER*Dubbeltrubbel, text & musik: Olle Adolphson*

CAPITOL

Olle Adolphson har alltid varit min absoluta favorit bland de svenska vissångarna

med sitt strama återhållsamma vemod, sina klockrena texter och sin karga framtoning. Likt Jane Austens romankaraktär Mr. Darcy har han något hemlighetsfullt svåråtkomligt över sig – som om känslorna han visar bara är toppen av ett isberg.

Capitol's hyllningsskiva är den femte i en serie av hyllningsskivor som tidigare gjorts till bland annat Cornelis och Taube. Idén är att svenska samtida artister tolkar legendariska svenska låtskrivare och den här gången har turen kommit till Olle Adolphson. Dessvärre består *Dubbeltrubbel* av åtminstone femton låtar för mycket – jag hade med lätthet rensat bort hälften av bidragen. En del av artisterna gör misstaget att inte försöka alls medan andra gör misstaget att försöka för mycket. Den enda som verkligen tycks brinna för och förstå sig på Adolphsons speciella lyskraft är Håkan Hellström vars version av *Sigge Skoog* är precis så innerlig som man hade önskat sig. Håkan Hellström ger texten liv.

Freddie Wadling och Mattias Alkberg & Frida Hyvönen sticker förvisso ut med sina versioner av *Trubbel* respektive *Sista dan tillsammans* men de brakar på för mycket och lyckas inte riktigt fånga vemodet och viljan i texterna. Rikard Wolff gör en varmhjärtad om än något manierad version av *Sign. 'Karlsson – Evig vår'* och Peter LeMarc gör en finstämd om något gubbigt tolkning av underbart bitterljuva *Nu har jag fått den jag vill ha*. I sin helhet innehåller skivan alldeles för mycket intetsägande finsång och traditionell gubbighet för att kännas aktuell men för inbitna Olle-fans finns här ett par guldkorn att hämta. Om inte annat gör *Dubbeltrubbel* en sugen på att lyssna på originalversionerna.

Moa Eriksson

DIVERSE ARTISTER*Our New Orleans*

NONESUCH/WARNER

Om man besökt New Orleans verkar kärleken till staden komma alldeles naturligt. Trots omfattande kriminalitet och kackerlacksfyllda omgivningar har staden (och även staten Louisiana) en bedagad och friflygande charm som dess invånare inte vill skiljas från för allt guld i Fort Knox. Många gånger har jag snubblat hem på morgonkvisten genom ett ödsligt Latin Quarter mot en väntande säng på ett loppbitet hostel och alltid längtar jag tillbaka. Tillbaka till happy hour och stora Hurricane-drinkar på Decatur Street, till voodoodockor och mustig mat, till bohomer och pornografer. Till slafsigheten och ingen-morgondag-attidningen, till de skrynkliga skjortorna och det rufsiga håret. Och till musiken.

Nu behöver New Orleans hjälp, och den kunde knappast komma bättre förpackad än på denna genrespridda hyllnings/hjälpplatta. Buckwheat Zydeco plågar fram en episk *Cryin' in the Streets*, Irma Thomas kommenterar katastrofen genom Bessie Smiths gamla *Back Water Blues*. *When the Saints Go Marching in* med pianisten Eddie Bo innebär en hoppgivande impuls och Preservation Hall Jazz Bands känsliga sväng i *Do You Know What it Means to Miss New Orleans* framkallar rysningar. Och Charlie Millers totalt hudlösa hymn *Prayer for New Orleans* blottar allt mänskligt lidande och strävande i en lugnt kaotisk passage innan vi bjuds på *What a Wonderful World*. Wow. Jag tror tiden stannade för en stund. Jag märkte då inte att jorden fortsatte att snurra. Men det gör den ju alltid. Nu måste livet gå vidare. Och vi måste hjälpa till att återuppbbygga New Orleans till sitt skabbiga och glänsande jag igen – börja med att köpa denna skiva.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER*Svensk jazzhistoria vol. 10*

CAPRICE RECORDS

55 låtar, varav 33 tidigare utgivna. Fyra fullmatade CD-skivor och ett lika fullmatat texthäfte på 114 sidor. Det är en imponerande samling som avrundar den tio delar långa serien om svensk jazz. Ett monument över en viktig tid i den svenska jazzens, lika mycket som en inspirerande upptäcktsresa över ny (fast gammal) musik. Swing blandas med frijazz och de galna inslagen är givetvis rätt framträdande. Det handlar ändå om fyra år i slutet av sextioalet. Under titteln på skivan är *Watch Out!* Men den kunde lika gärna ha fått heta *Freak Out!* Om inte Frank Zappa redan släppt den.

Ibland blir fusionexperimenten riktigt påfrestande. Men det handlar inte bara om friformsgalenskap. Förvånande mycket standardjazz som inte motsvarar min bild av hur det vilda sextioalet borde ha slutat. Riktigt spännande och lärorikt är det i alla fall hela tiden. Och med artister som Georg Riedel, Jan Johansson, Monica Zetterlund, Hansson & Karlsson, Don Cherry Quartet och många många andra – ja, det är en historiektion och samtidigt flera timmars finfin jazz.

Mats Almegård

DRAGONFORCE*Inhuman Rampage*

ROADRUNNER

Även om power metal-bandet Dragonforce är skickliga musiker är det bara en upprepning av vad tusen band gjort innan dem, och långt ifrån kul att lyssna på. Men det finns de som tycker annorlunda. Stora bolaget Roadrunner har signat gruppen, och tidningen Metal Hammer prisade nyligen gitarristen Herman Li för sin skicklighet.

På *Inhuman Rampage* shreddar Dragonforce gitarrsolo på gitarrsolo, sjunger om eld och ära och har nästan hela tiden samma höga tempo som en Duracell-kanin på speed.

De trycker dessutom in så många saker i låtarna att bra riff med känsla och gung slarvas bort. Exempel: just när ett riff med passion äntligen dyker upp i *Body Breakdown* byter de bort det lika fort som det kom – mot ännu ett kolibriflaxande solo. Tråkigt. Det spelar ingen roll hur många priser Herman Li vinner för sina solon – riff och tyngd är och förblir det han egentligen borde öva på.

Torbjörn Hallgren

PAUL VAN DYK*The Politics of Dancing*

UNIVERSAL

Sedan 1998 har Tysklands trancekung Paul van Dyk legat bland de tio bästa DJ:erna i världen och förra året var han den allra bästa. I alla fall om man får tro engelska DJ Magazine. Fast den listan ska nog tas med en nypa salt. Silver och brons knep Tiesto och Armin van Buuren – DJ Magazines läsare är helt enkelt hårt nere med trancen. De största dansgolvens stadiumrockare får väl mest röster eftersom flest personer sett och hört dem kan man tänka. Näväl.

Kontentan är i alla fall att van Dyk är en riktigt bra DJ. *The Politics of Dancing* erbjuder en hel del bra trance, oklanderligt hopmixad för bästa partystämning. Lugn inledning och sen på dem bara! Men om man inte är tokigt såld på genren så blir denna mix alldeles för lång. De trettiotvå spåren glider över i varandra medan jag börjar tänka på annat. Borde inte världens bästa DJ kunna göra något roligare och mer överraskande än det här? Jag tycker det, men så hade jag aldrig röstat på van Dyk heller.

Mats Almegård

Bengt Hallberg/Jan Johansson/Bengt-Arne Wallin/Geor Thelin/Bosse Bröberg/Lennart Åberg/Bengt Ernyrd/Janne Foss/Böve Fredriksson/Nisse Sandström/Arne Dom ja Zetterlund/Monica Dominique/Gilbert Holmström/Göte Karlson/Staffan Åkesson/Emmons storband/George Russell/bapti Lars-Göran Ulfvén/Kurt Järnberg/Björns Lundy Severst/Jazz Doctors/Erik Norström/Clies Rosenzweig/Radio 1/Palle Wickman/Sven Hessel/Bengt 'Tröppan' Norström/Hansson & Karlsson/Pekari Kojala/Reo Mitchell/Gurna the Opposite Corner/Lars Sjöstrand/Kent Ormrod/Ove Lind/Einar Jonsson/G.L. Unit/Pepe & Blues Quality/Vieux Carré/abandit/Lars Werner/Fabrizio & Lofman/Berit Rosengren/arsGullin/Nanne Porres/Jan Allan/Nils Lindberg/Watch out

FREELANDER

Apnoe

DIVINORUM
Lemon Flavored Kiss

SYNERGETIC

Gert Schlichting sitter i Salzburg i Österrike och drömmer om oceaner, korallrev och myllrande liv under vattnet. Han är väl trött på Mozartkolor och turistströmmar kan man tänka. Så på *Apnoe* skapar han en syntetisk symfoni för fridykning eller bara för dem som vill få blåskimrande bilder på näthinnan när de lyssnar. Det fungerar rätt fint faktiskt. Hans progressive trance är relativt old school och tar väl inte genren framåt något vidare, men det är ändå bra bruksmusik – till dans eller att ha som soundtrack när man föreställer sig hur skönt det är där nere i de djupa haven. Kanske till och med fungerar i hörlurarna bakom cyklopen?

Fast nere under vattnet skulle det nog ändå vara ännu bättre med Schlichtings bolagskamrat Divinorum, eller Raul Islas som han egentligen heter. Mexikansk chillout funker nog bättre vid korallrevet än pumpande trance. Eller gör det det? Divinorum är mörkt svävande musik som är vacker men som tyvärr alltför ofta kliver över kitschgränsen. Jag satsar nog på att dyka helt utan musik i stället.

Mats Almgård

RICHIE HAWTIN

DE9 | Transitions

NOVAMUTE/IMPORT

Det har alltid funnits en kyligt objektiv inställning till dansmusik från Richie Hawtins sida. Samtidigt har han alltid klarat av att balansera det med en rejäl dos värme och nödvändigt sväng. Ta Plastikman-albumen exempelvis. Musik så iskallt precis och avvägd att den skrämt slag på lyssnare i samma stund som den trollbundit och sugit in dem mot sitt pulse-rande varma centrum.

På samma sätt opererar han med sina DE9-mixar. *Transitions* är den tredje i raden där Hawtin undersöker själva essensen i dansmusiken. Han skalar ner den till minimala beståndsdelar med kirurgiska snitt för att sedan transplantera ihop nya delar med varandra. Likt technons egen Frankenstein sitter han sedan där och tittar på det monster han skapat. Det är nördigt och närsynt, men det är samtidigt startat svängigt. Hur kirurgiskt det än är, så glömmmer han inte att det måste finnas ett bra sväng.

Mats Almgård

SARA JANGFELDT

Enough Rope

SHANE SONGS

Cabaretkänslan när estradören Sara Jangfeldt tolkar och tonsätter texter av Dorothy Parker kan bli aningen plågsam emellanåt och detta återspeglas i nyligen SVT-sända musikfilmen med samma namn där Sara åmar sig till plattans låtar. Men flera spår griper verkligen tag. Och det är inte bara Parkers förtjänst.

Spröda *A Dream Lies Dead*, bitska *Unfortunate Coincidence* och fint melodiska *The Lady's Reward* är alla charmiga visor där Sara Jangfeldt visar upp en artistisk bredd värd uppmärksamhet. Bästa låten är dock aningen överspelade *Light of Love* där en rökgig jazzklubbskänsla träder in med sax- och pianospalet. Mysigt.

Gary Andersson

KORN

See You on the Other Side

VIRGIN/CAPITOL

Första albumet utan Brian "Head" Welch. Då kontaktar Korn sångskrivartion The Matrix som jobbat med, urk, Avril Lavigne, Nick Carter och tuffa Britney Spears.

Det märks att det inte är samma band som för två år sedan. Då släpptes mästestycket *Take a Look in the Mirror* och Brian "Head" Welch hand vilade över musiken. The Matrix har gjort Korn strömlinjeformat. Klappa-med-i-takten-låten *Coming Undone* är med största säkerhet från början ämnad till nåt dansakt som Backstreet Boys eller Britney Spears. Allsångsrefrängen på *Open Up* känns långt ifrån Korn.

Producenten Atticus Ross, Trent Reznors polare, har också kallats in på fem av de fjorton spåren. Han har lagt till ett biomekansikt sound. Det stämmer bra in med Jonathan Davis fascination för *Alien-formskaparen* HR Gigers grejer. Men Atticus Ross gräver därmed också ännu djupare i vallgraven mellan Korn före och efter Brian "Head" Welch.

See You on the Other Side är en skiva jag både hatar och älskar. Jag gillar *Coming Undone* och *Open Up* även om de är slicka. Jag avskyr *Hypocrites* för att den så uppenbart har lekts fram som en typisk studioprodukt. Jag gillar *Politics*, men jag blir besviken när det tunga versriffet i *Twisted Transistor* följs upp med en refräng som lockar till att vifta med händerna i luften.

Bandet kommer säkert att sälja många skivor, men självmordsglada tonåringar är inte längre bland köparna. Medelåldern på Korns konserter kommer definitivt att gå ner. Korn är ändå ett av mina favvoband, säger jag med gråten i halsen.

Torbjörn Hallgren

MENTEROJA

Escaping from the Artificial

MENTEROJA

Denna Looptroop-influerade och slagstarka hiphop härstammar från Växjö där Ernesto "Menteroja" Abalo huserar. Medveten, politisk och aggressiv rap ströslas över metalliska och kraftfulla beats till en helhet med muskler. Utöver att plattan i sin helhet känns förutsägbar är den självklart en behövlig rapport från underjorden.

Gary Andersson

MIMI SECUE

Naila

KARATE JOE/DOTSHOP:SE

Det österrikiska bandet Mimi Secue pratar ofta om att de vill bli uppfattade som ett kollektiv snarare än som en grupp individer. De har ibland krävt att bli intervjuade utan att namnen på den person som besvarar en viss fråga avslöjas. Allt ska tjäna kollektivet. Lite så är det att lyssna på *Naila* också. Det är reducerad, avskalad och vacker postrock som ändå är svår att tränga in på djupet i. Som om den där kollektivtanken skyddar bandet från alltför intimt umgänge med lyssnaren. Gitarrlingor och viskande sång som lockar och drar sig tillbaka. Det är lika frustrerande som härligt att lyssna på.

Mats Almgård

THE NOTORIOUS B.I.G.

Duets: The Final Chapter

BAD BOY/WARNER

Som väntat på en duettplatta med Biggie, som sköts till döds 1997, är *alla* med – både levande och döda legender. 2Pac, Eminem, Big Pun, Nelly, Snoop, Diddy, Fat Joe, The Clipse, Jay-Z, The Game, Faith Evans, Nas, Mary J, Ludacris, Missy, R Kelly, Mobb Deep och även Bob Marley. Dessutom är låtarna och Biggie självklart oantastliga – så jag är tvungen att böja mig för denna massiva platta trots att Diddys pengakåta anlete lurar runt hörnet. Och faktiskt tillför flera av dessa nya lösningar på klassiker en extra dimension till Biggies musikaliska arv. Jag är också böjd att ranka Bed-Stuys egen hemmason som

en av de mest speciella rapparna genom historien, hans grötiga rap och effektiva rhymes är såväl underhållande som tankeväckande. R.I.P.

Gary Andersson

MAX PEEZAY

Discokommittén

DEVIRIM/BONNIERAMIGO

Vid sidan om Fjärde Världen är Tom Piha nu även grimeartisten Max Peezay. Debutplattan Discokommittén påminner så klart om den hårda och skruvade musiken som produceras i London men i detta sammanhanget är det svenska språket svårt att vänja sig vid. Det märks tydligast när engelskspråkiga artister gästar och sopar banan med Max. Men han försöker ändå. Och produktionen av Juuso är ofta väldigt naturtrogen, även besöken i producentstolen av The Knife-Olof och Cari Lekebusch funkar. Om man bara vänjer sig vid den svenska rappen är detta en platta som växer.

Gary Andersson

ROMAN

So Ghost?

KARAOKE KALK/DOTSHOP:SE

Patrick Wolf sög i sig folkmusiktraditionen och spottade ur sig den med en självkänsla som bara kunde beskrivas som patetisk i ordets rätta bemärkelse. Känslorna och gesterna var stooora. Romans andra album påminner en del om Wolf just i och med de stora känslorna som inte går att bända eller tämja. Det måste ut – om det så är i form av skraliga beats på en gammal trummaskin, väljudande stråkar, akustiska gitarrer och diverse Gameboy-ljud. I en del spår finns nerven och pulsen kvar i musiken. Andra stunder styr känslorna över och blandar sig till ett allmänt babbel i stort behov av psykofarmaka.

Mats Almgård

SARA RUMAR

Stupid Like Me

DEAD FROG RECORDS

När hon växte upp blandade hon Carola, Yngwie Malmsteen och Howard Jones på stereon. Nuförtiden verkar det ändå som om det var Howard Jones som gjorde starkast intryck på Sara Rumar. Syntpopfarbrorn Jones har lärt Rumar ett och annat om vad en catchy refräng och ett tuggumirosa komp innebär. Även om Rumar gör "riktig" pop som parfymrats med lite elektronik.

Sara Rumars sång är det inget fel på, men jag är mer skeptisk till produktionen. *Hit and Run* börjar exempelvis i skön reggaestil men pressas sedan in i en trist 4/4-poplåt. Så det är på produktionssidan och låtskrivarsidan som Sara Rumar måste utvecklas om hon ska bli intressant. Som det är nu briljerar hennes sång över slätstrukna melodier som knappast har kraft att bli något annat än halvdan bakgrundsmusik.

Mats Almgård

SHAKIRA

Oral Fixation Vol. 2

SONYBMG

Tidigare i år kom den spanskspråkiga *Fijacion Oral vol. 1*, nu är det dags för engelskspråkiga *Oral Fixation vol. 2* och sedan är det förhoppningsvis slut. Eller så får vi *Mündliche Fixierung vol. 3* om ett halvår.

Precis som sin föregångare är *Oral Fixation vol. 2* en uppvisning i åttiotalets mest svulstiga mainstreamrock, framfört av en sängerska som bara är marginellt mindre obehaglig att lyssna på än Anastacia. Man föreställer sig hur Shakira stod längst fram varje gång Tina Turner och INXS spelade på Rock in Rio.

Oral Fixation vol.2 är ytterliggare ett bevis på att det inte är kokain som är Colombias mest förödande exportvara.

Thomas Nilson

THE STROKES

First Impressions of Earth

RCA/SONYBMG

Som videon till singeln *Juicebox* tydligt demonstrerar är The Strokes mer populära i Europa än i hemlandet USA och därför har de inför sin tredje platta redan besökt Sverige. Här går deras slackerstil hem, icke så i de helylleamerikanska hemmen utanför New York.

Plattan *First Impressions of Earth* är både bra och dålig. Spår som *On the Other Side* och *Killing Lies* går på tomgång medan *Fear of Sleep* är både stökigt skön och underhållande. *Ize of the World* är en annan poppig episk låt som jag gärna återkommer till och i *Evening Sun* låter Julian Casablancas verkligen som en pånyttfödd Jim Morrison. Inledande knixiga och halvt avvaktande *You Only Live Once* är en bra början på en platta som faktiskt är betydligt mer pop än jag väntat mig. Men så länge popmusiken är så intensiv som i *Heart in a Cage* och *Visions of Division* funkar det för mig. Ingen fullpoängare dock.

Gary Andersson

TIGA

Sexor

PIAS/PLAYGROUND

Att Tiga kan konsten att göra covers vet vi sedan tidigare. Hans *Sunglasses After Dark* med Jori Hulkkonen, hans *Hot in Here* och nu Nine Inch Nails-balladen *Down in it*. Det är magiskt bra. Vi vet också att Tiga kan förse världen med riktiga dansgolvsbomber, allra senast efter hans fenomenala mix på Tomas Anderssons *Washing up*. På *Sexor* ingår egna sprängmedlen *Louder Than a Bomb* och *Pleasure from the Bass*. De rockar inte dansgolv lika hårt som Andersson, men det är bra nära.

I och med *Sexor* vet vi en del annat också. Att Tiga gör spretiga album som går från det mest storslagna glädjeämne man kan ta mot vintermörkret till sega utfyllnadslåtar som inte säger någonting. Att han är oerhört svag för gammal syntpop och att han faktiskt kan göra onödiga covers också. Talking Heads *Burning Down the House*, för att vara mer exakt.

Slutsats: programmeras CD-spelaren på korrekt sätt får man ett kort album på fem låtar som är oemotståndligt bra.

Mats Almegård

JOANA ZIMMER

MY Innermost

UNIVERSAL

Så vitt jag vet en debutant, men det är ingen ursäkt. För *My Innermost* är det mesta utom spännande...

Förvånas lite över hur olika en låt kan tolkas. Joey Ramone gjorde en smärölig version av Louis Armstrongs gamla *What a Wonderful World* på sin farväl-platta *Don't Worry About Me*. Men i Zimmersk tappning har den degraderats till en tredje klassens hotellbar-historia, som tömmer baren trots Happy Hour. Lika långt från original som genuinitet. Precis som resten av plattan – hon låter som en Celine Dion där rösten spärrats från tillträde till de högre registren.

Innehållslöst radioskval när det är som mest tråkigt.

Niklas Simonsson

